

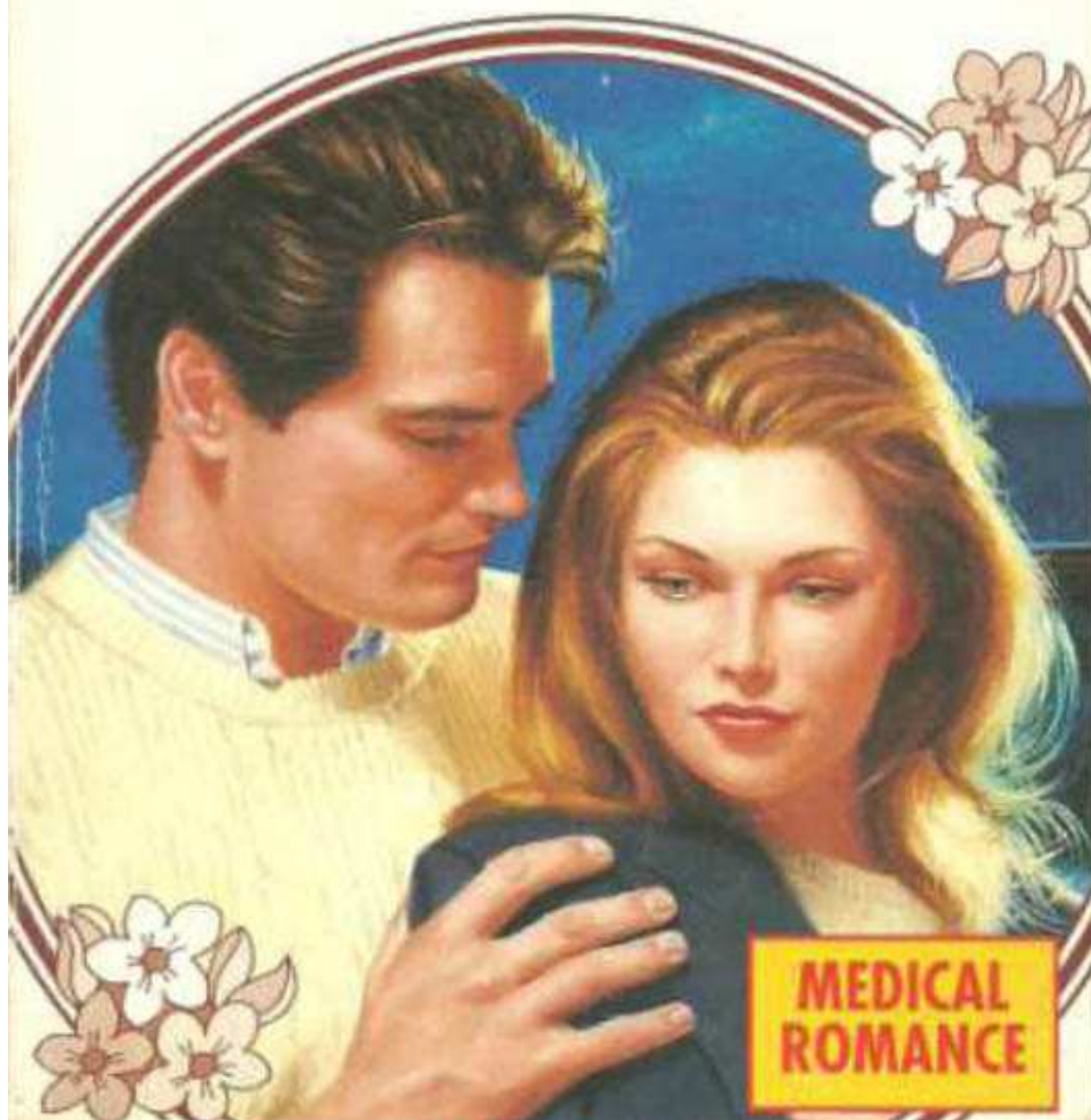

HARLEQUIN®

Romance™

180
D 06/96

Judith Ansellová
Osudová výzva

Judith Ansell

Osudová výzva

Název originálu: A Special Challenge

První vydání

Překlad: Veronika Kmínková

Odpovědný redaktor: Ladislav Dvořák

© 1991 by Judith Ansell

© Harlequin Publishers, s.r.o., Praha 1996

Všechna práva vyhrazena, včetně práva na reprodukci celého díla nebo jeho částí v jakékoliv podobě.

Tato kniha je vydána po dohodě s Harlequin Enterprises II, B.V.

Všechny postavy v této knize jsou fiktivní.

Jakákoliv podobnost se skutečnými osobami, žijícími či zesnulými, je zcela náhodná.

Znak firmy Harlequin i znaky všech edičních řad jsou chráněny ochrannou známkou.

Sazba: Sdružení MAC, Praha

Vytiskl: Elsnerdruck, SRN

ISBN 80-7170-457-1

PRVNÍ KAPITOLA

Penny zabloudila.

Ten člověk jí přece říkal, že má jít chodbou až k oblouku, od něj doprava a hned zase doleva a pak prý uvidí dvoukřídlé dveře. Udělala přesně, co jí poradil, ale vchod na oddělení dětské neurologie v Nemocnici svátého Matouše ne a ne najít.

Podívala se na své hodinky s Mickey Mousem. Myšák hlásal, že je za minutu osm. Vypadalo to, že hned první den v novém zaměstnání přijde pozdě. Skvěle, to asi na jejího šéfa, doktora Nicholase Adamse, valný dojem neudělá.

Dnes se vlastně setkají poprvé. Na její přijímací pohovor vůbec nedorazil. Přišlo jí to tehdy nejdřív trochu divné, ale pak si řekla, že toho asi má jako primář oddělení moc. Přednosta celé chirurgie, doktor Lewin, jí potvrdil, že dětská neurologie je zoufale přetížená. Klinická práce zaměstnávala všechny natolik, že se rozhodli najít inzerátem zvláštní sílu pro styk s pacienty a jejich rodinami.

Penny dobře věděla, jak důležité je najít si čas a promluvil s dětmi, které byly často beznadějně nemocné, nebo čekaly na těžkou operaci. Věděla odjakživa, jak moc můžou znamenat slova účasti a taky dobrá rada v pravý čas. Postupem Času jí ale přestalo stačit jen to vědět. Začala v téhle oblasti vidět své poslání. Opustila místo ošetřovatelky a přihlásila se do kurzu specializovaného na psychologické poradenství.

Lidi, kteří jí tehdy věřili a doporučili na studium, rozhodně neklamala, to určitě ne, ale co v ní vlastně je, může dokázat až teď. Tohle zaměstnání před ní stojí jako životní výzva.

Penny si nervózně odhrnula z obličeje své rovně tmavé vlasy. Jsou moc jemné a vůbec ji neposlouchají. Měla by je asi nosit sepnuté. Okolo ní procházela spousta lékařů, sester i ostatního personálu a ona nazdařbůh hledala někoho, kdo by jí ukázal cestu.

A najednou, ani nevěděla jak, se ocitla u cíle. Nesměle otevřela dveře s nápisem „Dětská neurologie“.

Tak to bychom měli, řekla si, ale kam led? Komu se má ohlásit? Penny se právě rozhlížela, jestli neuvidí nějakou sestru, když ji z myšlenek vyrušil jakýsi hlas.

„Tak kampak? Vypadáte docela jako zbloudilá ovce.“

Penny vzhledla, vděčná za to, že si jí konečně někdo všiml. Ten hlas patřil lékaři, vysokému blondýnovi, který se na ni docela přátelsky usmíval. Napětí v ní povolilo.

„Výborně.“ řekl. „Vidím, že už jste z nejhorsího venku. Nejspíš jste tady v těch katakombách strávila celé věky, nemám pravdu?“

Penny se malinko zasmála. „To tedy ano, ale teď jsem tady a nevím, co dál. Přijali mě sem jako psychologickou poradkyni. Nemáte náhodou tušení, komu se mám ohlásit?“

Doktor zdvihl obočí. „Tak to jste vy! Vítejte na palubě! Jsem Larry Stevenson, dnes a už napořád k vašim službám!“

Doktor Stevenson přelétl pohledem její postavu i tvář a nijak neskrýval své potěšení. Penny se začervenala, ale pak si řekla, že se nemá za co stydět. Sebedůvěra se jí pomalu vracela.

„Nejlepší bude, když zajdete za starým Nickem.“ řekl Larry Stevenson. Myslí asi primáře, hádala Penny a naprázdno polkla, když měla jednat s kýmkoliv z vyšších lékařských kruhů, necítila se ve své kůži. Už několikrát se setkala s pořádnou arogancí, ale teď se tomu zřejmě nevyhne.

Nechala se Stevensonem vést a přemýšlela, co ji asi čeká. Třeba to bude laskavý starý pán, zrovna jako její tatínek, zadoufala.

Další Stevensonova slova ji ale z téhle iluze vyvedla. „Nečekejte na uvítanou slavobránu,“ varoval ji. „Radši půjdu s vámi.“

Neměla ani čas se zeptat, co tím přesně myslí. Najednou byli na místě.

„Dr. N. Adams,“ hlásala cedulka na dveřích. Nic víc.

„Připravena?“ zeptal se Stevenson a bojovně vystrčil ramena. Penny se zasmála.

„Díky, doktore.“ řekla.

„Říkejte mi Larry.“ odfrkl. „Ten vznešený titul si schovejte pro toho za dveřmi.“

A zaklepal.

Ten za dveřmi vůbec nevypadal tak, jak si ho představovala. Především rozhodně nebyl „starý“. Může mít něco přes třicet, hádala Penny a napadlo ji, že měl asi raketový postup.

Byl vyšší než Larry a tmavovlasý. Koneckonců nevypadal nejhůř. Jeho tvář byla vážná a rozhodná a pohled až nepříjemně pronikavý.

Penny ze sebe vypravila něco, co snad měla být odpověď na jeho pozdrav. Najednou byla ráda, že se na ten přijímací pohovor neobtěžoval dostavit, kdyby tam tenkrát byl, nejspíš by tohle místo nepřijala.

Jednal s ní zdvořile, to ano, ale tenhle druh formální zdvořilosti ji jenom vyváděl z míry.

Požádal ji, aby si sedla, a začal vysvětlovat, jak jeho oddělení funguje a jaké pacienty léčí, o její práci doposud nepadlo ani slovo. Penny měla sto chutí zeptat se přímo, ale stále nemohla najít odvahu.

Chová se jako Školačka, napadlo ji. Cítila se trapně. Nervózně splétala prsty.

Doktor Adams najednou změnil téma. „Nejspíš vás zajímá, co bude vaším úkolem, sestro Andersenová.“

Cosí souhlasně zamumlala.

Na moment se odmlčel a zamračil se. „Doktor Lewin dospěl k názoru, že potřebujeme někoho, kdo se bude starat o emocionální potřeby našich pacientů a jejich rodin, jak vám určitě sdělil, tohle oddělení toho má nad hlavu.“ V jeho hlase ucítila jistou hořkost. „Je nás málo. Stačíme sotva na běžné klinické záležitosti.“ Upřel na Penny své šedé oči.

„Mnoho z našich dětí umírá, sestro Andersonová.“ řekl, aniž změnil tón.

Penny cítila, jak se jí rozbušilo srdce. Byla vděčná, že odvrátil svůj pohled.

„Jsme tu proto, aby neumíraly, ale vždycky to nedokážeme. Jen malá část mozkových nádorů je operabilních, a i když to jde, zůstávají často následky. Léčíme taky spoustu úrazů hlavy, které jsou mnohdy smrtelné nebo pacienta navždy vyřadí z normální společnosti.“ Vstal a mlčky přešel k oknu.

Penny cítila, že by měla něco říct. „Zkratka to vypadá, že budu mít spoustu práce;“ prohlásila nakonec.

„Skvěle.“ odpověděl. „Jsem rád, že to tak vidíte. Všechno je jenom na vás. Nečekejte, že vás bude někdo vodit za ručičku.“ Krátce na ni pohlédl. „Doktor Lewin mě ujistil, že dokážete pracovat samostatně. V nemocnici jsou samozřejmě sociální pracovníci a s těmi se můžete poradit, když to bude nutné, ale hlavní břemeno bude jen a jen na vašich bedrech. Doufám, že to chápete, sestro Andersonová.“

V posledních větách Penny pocítila stopu nedůvěry. Nebo to snad byla jen výzva?

„Bylo by dobré, kdybyste se seznámila s našimi současnými pacienty.“ řekl doktor Adams. „Zajděte za slečnou Fosdykeovou a prohlédněte si spisy.“

Vypadalo to, že slyšení je u konce. Primář se rozloučil, zdvořile, ale rázně, popřál Penny, aby se jí v nemocnici líbilo, a požádal doktora Stevensona, aby se ještě na moment zdržel.

Penny zavřela dveře a vydechla úlevou. Začala se shánět po slečně Fosdykeové. Čekat u šéfovy kanceláře na Larryho radu se jí nechtělo, a tak se nazdařbůh vydala po oddělení. Měla v úmyslu představit se každému, koho potká, a kdo nebude vypadat příliš zaměstnaně.

Do oběda se Penny letmo seznámila se spoustou lidí. Většinou se tvářili docela přívětivě a snad by i nabídli pomocnou ruku, kdyby jen zrovna neměli tolik práce. Slečna Fosdykeová, kterou nakonec taky našla, byla impozantní dáma středních let. Odmítla Penny vydat chorobopisy pacientů, dokud nebude mít výslovný příkaz doktora Adamse. Zdálo se, že se ráda považuje za cosi jako primářovu pravou ruku. Seděla u dlouhého stolu, údajně určeného pro poskytování informací, a všechno nasvědčovalo tomu, že jejím hlavním úkolem je odhánět vetřelce všeho druhu.

Penny potkala spoustu sester. Obvykle stačily jen pozdravit a s úsměvem prohodit přes rameno cosi jako: „Uvidíme se u oběda, jestli ho stihnu.“ Nejvíce jí v paměti utkvěla blondýnka Berensenová. hezká jako obrázek.

Představila se taky několika lékařům, ale ti měli stejně málo času, jako ošetřovatelky, to u pomocného personálu pochodila lépe. Od uklízečky Rose Dyerové, která právě vytírala koupelnu, se například dozvěděla, že má dceru na univerzitě a taky že chirurgický asistent Sam trpí fatální slabostí na slabé pohlaví. Nemluvě ovšem o tom, že pomocná sestra Doreen má pěkně ošklivé křečové žíly.

Tahle Doreen, jak se ukázalo později, byla úplnou studnicí moudrosti. Penny měla tu čest se dozvědět, že sestra Berensenová bere na doktora Adamse, ale ten že všechny podřízené považuje jen za součást inventáře. Jenže má alespoň nějaké vychování, ne jako někteří. Taky padlo slovo o tom, že chudák doktor Stevenson má zlomené srdce, a sestra Ross odešla, protože čeká rodinu.

Penny stála s Doreen v kuchyni a pomyslela si, že ty klepy bude muset nejspíš poslouchat až do skonání světa. Nepřetržitý tok Doreeniny vymluvnosti přerušila až sestra Berensenová.

„Co je probiha s těmi obědy. Waltersová?“ zeptala se a trochu se zarazila, když zahlédla Penny.

Doreen naložila na vozík poslední táč a zatímco si mumlala cosi o novodobých otrokářích, odešla rozvážet obědy.

Penny si oddechla a pocítila k sestře Berensenové určitou sympatii. Ta ale vzápětí vzala za své. „Doufám, že tu nemíníte lidi vyrušovat od práce“ řekla Berensenová chladně a skoro nepřátelsky.

Než stačila Penny odpovědět, byla sestra pryč.

„Výborně.“ řekla si Penny. „Hezky to tu začíná.“

V jednu se vypravila do jídelny. Hned si všimla, že přes všechny chmurné předpovědi se ošetřovatelky z dětské neurologie na oběd dostavily v hojném počtu. Penny si vzala táč s jídlem a hodlala si přisednout k jejich stolu, ale doktor Stevenson jí v tom zabránil.

„Zdravíčko!“ zvolal. „Pojďte a poctěte mě svou světlou přítomností!“

Penny si vzpomněla, co jí před chvílí tvrdila Doreen. Tenhle chlap že má zlomené srdce? Tomu se jí nechtělo věřit. Vypadal navýsost spokojeně.

„Tak co si myslíte o šéfovi?“ zeptal se.

„Myslím“, že se mi snaží vyjít vstříc.“ odpověděla Penny, ale neznělo to právě přesvědčivě.

Larry Stevenson se zatvářil všelijak. „Jo, jistě, je prostě okouzující,“ přitakal. „Říká se, že pes, který štěká, nekouše, tak přesně to u našeho starého neplatí.“ Penny se krátce zasmála. „Budu si tedy držet distanc.“

„Bezvadný nápad.“ zakřenil se. „Ale legraci stranou, když víte, jak s ním zacházet, je to dohry šéf. Já jsem sice ještě nezjistil, jak na to, ale vy třeba budete mít víc štěstí.“

„Mám pocit, že ho stejně nebudu vídat příliš často.“ řekla Penny a pustila se s chutí do jídla.

Larry byl dobrý společník. Vyprávěl jí o sobě a neopomněl ani prohodit cosi o svém srdci, které je nadranc. Říkal to ale tak vesele, že ji úplně zmátl.

Odpoledne si Penny vypůjčila chorobopisy pacientů, než je uvidí, chtěla toho o nich vědět co nejvíc. Sedla si v tiché, sluncem prozářené místnosti s výhledem na trávník venku a pustila se do studia.

Doktor Adams měl pravdu. Mnoho dětí bylo nemocných beznadějně a nejspíš umřou. Dřív sloužila na úrazovém oddělení dětské kliniky a tam byly naděje na úplné uzdravení daleko vyšší. Často stačilo jen pár stehů nebo dlaha a malí nešťastníci mohli zpátky k rodičům ještě tentýž den.

Penny si vzpomněla na své vlastní sourozence. Měla jich osm, všechny mladší, a jak to u dětí chodí, každou chvíli se někomu něco stalo. Na běžné nemoci si zvykla, a nakonec si musela zvyknout i na to nejhorší: její malá sestřička Meg zemřela.

Penny myslela na Meg, když náhle vešel doktor Adams. „Nenechte se vyrušovat,“ řekl „Potřebuju se jen mrknout do jednoho chorobopisu. Na Jessicu Brandovou.“

Penny rychle našla příslušný svazek a podala mu ho. Primář si sedl a vypadalo to, že chce spis prostudovat na místě. Příliš tím Penny nepotěšil. Nemohla se soustředit.

„Četla jste tohle?“ zeptal se najednou doktor Adams.

Penny přikývla, právě tyhle stránky jí před chvílí připomněly malou Meg.

Chvilí nad čímsi uvažoval. „Jednou z nejtěžších věcí v našem oboru je, co vlastně máme pacientovi o jeho nemoci říct. Někdy se ptají, jestli umřou, a často je pravdivá odpověď kladná, co byste jim řekla vy, sestro Andersonová?“

Pohlédl na ni a úplně ji vyvedl z konceptu. Měla na věc samozřejmě svůj názor, ale teď se ho bála vyslovit.

Nakonec se zhluboka nadechla a pokusila se opatrně volit slova. „Myslím, že když se dítě takhle zeptá, stejně už většinou zná odpověď. Vycítí to ze spousty náznaků, z chování rodičů i lékařů a sester. A navíc mají tyhle děti jakýsi šestý smysl, je lepší jim říct pravdu. Tvrdím, že se s ní dokážou smířit líp než dospělí.“

Penny úplně zrudla a očekávala primářovy argumenty proti. Věděla, že její stanovisko je dost radikální.

„V některých případech bych s vámi souhlasil,“ řekl krátce. „Ale zvolit, které to jsou, vyžaduje pečlivou rozvahu.“

Penny se zmohla jen na přikývnutí a modlila se, aby už ta muka konečně skončila. Její přání bylo vzápětí vyslyšeno. Zvedl se, vrátil jí chorobopis, poděkoval a odešel.

Oddychla si. Měla z toho člověka vlastně hrůzu. Jeho pohled byl k nesnesení.

Ale zároveň chápala, proč na něj sestra Berensenová tak letí, je to atraktivní chlup. Vysoký a urostlý, a pohybuje se s jakousi atletickou lehkostí, všimla si Penny, a kdyby se usmál, slušelo by mu to ještě víc.

Zajímalo by ji, jestli ho vůbec někdy uvidí usmát se. Nevypadalo to, že by úsměvy zrovna plýtvál.

Když den skončil a Penny jela zšeřelými ulicemi autobusem domů, pocítila značnou úlevu. Viděla dnes tolik nových míst a tváří, že ji to dost unavilo. V oknech malého viktoriánského domku, kde bydlela, spatřila světlo. Znamenalo to, že její přítelkyně Carrie je doma. Sdílely spolu tenhle dům už od té doby, co pracovaly na stejné klinice.

„Carrie!“ zavolala Penny vzhůru úzkým schodištěm. Kamarádčina kudrnatá hlava zvědavě vyhlédla přes zábradlí. „Myslím, že se mi to bude líbit!“

„Fajn,“ řekla Carrie a usmívala se. „Vlastně jsem o tom ani moc nepochybovala. Tohle místo je pro tebe jako stvořené. Nebo ty pro ně.“ dodala a zamířila dolů po schodišti.

Pohlédla na milou tvář své přítelkyně. Byla to tvář, které jste museli věřit, a děti to cítily nejlépe.

Penny to s dětmi uměla skvěle. Carrie si toho všimla mnohokrát, když pracovaly společně. Věděla, jak je uklidnit a zabavit, a byla až neskutečně trpělivá. Snad si v sobě uchovala něco ze svého vlastního dětství a věděla tak líp než ostatní, co na ty malé zabírá. Carrie měla jen strach, jestli Penny unese tolik neštěstí v dětských osudech.

Ale ona je silná dost, řekla si potom. Byla několikrát svědkem, jak rozhodně si Penny dokáže vést v krizových situacích, a ti, kdo si mysleli, že je příliš nesmělá, se pak nestačili divit.

Zvládne to, rozhodla Carrie v duchu. Ať se stane cokoli, ona to zvládne. V té chvíli ale netušila, co všechno Penny čeká.

DRUHÁ KAPITOLA

Když se následující den schylovalo k obědu. Penny si byla čím dál jistější, že jí tahle práce opravdu bude vyhovovat.

Dopoledne už stačila projít všechny pokoje a seznámit se s pacienty, kteří pro ni zatím byli jen pouhými jmény.

Její první setkání s nimi bylo krásné i smutné zároveň. Děti měly očividnou radost, že si mají s kým popovídat. Penny se na ně usmívala, ale hlavou jí stále běžely Údaje z jejich chorobopisů.

Bude si muset zvyknout, uvědomila si. Bude si muset zvyknout, že Luke z lůžka jedenáct zůstane kvůli své nemoci už pořád částečně ochrnutý, a taky že Jessica Brandová, nejveselejší dítě ze všech, se nedožije příštího léta. Zvláštní: děti samy moc smutné nebyly a díky nim se vlastně ubránila depresi.

Dopoledne ubíhalo a Penny stále seděla na lůžku malého Timothyho a poslouchala, jak jí vypráví o své operaci, ani si nevšimla, že do pokoje vjela Doreen s jídelním vozíkem.

„Vy jste ještě tady?“ podivila se, zatímco Penny vstala a pomohla upravit Timothyho stolek. „Oběd, mladý pane.“ řekla Doreen pacientovi „A koukejte to všechno spořádat, nebo budete kost a kůže a při koupání propadnete sifonem.“

Timothym ta hrozba nejspíš moc neotrásla. Kysele se na jídlo zatvářil.

„Nejím skoro nic.“ poznamenala Doreen.

„Nemáš chuť, Timothy?“ zeptala se Penny.

Pacient prudce zavrtěl hlavou a udělal další obličej.

„Víš co? Ty budeš jíst a já ti budu něco povídat.“ navrhla Penny.

„A co?“

„Třeba o mém bráškově, který se učí létat s vrtulníkem.“

„Jo?“ Timothymu se rozšířily oči.

„Fakt, ale musíš při tom jíst.“

„Tak jo.“ souhlasil Timothy a rychle se chopil vidličky.

Penny vykládala, jak se Ted dal k námořnictvu a nakonec se mu podařilo dostat se k helikoptérám. Timothy zdatně jedl a přestal jen tehdy, když se Penny odmlčela nebo když se chtěl na něco zeptat.

Za dvacet minut už věděl o Tedově službě u námořnictva a o vrtulnících všechno, na co si Penny dokázala vzpomenout. Oběd se poprvé za několik týdnů přestěhoval celý do jeho žaludku. Penny na to byla pyšná.

Když se Doreen vrátila pro táč, nestačila se divit „Podívejme na to! Co já jsem se ho napřemlouvala!“

„Jen jsem se ho snažila trochu zabavit, to víte, mám osm mladších sourozenců.“ vysvětlila Penny.

„Aha! Takže tohle jste nevyčetla v knihách?“ zajímala se Doreen.

Penny se zasmála. „Ani ne.“

Doreen se právě chystala barvitě vylíčit, co že si myslí o knihách pojednávajících o dětské psychologii, když vstoupil primář.

„A sakra. Přichází Jeho Veličenstvo,“ sykla a odrachotila s jídelním vozíkem.

Penny rychle vstala z pacientova lůžka. Primář pohlédl na Timothyho.

„Tak co oběd, mistře?“ zeptal se.

„Snědl jsem všechno!“ prohlásil vzdorně pacient.

Nicholas Adams byl zjevně vyveden z konceptu. „Opravdu?“

Timothy se zasmál. „Ona si se mnou povídala!“ vysvětlil. „Myslíte, že budu moct řídit vrtulník, až vyrostu?“

„Proč ne, když budeš pořád takhle jíst?“

„Budu,“ prohlásil Timothy. „A bude si ona se mnou vždycky povídat?“

Nicholas Adams se podíval na Penny. „Mám pocit, že sestra“. Penny bude mít moc práce, ale když bude moct, určitě přijde.“

„Jasně, Timmy,“ slíbila Penny bez váhání. „Přijdu pokaždé.“

Doktor Adams náhle zavolal na procházející ošetřovatelku: „Sestro Berensenová, podíváme se spolu na Timothyho hlavu, ano?“

„Jistě, doktore.“ usmála se Berensenová a přistoupila k lůžku,

Penny viděla, že už jí tu není potřeba, mrkla krátce na Timmyho a odešla.

A bylo to právě včas. Sháněla ji sestra Woodsová. „Jsou tu rodiče jednoho z nových pacientů a chtějí si s někým promluvit.“ řekla Penny a předala jí příslušný spis. „Hodně štěstí.“

Penny přelétla spis. Dítě spadlo z houpačky.“ utrpělo zlomeninu lebky a krvácení do mozku Krev už byla operativně odstraněna, ale stále nebylo jisté, jak rozsáhlé je poškození. Penny chápala, že rodiče potřebují uklidnit.

Matka dítěte plakala, zatímco její manžel byl zjevně bezradný.

„Omluvte ji, dělá ostudu,“ řekl na adresu své ženy, když se Penny představila.

„Nechala jsem ji samotnou jen chvíli! Opravdu jen chvíli!“ vzlykala matka malého pacienta. Penny ji objala kolem ramen a začala ji utěšovat.

Toho dne se vůbec nedostala na oběd, a netušila, že se už v jídelně stačila dostat do řečí. Nejvíce se o to zasloužila Doreen, která kolegyním líčila, jak Penny přiměla Timmyho sníst oběd.

U stolu lékařů se o ní také mluvilo. Nikdo z vedení tu neseděl, a tak brzy přišly na přetřes nesporně ženské kvality nové zaměstnankyně.

„Stevenson už si ji vzal na mušku,“ poznamenal jeden internista. Výrok vzbudil vlnu nevole. Larry Stevenson tu byl patrně považován za nepříjemnou konkurenci.

Nikdo však nevěděl, že Penny se stala námětem hovoru i ve vyšších kruzích. Doktor Adams a Lewin ji právě probírali při kávě.

„Nějaký čas počkej a uvidíš, že mám pravdu, Nicholasi.“ řekl Lewin.

Adams vzdychl. „Mně je jasné, že potřebujeme psychologického poradce. Jen si nejsem jistý, jestli je to to nejdůležitější. Lidi nám scházejí všude. K čemu je poradkyně, když nedokážeme pacienty udržet naživu.“

Lewin si osladil kávu. „A jak se ti Andersonová zatím jeví?“ zeptal se.

Adams se na chvíli zamyslel. „Je moc mladá. Oskare. Měl by to být někdo starší a zkušenější.“

„Hmmm,“ zabručel Lewin. „Vsaďím se, že budeš mile překvapen.“

„Už se nemůžu dočkat.“ řekl Adams a znělo to hodně jedovatě. „Budu určitě celý bez sebe z toho, jak je úžasná a vzdělaná a všechno, a půlka doktorů a sester mi mezitím zkolabuje vyčerpáním.“

Lewin se zhluboka nadechl. „Kdyby byla na oddělení lepší morálka, nehrozilo by to.“

Tahle poznámka Adamse rozčílila. „Nízká morálka je na oddělení, kde umírají děti, bohužel dost normální, doktore, jestli se ti nelíbí, jak to vedu.“

„Nicholasi!“ přerušil ho Lewin „Kdybys si mohl vybrat kohokoliv na světě, vybral bych si znovu tebe, a ty to víš. Jsi skvělý chirurg, ale máš sklony zanedbávat lidskou stránku věci. Nejen u jiných. I u sebe.“

Adams si hrál se lžičkou a mlčky hleděl na svůj šálek kávy.

Okolo druhé se Penny rozloučila s manžely Robinsonovými a byla si jistá, že je přece jen trochu uklidnila. Hned za rohem ale vrazila do doktora Adamse. Vypadly mu z rukou spisy a Penny se sehnula, aby mu je pomohla sesbírat. Sklonil se ale stejně rychle a jejich hlavy se srazily nad rozsypanými papíry.

Nejraději by se neviděla. Omlouvala se, jak mohla, a rovnala listy papíru, když tu ji Adams chytl za zápěstí.

„Sestro Andersonová,“ řekl odevzdaně, „nechte mé ta lejstra posbírat, ano? Jinak by se mohlo stát, že oba skončíme na neurologii jako pacienti.“

Penny se na něho po očku podívala. Vypadal podrážděně. Rychle mu podala poslední list papíru a raději zmizela.

Tak teď se tedy předvedla jaksepatří, pomyslela si, a i když byla rudá jako rak, musela se v duchu smát.

Když ten večer seděla Penny s Carrie u večeře, vykládala o své nové práci docela nadšeně. Tohle bylo o dost zajímavější, než její staré místo v Livingstonově nemocnici.

„A co doktoři?“ zajímala se Carrie. „Ujdou?“

„Je tam jeden takový. Nějaký Larry Stevenson.“

„Aha, to je ten, co tě představil šéfovi.“

„Dneska za mnou zaskočil, když jsem byla u Jessicy. Carrie, ta Jessica je prostě nádherná. Kdybys viděla ty její oči! A jak je hodná“..!“

„Dobrá, dobrá, ale řekni mi radši, jak vypadá len Larry“ přerušila ji Carrie netrpělivě.

„Poměrně vysoký, blond“..“

„Hezký?“

„Jo. Možná až moc.“ odpověděla Penny.

„Jak může být někdo hezký až moc?“

„Nevím. Prostě se to stává. Někdo se taky o to moc snaží.“

„Nejspíš se mu líbíš.“

„Sotva mě zná.“ zlobila se Penny. „Můžeme být přátelé, ale rozhodně nestojím o nějaký román, to klidně počká.“

„Dávej si pozor. Penelopo!“ zasmála se Carrie. „Doufám, že ti táta vysvětlil, jak to na světě chodí?!“

„Táta bude jen rád, když se zamiluju do slušného chlapa.“ „Rozumím.“ smála se Carrie. „Do slušného chlapa v slušném postavení. V tom případě si musíme promluvit o tvém novém šéfovi. Jaký je?“

„Jde z něj strach.“

„Jen se nedej.“

„Opravdu z něj mám vítr, a dneska jsem do něj na chodbě vrazila, div nešel k zemi.“

Carrie se znovu zasmála. „Co na to říkal?“

„Byl velice, velice zdvořilý.“

„Chudáčku Penny, to nezní právě nadějně “

Penny ráda souhlasila.

Příští ráno Penny strávila s dětmi, které měly naplánovanou operaci. Čtyři operační sály byly na konci stejného patra jako pokoje dětských pacientů.

Mezi sály a pokoji pro resuscitaci, byl čtvercový vestibul. Tady Penny čekala s několika dětmi, ležícími na pojízdných lůžcích, než si je vyzvednou asistenti. Pacienti byli po předoperační medikaci ospalí, ale ne natolik, aby necítili strach. Penny je uklidňovala, jak mohla, což vzaly ostatní sestry s povděkem.

Brzy nastal problém, když mělo jedno z dětí odjet na sál, nechtělo se Penny pustit, a Penny, která na sobě neměla sterilní úbor, ale civilní šaty, dovnitř nesměla. Malý pacient křičel, jako když ho na nože berou, a všechny Pennyiny snahy ukonejšit jej selhaly.

Situace se ještě zhoršila, když se ve vestibulu objevil chirurg. Byl to sám primář, doktor Adams. Celý v zeleném, přes obličej roušku, vypadal ještě vyšší a hrozivější než obvykle. Navíc se nezdál být právě dobře naladěný.

„Nepochybuju, že se snažíte být užitečná, sestro Andersonová, ale tohle jste asi nedomyslela. Příště se se mnou nejdřív laskavě poradte.“

Penny ztěžka polkla a přikývla.

Adams se obrátil k pacientovi a několika slovy zázračně ztišil jeho nářek.

„Už jsi byl někdy na operačním sále?“ zeptal se ho. „Jsou tam hrozně zajímavé přístroje, uvidíš, jestli půjdeš se mnou, tak ti je ukážu.“

Vozík se ztichlým pacientem vjel plastovými dveřmi do operačního sálu a Adams zmizel s ním.

Penny se šla uklidnit k otevřenému oknu, jímž vál do chodby chladný vítr.

„Skousla rty, to to před chvílí vyvedla. Myslela“, myslela, že ty maličké musí utěšit stůj co stůj. Byli tak nešťastní“. Jenže Adams má pravdu, měla to s ním nejdřív prodiskutovat.

Koneckonců se mohl naštvat ještě víc. Zůstal zdvořilý, jako vždycky. Zajímavé, s jakou noblesou jí ten člověk dokázal vynadat.

Při obědě se nejdřív nemohla na malého Timmyho soustředit, ale nakonec se docela rozpovídala. Líčila další historky o svých mladších bratrech. Tahle strategie zabrala skoro stejně dobře jako včera, ale mělo to jeden háček: Timmy jídlo rafinovaně protahoval, jak se dalo, jen aby Penny nepřestala s vyprávěním. Nakonec svůj oběd stihla jen tak tak.

Sestra Berensenová nelenila a hned jí připomněla dopolední událost ve vestibulu.

„Slyšela jsem, že jste tam doktorům pěkně zavařila. Andersonová,“ řekla se zjevným potěšením. „Možná byste si měla všimnout spíš věcí, které se vás přímo týkají.“

Penny nebyla schopna slova. Tohle nebylo jen obyčejné rýpnutí. Ta ženská to myslela vysloveně zle.

„A když už jsme u toho, co se vás týká,“ pokračovala Berensenová. „čekají na vás rodiče Jessicy Brandové. Chtějí si o ní promluvit, řekla jsem si, že to můžu klidně nechat na vás.“

Penny byla ráda, že ji někdo potřebuje, ale když se pak setkala s manžely Brandovými, docela to s ní otřásl. Ukázalo se, že tu čekají už hodiny a přitom mají na srdci jeden jednoduchý dotaz, to mohla Berensenová sama vyřídit za pět minut.

Penny kráčela chodbou z návštěvní místnosti a bylo jí čím dál jasnější, že s Belindou Berensenovou bude mít potíže. K dovršení všeho se proti ní objevil primář. Penny se odhodlala k omluvě.

„Doktore Adamsi,“ řekla nešťastně, „je mi líto, co se stalo dneska ráno.“

Přeměřil si ji svýma šedýma očima. „Beru na vědomí. Nebylo to od vás právě taktické. Měla jste mi říct, co chystáte.“

Penny zčervenala ke kořínkům vlasu. „Ale myšlenka sama není špatná.“ pokračoval primář. „Příště si jen na sebe vezměte plášť a lip se rozmyslete, co těm malým řeknete.“

Penny se ulevilo. Jemu se ten nápad vlastně líbí! Necítila se zrovna jako vítěz, ale přece jen ji to dodalo trochu sebedůvěry“.

Když o něco později seděla ve své kanceláři, řekla si, že spousta jiných by se jí jen vysmála a celou záležitost by smetla se stolu. Doktor Adams je poctivý chlap, řekla si Penny. Poctivý, i když ne právě přátelský.

Na rozdíl od něj Larry své přátelství přímo stavěl na odív. Po chvíli se u Penny stavěl a pozval ji příští den na večeři. Jeho věčně dobrá nálada ji tak okouzila, že po krátkém váhání pozvání přijala.

Druhý den ráno už toho trochu litovala. Doprovázela jedno dítě k operačnímu sálu, kde měl Larry právě službu.

Larry se za chvíli objevil a za zády uklízečky, která se právě shýbala nad kbelíkem, spiklenecky na Penny zamrkal a poslal jí vzdušný polibek. Penny doufala, že je to jen pochybný žertík. Vůbec o tyhle galantnosti nestála. Však mu to taky dnes při večeři vytmaví.

Dobrá nálada se jí vrátila až u Timothyho lůžka. Doreen dnes přinesla místo jednoho tácu s jídlem hned dva. Timothyho to ovšem příliš nenadchlo. „Cože, to mám všechno sníst?“ protestoval.

„Jasně, že ne.“ řekla Doreen. „Jedna porce je přece pro Penny.“

„Díky, Doreen!“ zvolala Penny.

„Mně neděkujte.“ odvětila Doreen. „Já jsem moc malá paní, než abych určovala, kolik sem přijde obědů, ale někdo jiný měl vítr, abyste zase nepropásla baštu.“

„Nebyla to náhodou sestra Berensenová?“ zajímala se Penny, jestli tenhle pamětihodný čin neznamená zakopání válečné sekery.

„Cože?“ odfrkla Doreen. „To jste tedy uhodla! Ta madam neráčí myslet na nikoho, kromě své maličkosti a samozřejmě našeho velkého bosse, dej mu pánbůh odpuštění, když už to chcete vědět, byl to on. Říkal, že sem mám pro vás vozit obědy, dokavad' je budete trávit s Timothym.“

S těmi slovy odsupěla Doreen k dalšímu lůžku. Penny byla primářovým rozhodnutím potěšena a překvapena. Včera na ni právem nasazoval a dneska takové gesto.

Adams to asi nemá lehké, uvažovala Penny. Tohle je práce pro silné náture. Nezbývá mu, než vyžadovat od všech plně nasazení, a přitom dokáže být v jádru slušný. Možná, že mimo nemocnici umí být i docela příjemný, kdo ví? Ale tady Penny své představy s úsměvem zaplašila.

TŘETÍ KAPITOLA

Ke konci dne, když se začal rozvázet čaj, si Penny šla zahrát tenis s přítelkyní, která pracovala v jiném oddělení. Chtěla, aby ji Larry vyzvedl tady v nemocnici. Vůbec se jí nelíbila představa, že by na něj čekala doma. Zdálo se jí, že by si ho tím příliš připouštěla k tělu. Na druhou stranu si ale říkala, že je vlastně dost domýšlivá a Larry o ni třeba ani nestojí, je to jen komediant.

Po zápase se vysprchovala, převlékla a za chvíli dorazila do vestibulu. Larry už na ni čekal. Tvářil se navýsost potěšeně a hned jí nabídl rámě.

„Vypadáš božsky. Penelopo.“ řekl. Pak ji lehce políbil na čelo. Penny se začala obávat, že se ji pokusí sbalit. Během večere to bylo čím dál zřetelnější. Larry se vyznamenával úplným ohňostrojem lichotek a ona nevěděla, jak ho zastavit, aby nevypadala jako stará panna.

Po kávě a skleničce likéru došlo na lámání chleba. Larry vzal Penny za ruku a políbil ji.

„Co to děláš. Larry?!“ napomenula ho.

„Dotkl jsem se tě snad tím dotekem, má Penelopo?“

„Lim“, nech toho,“ řekla skoro prosebně. „Můžeme být přátelé, ale“. “Usmál se, ale pořád ji držel za ruku.

„Aha. Jdu na to moc zhurta, vid?“ řekl.

„To si piš! Známe se sotva dva dny, a taky si pamatuj, že o žádné románky nestojím.“

Řekla to tak rozhodně, že ji konečně pustil.

„Fajn. Budu tedy tvůj věrný přítel, neochvějný ochrance a vůbec, ale smím aspoň doufat? Smím doufat, že jednou v budoucnosti spadnou šupiny z tvých překrásných blankytných očí?“

„Tak dost!“ zasmála se Penny.

Odmítla jeho doprovod a domů jela autobusem sama. Měla to ostatně jen kousek.

Dny v nemocnici rychle ubíhaly. Poznala už dobře všechny pacienty a pomáhala jim přenést se přes nejtěžší chvíle a tišit jejich smutky. Dvakrát zůstala přesčas, protože všechno nestihla, ani jí to nevadilo.

Všimla si ostatně, že doktor Adams pracuje do noci snad denně.

Penny si ho stále nedokázala představit v soukromí, z dobře informovaných pramenů věděla, že ženatý není, ale třeba s nějakou ženou žije, jestli ano, musí mít dotyčná trpělivost přímo nebeskou.

Jednou doktor Adams zastihl Penny u lůžka pětileté Lindy. Tiše přistoupil a podíval se na Penny i na děvčátko, které právě usínalo a na obličejích ještě mělo slzy.

Nakonec promluvil: „Nehodláte padnout za oběť své práci, že ne?“

Bylo to řečeno zlehka a snad i trochu ironicky, ale Penny pohlédla do jeho šedých, nevyzpytatelných očí a zachvěla se. Srdce se jí prudce rozbušilo. Ten člověk jí dokázal hrát na nervy!

„To je v pořádku, doktore.“ podařilo se jí říct. „Mně se ta práce moc líbí.“

Doufala, že se rozloučí a půjde. Místo toho si ale sedl a upřel na ni zkoumavý pohled. „Opravdu?“

„Ano. Vlastně to ani není práce, je to“, je to.“ Chtěla říct „poslání“, ale připadalo jí to příliš nadnesené. Na jeho tváři spatřila něco malinko podobného úsměvu.

Chvilí mlčeli. „Máte rodinu?“ zeptal se pak. „Myslím“, jestli bydlíte sama.“

„Žiju s přítelkyní.“ řekla Penny. „Chodily jsme spolu už na zdravotní. Jde nám to spolu skvěle. Já dávám večeri do trouby jí a ona zase mně.“

Zdálo se, že tohle dobře chápe.

„A vy? Vy máte rodinu, doktore Adamsi?“

Nevypadalo to, že by ho ta otázka naštvala. „Ne, ale mám báječnou domácí. Chodí mi vařit. Dokonce mě naučila, jak se zachází s mikrovlnkou.“

Penny se zasmála. Představa, jak se tenhle veledůstojný muž potýká se vzpouzející se troubou, ji pobavila. Adams se trochu uvolnil a docela mu to slušelo.

„Vám to jde s mikrovlnkou samo, že mám pravdu?“ zeptal se najednou a ona nevěděla, co odpovědět.

„Totiž.“

„Nic neříkejte.“ přerušil ji a chystal se k odchodu. „A nezůstávejte tu moc dlouho.“

Penny mu za jeho starostlivost byla docela vděčná.

„Chtěla jsem vám poděkovat, že jste mi zařídil obědy u Timothyho, doktore Adamsi.“

Na moment se zarazil. „Musíte přece občas přijímat potravu.“ uzavřel šalamounsky a odešel.

Nakonec se s ním dá docela vydržet, řekla si Penny. Možná ani není takový suchar, jak se zdá.

V patek se konaly semináře. Penny většinou připadaly dost k ničemu, ale jeden z těch dnešních byl určen pro sociální pracovníky a to jí mohlo být užitečné.

Vedoucí sociální pracovnice kliniky jí řekla své mínění o některých zamotaných případech a politovala Penny, že musí pracovat víceméně na svou pěst. Slečna Durhamová byla vysloveně mateřský typ. Docela příjemná ženská.

„Vůbec neváhej, když budeš mít trable, Penny,“ řekla. „Vím moc dobře, jak je to na dětském neurológu těžké.“ Na seminář svého vlastního oddělení přišla nakonec pozdě. Potkala totiž na chodbě rodiče Jessicy Brandové. Nejdříve je chtěla jen pozdravit a omluvit se, ale pak se pár minut zdržela. Bylo jí trapné je jen tak odbýt. Jejeho zpoždění si našťastí nikdo moc nevšímal. Jen doktor Adams na ni krátce pohlédl.

Řeč se týkala Timothyho. Jeho uzdravování neprobíhalo tak rychle, jak se očekávalo, a z tomogramů, rozvšeňných na stěně, nebylo jasné proč. Klinicky byl vlastně zralý k propuštění. Byl však stále netečný až apatický a subjektivně se cítil špatně.

„Možná bychom ho měli pustit domů.“ řekl Adams. „Třeba by mu to prospělo. Třeba se mu jen stýská.“ Penny přemýšlela, jestli má vyrukovat se svým názorem. Pravda, je tu úplně nová a měla by se držet zpátky, ale teď váhala. Za těch několik obědů, které strávila s Timothym, si totiž uvědomila něco zvláštního. Něco, o čem se jí vlastně ani moc mluvit nechťelo. Připadalo jí zkrátka, že Timmymu se domů moc nechce. Probrala všechna pro a proti a nakonec usoudila, že se musí ozvat už kvůli Timmymu. Neměla právo si to nechat pro sebe.

„Doktore Adamsi,“ řekla Penny. „já bych řekla, že Timothy netouží jít domů.“ V nastalém tichu Adams udiveně zvedl obočí. Penny pokračovala: „Nemůžu na to přísahat, ale je tu něco divného.“ Hlas jí selhal.

Primář chvíli uvažoval. „Bezesporu tu máme děti se špatným rodinným zázemím, ale i ty většinou chtějí domů, a co se týče Timothyho“. Jeho rodina je podle našich materiálů v pořádku. Můžete své tvrzení nějak dokázat?“

Penny zrudla. Důkazy žádné neměla, a to, co před chvílí řekla, byla přitom slova do pranice. Mohlo vyvstat podezření, že rodiče Timothyho týrají.

„Nemůžu to dokázat“ zavrtěla Penny hlavou. „A taky netvrdím, že se Timothyho rodiče k němu chovají špatně, je v tom něco jiného.“

„Pak vás prosím, abyste se pokusila situaci objasnit, a příště lépe važte slova, sestro Andersonová,“ řekl Adams.

Penny se cítila mizerně. Adams má pravdu, ale nemusí to snad dávat najevo tak rezolutně. Viděla, že Larry jí gestem vyjadřuje sympatie, ale nijak jí to nepomohlo.

Když se seminář dovedl ke konci. Penny se hned vypravila za Timmym. Už z dřívějšíka věděla, že jí jako jedináček závidí sourozence. Opatrně zavedla hovor na tohle téma.

„Chtěl bys mít staršího brášku?“ zeptala se.

„Jasně.“

„A proč?“

„Hrál by si se mnou, a taky by se o mě staral.“

„Táta a máma se o tebe nestarají?“ zkoušela to Penny.

„Jo.“ řekl Timmy, ale znělo to otráveně. „Máma. Táta je pořád v práci.“

„A jak si hraješ s mámou?“

„Tak různě. Čte mi pohádky, a pomohla mi stavět dinosaura.“

Na moment to vypadalo, že se hovor stočí na dinosaury, ale Timothy se náhle odmlčel.

„Co je s tebou?“ zeptala se Penny jemně. Timmy se rozbřečel.

„Ona od nás odejde!“ vzlykal Timmy. „Já to slyšel! Řekla, že až mi bude lip, odejde. Já nechci, aby mi bylo líp! Nechci, nechci, nechci!“

Penny ho objala a Timothy se jí chytil jako klíště a pořád naříkal.

Pozdě odpoledne se Penny dostala do své kanceláře a hned se pustila do zprávy o Timmym. Nejdříve zamýšlela všechno říct Adamsovi ústně, ale nakonec si to rozmyslela. Nechtěla se s primářem setkat. Sepsala, co se dozvěděla, a připojila poznámku, že pokládá za nutné pohovořit si s Timothyho rodiči. Hotovou zprávu hned předala paní Fosdykeové a věnovala se dalšímu papírování.

Kolem šesté někdo zaklepal na dveře.

Vstoupil primář a pod paží měl Timothyho spis. „Zase pracujete přesčas, sestro Andersonová?“

Penny se začervenala. „Dneska bylo lích seminářů nějak moc.“ řekla Penny a hned ji napadlo, že to Adams bude považovat za nemístnou kritiku.

„Máte strach, že vám rozsednu nábytek? Nebo si můžu sednout?“

„Promiňte.“ vyhrkla Penny. „Udělejte si pohodlí.“

Snad poprvé uviděla v primářově tváři opravdový úsměv. Slabý, ale skutečný.

Pohodlně se uvelebil v křesle. „Četl jsem vaši zprávu,“ řekl a znovu se na ni usmál. „Dobrá práce.“

Penny se znovu do tváře hnula krev. Nevěděla, co honem říct.

„Omlouvám se, že jsem na semináři na vás tak vyjel. Chtěl bych, abyste mi rozuměla. Týráni dělí je zatracené svinstvo, když se o něčem takovém dozvědí sestry, kolikrát chtějí brát spravedlnost do vlastních rukou. Ono je dost hrozné, když se dítě zraní náhodou. Jenže pokud to není náhoda.“

Penny pomalu přikývla. Ten muž jí najednou připadal hrozně osamělý. Nakonec se zvedl a při odchodu řekl: „Pochopitelně s vámi souhlasím. Penny, je třeba pozvat Timothyho rodiče. Laskavě to zaříd'te.“

Tehdy poprvé ji oslovil křestním jménem. Penny mu za to byla vděčná. Hned se před ním cítila lip, a kdyby se ještě občas usmál“.

Bylo už pozdě. Penny zamířila do kuchyňky udělat si čaj. Jenže cestou potkala Larryho.

„Takhle pozdě a ty ještě tady?“ divil se. „Doufám, že nejsi bezdomovec?!“

„Mám prostě moc práce.“ „Nick té ráno pěkně seřval.“ zamračil se Larry. „Mohl si to odpustit aspoň před lidmi“

„Měl pravdu. Larry. Vysvětlil mi, proč to udělal.“

Larry zvedl udiveně obočí.

„S tím Timmym jsem se nemýlila“ vysvětlovala Penny. „Jenže jsem neměla důkazy a trochu jsem panikařila. Adams to nemyslel špatně.“

„Aha.“ řekl Larry s úsměvem a hrál si se slánkou. „On to nemyslel špatně. On vůbec není špatný. On je dokonalý. On je bez chyby. Já, chybující chudý duchem, se před ním skláním.“

Penny mu pověděla o obědech, které pro ni Adams přeložil k Timmyho lůžku.

„Fajn.“ zasmál se Larry. „Náš robotizovaný šéf patrně začíná vykazovat jisté známky humanoidních emocí.“

„Jak to myslíš?“

„Ty můj broučku, jsi prostě rozkošná. Což už on asi pochopil taky a jede po tobě.“

„Nebud' ošklivý. Larry. Víš, že ho má na mušce Berensenová, a ta je daleko hezčí, než já“

Larry se opět zasmál. „Kdybych neviděl, jak tě tohle téma ničí, probrali bychom to podrobněji.“

„Není třeba.“

„Tak promiň, ale jedno ti musím říct, drahá Penny. Nedělej si o Adamsovi iluze, je to člověk, kterého zajímá jen práce, kdo se mu postaví do cesty, toho převálcuje, a ty jsi jen malá, kouzelná, hodná holčička. Nechci, aby ti ublížil.“

„Myslím, že o mé máš zbytečně obavy,“ řekla Penny suše.

Larry vzdychl. „Doufám, že ano.“

Penny jen tak tak chytila autobus. Larry opravdu nemá primáře rád, přemýšlela. Asi je to normální. Mladíci nesnášejí autority, obzvlášť tak výrazné, ale občas Larry říkal vyloženě nesmysly. Adams se o ni rozhodně nezajímá. Patrně se nijak zvlášť nezajímá ani o tu famózní Berensenovou, tak je to.

ČTVRTÁ KAPITOLA

V dalších týdnech začalo být na oddělení rušno. Penny pochopila, proč Adams tak často mluví o kritickém nedostatku personálu. Pacienti přibývali a na operačních sálech i v lůžkové části vládl frenetický shon.

Všechno se zvládalo jen díky tomu, že sestry denně pracovaly přesčas a lékaři zůstávali i přes noc, jak dlouho všichni tohle vražedné tempo vydrží, nebylo Penny jasné.

Sama se zapojila, kde jen mohla. Pomáhala měnit prádlo, koupat děti, rozdělovat léky, právě jako v jejím bývalém zaměstnání. Na záležitosti vlastní profese jí příliš času nezbývalo. Přibýly nové těžké úrazy, nádory, meningitidy a encefalitidy, a přibýli i zoufalí rodiče, které bylo třeba uklidnit.

Pro ni samotnou to vlastně tak zlé nebylo. Nebyla přímo zodpovědná za životy pacientů. Nemusela myslet na to, že jediná její chyba, způsobená třeba jen únavou, může mít tragické následky.

Po nějaké době začalo být na všech sestrách patrné vyčerpání. Lékaři na tom nebyli lépe, ale nedávali to tak znát. Penny jen viděla, že mají sotva čas pozdravit.

Toho rána byl na operačním úplný bláznec. Penny tu čekala s malým chlapcem, který byl přemedikován už před čtyřmi hodinami a vypadalo to, že celý proces bude muset být opakován. Na sále na něj prostě neměli čas. Další dvě operace už byly odloženy a všichni se jen modlili, aby z ambulance nepřivezli nějaký výjimečně naléhavý případ.

Nakonec ze sálu vyšla sestra Jenkinsová a oznámila, že předchozí operace je konečně hotova. Zastavila se na moment s Penny a byla to její první přestávka od sedmi hodin ráno.

Penny se na ni usmála. „Tak jak to jde?“

Jenkinsová obrátila oči v sloup. „Hrozně. Sestry jsou na padnutí a šéf nejspíš každou chvíli exploduje. Byl vzhůru celou noc a den předtím toho taky moc nenaspal, jestli ho někdo našte, máme se na co těšit.“

„To vám tedy nepřeju.“ řekla Penny.

„Má toho moc.“ podotkla Jenkinsová.

Ze sálu vyšla další sestra. „Zrovna uklízejí. Atmosféra je sice pořád pod psa, ale operace dopadla dobře. Představte si to: Nick právě telefonoval do údržby, jestli by na sále nevyměnili hodiny. Tyhle prý příliš hlasitě tikají.“

Sestry se na sebe podívaly a rozesmály se.

„Pěkně děkuju.“ vzdychla Jenkinsová. „Ten má namále.“

„Sestro Jenkinsová,“ ozvala se Penny, „nevím, jestli vám to někdo říkal, ale tady Jeremy je už dobré čtyři hodiny po premedikaci.“

„Kristenanebi! Díky, že jste mi to připomněla, jste poklad.“

V momentě bylo všechno připraveno pro Jeremyho operaci. Dostal sice další dávku premedikačních léků, ale ty ještě nezačaly pořádně působit. Kluk se Penny nechtěl pustit a plakal.

Penny, oblečená tentokrát do sterilního, musela na sál s ním. Zjevně pro něj v tomhle cizím, nepřátelském prostředí představovala jediný záchytný bod.

Zatímco Jeremy dostával anestetika. Penny ho tišila, jak mohla. Vrhla pohled na Adamse a pokusila se na něj usmát. Nevšímal si jí. V jeho bledé tváři bylo cítit napětí a vyčerpání.

Odpoledne vyrazila do operační sekce znovu. Navštívili ji rodiče jednoho z pacientů a vyžádali si informaci, kterou mohl poskytnout jedině primář.

Doktor Adams stál ve dveřích sálu a o něčem se dohadoval s anesteziologem, když ho Penny vyrušila.

„Potřebujete mě?“ zeptal se.

Penny přikývla.

„Omluvíte mé na deset minut?“ obrátil se Adams na lékaře.

Potom se věnoval Penny. „Nějaký problém?“

Potřásla hlavou. „Nic vážného. Jde jen o informaci.“

S úlevou vydechl. „Ještě že tak.“ K jejímu překvapení ji vzal za ruku a skoro dotáhl do návštěvní místnosti.

„Nejdřív se něčeho napiju,“ řekl. „Vy si zatím sedněte.“

Penny na své druhé paži pořád cítila pevný stisk jeho ruky. Byl to zvláštní pocit.

Za chvíli se přece jen vzpamatovala. „Vy se posaďte.“ vyrazila za sebe. „Udělám vám něco k pití.“

Zrudla jako pivoňka. Adams se na ni krátce podíval, ale pak jen přikývl a poděkoval a pohodlně se rozvalil v křesle.

Penny zápolila s kávovarem a s hrůzou si uvědomila, že se jí třesou ruce, co se to s ní děje? Co blázní?

Pak si všimla čajových koláčků, které tu zbyly, jala tři na talíř a přinesla je primářovi spolu s kávou. Byla pořád tak roztřesená, že trochu káfe vylila.

Primář si jejího chování nemohl nevšimnout. Sotva položila nádobí na stůl, vzal ji za zápěstí. Zkoumavě se na ni podíval.

„Co je to s vámi?“ zeptal se. „Máte z něčeho strach?“

Penny nejdřív nebyla schopná jediného slova. Jazyk měla jakoby přilepený k patru. „Vůbec ne! Jen, jen, jsem prostě nešika. Promiňte.“

Doktor Adams povolil sevření a stále ji přimhouřenýma očima pozoroval. „Tak se konečně posadte a povzte, o co běží.“

Za chvíli věděla, co potřebovala, a ještě o chvíli později seděla ve své kanceláři, nepřítomně hleděla ven do zahrady a přemýšlela, co se to s ní děje. Vždycky byla nervózní, když jednala s autoritami, ale takhle snad ještě nikdy.

Přemýšlela a bezděky si třela místa, kde se jí před chvílí dotýkal.

Ráno se Penny dozvěděla, že doktor Adams si pořádně neodpočinul ani uplynulou noc. Krátce po jedné ho zavolali k případu, který se začal rychle a bez zjevné příčiny horšit.

Teď už to s pacientem bylo o hodně lepší. Podle všeho se ale v noci cosi odehrálo mezi Adamcem a Stevensonem. Občas zaslechla, že Larry je podle šéfa ulejšák, kdežto primář podle Larryho tyran a despota, ale nikdo přesně nevěděl, proč na sebe tak nasazují.

Pro morálku týmu to nebylo právě nejlepší, jestli něco oddělení potřebovalo, bylo to klidné a pevné nervy, a vysokou morálku především.

Přivezli dva nové případy. Jeden z nich byl veselý dvanáctiletý kluk, který na tom byl relativně dobře, s tím druhým to bylo špatné. Oběť autonehody, v bezvědomí. Operace trvala mnoho hodin a byla neúspěšná. Pacient zemřel. Penny musela připustit, že to tak možná bylo lepší, kdyby přežil, byl by nadosmrti bezmocný mrzák.

Ten případ operovali společně Adams s Larrym. Penny je obdivovala oba. Pacient byl od začátku beznadějný, ale oni ze sebe vydali první poslední. Jsou asi chvíle, napadlo Penny, kdy lékaři Hippokratovu přísahu upřímně proklínají.

Penny toho dne dělala starosti hlavně Jessica Brandová. Byla to krásná dvanáctiletá holka, s ohromnými hnědýma očima a stejně ohromnou vitalitou. Byla na oddělení už dlouho a pravděpodobně tam zůstane, dokud neumře. Pocházela z Nového Jižního Walesu, ale neviděla svůj domov už od té doby, co ji sem přivezli na vyšetření. Teď nosila paruku, která bude zakrývat její hlavu, dokud ji nedorostou vlasy oholené před operací.

Operace vlastně ani nemohla příliš pomoci. Nádor byl maligní, a i když jeho odstranění znamenalo pár měsíců života navíc, zachránit už se toho moc nedalo.

Jessie byla hrdá na to, že je tak zkušená pacientka. Ráda pomáhala nově příchozím dětem, těšila je, když se jim stýskalo, a hrála si s nimi. Sestry ji milovaly. Nejenže jim moc pomáhala. Byla prostě báječná. Hodná a sladká. Nejvíce si oblíbila Penny. Ta si na ni vždycky udělala čas a ona jí oplácela stejnou mincí.

Jenže dnes se dělo něco divného. Jessie vypadala vyčerpáně a zoufale. Její tvář byla celá bledá.

„Co je s tebou, Jessie?“ zeptala se Penny.

„Jsem nějaká utahaná, to je všechno.“

Penny nechtěla naléhat, ale s takovouhle odpovědí se spokojit nemohla. Horečně přemýšlela, jestli má k Jessice zavolat doktora Adamse. Nechtěla mu přidělovat zbytečnou práci.

Možná by bylo lepší přivolat Larryho. Není tak přetížený, jako šéf, ale“. Představa, že by se tu Larry začal předvádět, se jí vlastně vůbec nezamlouvala.

Její úvahy přerušila sestra Berensenová.

„Buďte tak hodná a probudte se, Andersonová.“ požádala „Jestli nemáte co na práci, mohla byste obléknout jedno dítě. Odchází domů.“

Penny zaťala zuby a odešla středem, právě jak ji to učil tatínek. Tahle husa se k Adamsovi vůbec nehodí, napadlo ji cestou.

Penny daleko nedošla, z vedlejšího pokoje se ozýval zoufalý pláč.

„Liso, co se děje?“

Děvčátko si usilovně třelo hlavu a pořád vzlykalo.

„Bolí tě hlavička?“

Lisa nešťastně přikývla.

Penny se zamračila a pokusila se najít příčinu. Moc práce jí to nedalo. Dítě mělo pravidelně brát analgetika, ale podle denního záznamu tohle ráno nic nedostalo. Penny vzdychla. „Přinesu ti prášek. Liso. Za chvíličku to přestane. Jen chvíli počkej, ano?“

Penny zašla za sestrou Berensenovou, která právě cosi zapisovala na tabuli. „Jestli vám to nevádí, sestro Berensenová, dala bych Lise analgetikum. Ráno se na ni zapomnělo.“

Penny se bála. Berensenovou popudí, ale tahle luxusní blondýna se momentálně zdála být nad věcí.

„Dělejte, jak myslíte, Andersonová.“ řekla jen. „Jste vyškolená sestra. Nemůžu sama stihnout všechno.“

Odpoledne měla Penny příležitost si promluvit s Adamsem o Jessie. Vypadal pokud možno ještě hůř než předešlý den. Vysvětlila mu, z čeho má obavy.

Bylo jí trapně, že ho o to prosí. Musel být na pokraji sil, ale on jen pokýval hlavou a slíbil, že se na Jessie podívá, a než se dostali k dalšímu, vrazil do místnosti Larry.

Po nějaké době včera zase Larry pozval Penny na večeři. Souhlasila, ale několikrát zdůraznila, že si vyprošuje jakékoliv důvěrnosti.

„Tak co? Připravená na cannelloni?“ zeptal se Larry vesele.

Přikývla a sbalila si kabelku. Připadala si trochu provinile, že se jde bavit, zatímco Adams stále pracuje. Po očku se pokoušela zjistit, co tomu říká. Tvářil se poněkud přezíravě, jako obvykle. Bylo těžké odhadnout, co si opravdu myslí.

Larry svůj slib splnil a nic si při večeři nedovoloval.

Penny bylo jasné, že ho to stojí určité přemáhání. Vůbec nebyl ve své kůži.

„Přepokládám, že jsi slyšela o tom, jak jsme se šéfem včera v noci vyváděli.“

Larry to pronesl zlehka, jako vždycky, ale očividně se v duchu užíral.

„Něco jsem zaslechla,“ řekla Penny. „Ale opravdu málo.“

Larry se zašklebil a nepřítomně si hrál se slánkou. „Měl bych se vlastně radovat. Nade všechnu pochybnost se ukázalo, že jsem člověk. Takzvaný Homo sapiens.“

Podíval se, co tomu Penny říká.

„Většina z nás jsou lidi.“ usmála se Penny.

Larry se trochu uvolnil. „Díky za ten postřeh, srdíčko. Jsi báječná, jako vždycky. Nedivím se, že tě děti zbožňují. Problém je, Penny, že Nicholas prostě nikomu nic neodpustí, je mu jedno, jak je kdo utahaný. Nebere v potaz ani to, jaké kdo má zkušenosti. Já prostě nemám jeho praxi, tak občas dělám chyby.“

„Všichni je děláme.“ řekla Penny.

Larry potřásl hlavou. „On ne. On nikdy. Proto je taky k ostatním tak tvrdý. Vlastně ho nesnáším.“

Penny Larryho docela chápala. Taky měla potíže s Adamsem vyjít. „Ber to tak, že se z tebe pokouší dostat to nejlepší. Larry.“

Zatvářil se trochu cynicky: „Možná, srdíčko.“

V každém případě už tě s ním nebudu déle obtěžovat. Zapomeňme na něj. Doufám, že si ještě dáš skleničku vína.“

Ráno se ukázalo, že doktor Adams svůj slib splnil a ještě v noci se šel podívat na Jessii.

„Tak jaké to bylo?“ zeptala se ji Penny.

„Legrační,“ zazubila se Jess. „Poslouchal mě stetoskopem a měřil tlak a dal mi milion otázek, a ještě dělal spoustu dalších věcí, je hodný. Penny. Mám doktora Nicholase ráda. Skoro jako tebe.“

Tohle Penny neslyšela poprvé. Doktor Adams byl možná neúprosný k podřízeným, ale děti ho milovaly. Larry se v něm mylí, když si ti malí někoho oblíbí, nemůže to být Člověk bez citu.

Zajímalo by ji, co vlastně u Jessie primář zjistil. Nejdřív ho kvůli tomu chtěla vyhledat, ale ukázalo se, že to není třeba. Pode dveřmi své kanceláře totiž našla zastrčený papírek se slovy: „Žádná tělesná příčina nezjištěna.“

To bylo všechno. Vzkaz byl podepsán chvatnými iniciálami.

Penny si oddychla. Pro Jessii bylo dobré, že se její fyziologický stav nezhoršuje. Psychické potíže se většinou dají zvládnout.

Na stole našla další poznámku. Jedna ze sester ji žádala, aby si našla čas pro Jessiiny rodiče.

Seděli v návštěvní místnosti a vypadali ustaraně.

„Vás něco trápí, paní Brandová“ řekla Penny. „Nechcete se mi svěřit?“

Paní Brandová chvíli váhala. „Penny, nevíme co dělat,“ rozplakala se nakonec. „Co máme Jessie říct? Začíná se nás ptát, kdy už půjde domů a já“. Já jí pořád jen lžu.“

Pan Brand se pokoušel svou manželku uklidnit.

„Nech toho. Ellen, co jiného můžeš dělat? Nemůžeš jí říct“, že už se domů nikdy nedostane.“ Selhal mu hlas.

Penny polkla naprázdno. „Myslím, že nemáte pravdu, pane Brande,“ řekla a oba rodiče na ni s údivem pohlédli. „Musíte říct Jessice, jak se věci mají. Ona to potřebuje a je dost silná, aby se s tím vyrovnala.“

Rodiče byli zmateni.

„To nedokážu“ vydechla matka.

„Chcete, abych jí to řekla já?“ zeptala se Penny a dobře si uvědomovala, jak těžký závazek tím na sebe bere.

„Promluvíme si s ní a pokusíme se to spolu překonat.“

Matka se opět rozplakala, ale začala se se situací smířovat. „Dobře. Penny. Já jsem věděla, že nám pomůžete.“

Penny se vrátila na lůžkové a připravovala se na rozhovor s Jessicou.

Pacienti právě leželi v Denní místnosti blízko operační sekce, ve slunném pokoji s výhledem na rozsáhlé trávníky o několik pater níže. Bylo jich tu asi deset. Někteří seděli v křeslech, jiní leželi na pojízdných lůžcích.

Penny bylo jasné, že k rozhovoru s Jessicou budou potřebovat soukromí. Šla se podívat, jestli je volná sousední kancelář, kterou používali lékaři v přestávkách mezi operacemi.

Dveře místnosti ale byly pootevřené a zevnitř se ozýval pláč. IJ stolu seděla mladá sestra s hlavou v dlaních a vzlykala, že to trhalo srdce. Penny tuhle dívku nikdy před tím neviděla.

Chvilí váhala, jak se zachovat, ale pak usoudila, že tohle je koneckonců taky její práce.

„Dobrý den,“ řekla Penny a představila se. „My se ještě neznáme, že ano?“

„Jsem tady na operačním po... poprvé,“ vysvětlovala sestra mezi vzlyky, „a taky asi na... naposled.“

Penny ji lehce objala kolem ramen. „Stalo se něco?“

„Jo. Bylo to hrozné!“

Penny odhadovala, že jí může být tak osmnáct. Nejspíš se zaučuje sotva druhý rok, proč ji posílají na tak exponované místo?

„Smím se zeptat, jak se jmenujete?“

„Veronika Langová,“ odpověděla dívka a přestala plakat.

„Tak povězte mi, co se stalo,“ naléhala Penny. Dívka zvedla svůj slzami zmáčený obličej.

„Doktor dělal kraniotomii, a sálová sestra si musela pro něco odskočit do vedlejšího sálu a já tam zůstala na všechno sama. Já, já jsem nevěděla, co dělat.“

Dívce na chvíli selhal hlas. „On mě o něco požádal, a já, já už si přesně nepamatuju, jak to bylo, ale něco jsem mu podávala, ale bylo to moc pomalu, a on, nic sice neřekl, ale tvářil se hrozně!“

Penny došlo, že asi mluví o primáři. „Aha, to byl jistě doktor Adams.“

„Jo.“ přisvědčila Veronika a utírala si slzy hřbetem ruky. „Já myslela, že to dělám dobře. Pak se vrátila sálová sestra a potom se to stalo!“

Penny se na Veroniku tázavě podívala.

„Chtěl, abych mu otřela čelo. Měl něco v ruce a bylo to dost obtížné. On se hrozně potil.“

„A dál?“ zajímala se Penny.

„Praštila jsem ho do té ruky!“ zakvílela Veronika. „Nechtěla jsem to udělat! Jen jsem o něj tak zavadila!“

Penny se zarazila. „A co se stalo pak?“

„Bylo to příšerné.“ zasténala dívka. „Koukl na mě jako vrah, a řekl mi, ať mu jdu z očí, a sálové sestře řekl, že rozhodně nebude v operaci pokračovat s nekompetentními idioty.“

Veronika nebyla schopná pokračovat.

„Uklidněte se. Veroniko,“ zašeptala Penny, které bylo stejně líto jí jako doktora Adamse.

„Už se tam nikdy nevrátím!“ naříkala dívka. „Nechám toho!“ „Nesmysl,“ řekla Penny pevně a začala Veroniku utěšovat.

Její úkol byl zapeklitý. Veronice se její budoucí povolání zjevně líbilo, ale chyba, kterou dnes udělala, ji úplně srazila na kolena, ani za hodinu Penny nedosáhla žádného výraznějšího pokroku.

Penny začalo být jasné, že věc může napravit jen doktor Adams sám.

Byl asi pěkně naštvaný a ujely mu nervy, ale měl si uvědomit, že Veronika má minimální zkušenosti a byla pod mimořádným tlakem. Copak opravdu nechápe, že každý nějak začíná?

Penny Veronice doporučila, aby si zašla na oběd a pak se šla projít někde na sluníčko. Pořád to bude lepší, než sedět tady a brečet.

To dopoledne už bylo na rozhovor s Jessií pozdě. Blížil se oběd. Penny raději zašla do sesterny, kde vyhledala sálovou sestru.

Té bylo Veroniky líto, ale nezdálo se jí, že by dívce mohla nějak pomoci.

„Ze mě taky nebyl zrovna odvázaný.“ tvrdila. „Těžko ji dokážu před ním obhájit.“

„To ani není třeba. On prostě jen musí vědět, že jí je to hrozně líto.“

„Když myslíte, řekněte mu to sama,“ mínila sálová sestra.

Penny odešla do jídelny. Zatím se Adams projevoval jako férový chlap, přemýšlela cestou. Musí uznat, že se dnes choval divně.

V jídelně se k Penny připojil Larry. „Měla jsi vidět ten mumraj na sále!“ řekl. „Ačkoliv“, o nic jsi vlastně nepřišla.“

„Myslím, že vím, o čem mluvíš,“ prohlásila Penny. „Strávila jsem pak s tou sestrou skoro hodinu.“

„Opravdu? Nick nám to celý bez sebe líčil při další operaci. Prý jí trvalo veky, než mu podala, co chtěl, a pak ho ještě bouchla do ruky. Ona přece nechtěla. Víš, že je tu teprve druhý rok na zácvik?“

„To vykládej Nickovi!“ odfrkl si Larry.

„Na to se právě chystám.“

Larry se přestal křenit. „Uděláš velkou pitomost!“ řekl ploše. „Běž raději od toho!“ „Nesmysl“ řekla Penny.
„Není takový necita, jakého z něj děláš.“
Larry pokrčil rameny. „Já vím, že je ta sestra nezkušená. Penny, ale tohle přece nesmí zvorat ani úplná začátečnice.“
„Koukám, že jsi najednou na šéfové straně. Nevycházím z údivu“ odsekla Penny.
„Nejsem na jeho straně. Chci tě jen varovat, s ním se prostě nedá vyjít, i když mi to pořád nevěříš.“
„Co proti němu pořád máš?“ zeptala se Penny.
„Nic. Jen to, že nezná slitování, je nemožně náročný, věčně nevrlý, necitelný a sprostý.“
Penny na Larryho jen zírala. Měla teď o důvod víc přesvědčit Adamse, aby dal Veronice druhou šanci a všechno napravil. Taky to všechno Larrymu řekla.
„Jsi blázen. Penny.“ řekl její spolustolovník. „Ten s tou holkou definitivně skončil.“
„Uvidíme.“ odpověděla naštvaně Penny a dojídala chvatně svůj pudink.

Dobsonová za chvíli přivezla Jessicu na pojízdném křesle a Penny ji nabídla čaj. Společně upíjely a dívaly se Širokým oknem na svět za zdmi kliniky.
Ten pohled nakonec sám navodil téma, které bylo potřeba probrat.
„Penny,“ zeptala se Jessica a pohlédla na auta na ulici, „dostanu se odsud někdy?“
Penny mohla být připravena, jak chtěla, a stejně nedokázala hned odpovědět. Byla to Jessie, která přerušila tíživou pauzu.
„Já vím, že bych se nemela takhle ptát, je moc těžké odpovědět, vid’?“ řekla Jess a trochu se usmála.
Penny se cítila, jako by jí do srdce zabodli nůž. Tváří v tvář odvaze té dívky se za svou vlastní zbabělost nenáviděla.
„Máš právo se takhle ptát, Jessie.“ řekla nakonec. „A taky máš právo dostat pravdivou odpověď. Lidi ti nechtějí říkat pravdu, protože tě mají moc rádi a ta pravda je moc smutná.“
Jejich pohledy se setkaly a Penny měla chuť brečet.
„Umřu?“ zeptala se dívka. Ilias se jí zachvěl.
Penny měla v krku ohromný knedlík. Do očí jí vhrkly slzy.
„Možná,“ řekla, co nejjemněji uměla. „Musíš vědět, že děláme, co umíme, ale možná to nebude stačit.“
Byl to jediný způsob, jak Jessii odpovědět a nevzít jí všechnu naději.
Jessie vzlykla. „Budeš pořád se mnou?“ zeptala se nešťastně a statečně se pokoušela přemoci pláč. „Slibuješ mi to?“
„Slibuju, miláčku.“ řekla Penny a vzala ji do náruče. Zůstaly v objetí dlouho a společně sdílely smutek příliš hluboký, než aby snesl dalšího svědka.
O několik hodin později se Penny vydala k primářově pracovně. Cestou musela stále myslet na Jessicu. Rozhovor s ní byl deprimující, ale ta malá se musela dozvědět pravdu. Stejně ji někde v srdci nejspíš tušila a takhle alespoň budou moci o spoustě věcí mluvit víc otevřeně.
K doktoru Adamsovi se Penny zatraceně nechtělo, jak se blížila k jeho dveřím, přestávala si věřit, ale musí to kvůli Veronice udělat.
Slečna Fosdykeová seděla za svým stolem a jako obvykle poněkud pohoršeně zírala, kdože se to odvažuje vstoupit do šéfova hájemství.
„Podívám se, jak je na tom.“ řekla důležitě a stiskla tlačítko interkomu. „Je tady sestra Andersonová, doktore, a chce s vámi mluvit.“
„Ať jde dál.“ ozvalo se stručně v reproduktoru. Penny se rozbušilo srdce. Marně si říkala, že jedná správně, teď jí to moc nepomáhalo.
Vstoupila do kanceláře. Primář seděl za stolem a prohlížel si nějaké spisy a rentgenové snímky. Tvářil se obzvlášť přísně, což Penny jenom dodalo. Váhavě přistoupila ke stolu.
„Co pro vás můžu udělat?“ zeptal se nakonec.
„Přišla jsem si promluvit o Veronice Langové.“ začala Penny.
„Kdo to je?“
Penny si uvědomila, že Adams nejspíš nezná její jméno. „Ta sestra, co s vámi sloužila dneska na sále, je tady na zácvik teprve druhý rok.“
Adams zvedl obočí. „Jak to víte?“ udeřil.
Penny mu to začala vysvětlovat, ale on ji hned přerušil. „Proboha, nestůjte tady jako Školačka na hanbě! Sedněte si konečně!“
Penny byla čím dál nervóznější. Posadila se a pokusila se vylíčit, jak probíhal její dopolední rozhovor s Veronikou.
Když skončila, primář vypadal zamyšleně.
„A tak jste došla k názoru, že jsem se k sestře Langové zachoval hanebně, je to tak?“

Penny chtěla protestovat, ale primář jí nedal možnost: „Asi máte pravdu. Ostatně se nemůžu zbavit pocitu, že spousta lidí si myslí totéž, co vy.“

Penny si hned vzpomněla na Larryho.

Adams pokračoval: „Já se ale nemůžu točit jako korouhvička a měnit svá rozhodnutí podle toho, co se kde šušká, rozumíte? Sestra Langová se neosvědčila. Nemůžu si dovolit, aby se mnou pracovali neschopní lidé. Lajdáctví a neschopnost rozhodně nebudu tolerovat.“

Penny strnula. V jeho slovech nebyla ani stopa lidskosti. Mluvil jako stroj. Čekala ledacos, ale takovou ledovou sprchu rozhodně ne.

Donutila se promluvit jak nejkldněji dovedla. „Sálová sestra říkala, že Langová má ze školy dobré reference. Byla na sále poprvé a tak se jí trochu roztřásla kolena“

Tohle Adamse nejspíš popudilo. Penny viděla, jak mu pracují čelisti.

„Sestro Andersonová," řekl nakonec, „já prostě nemůžu potřebovat někoho, komu se třesou kolena. Já potřebuju.“

Penny ho přerušila a vůbec si nevšímal jeho podrážděného tónu: „Ona toho tady chce nechat, chápete? Chce s tím seknout!“

„Zatracená práce!" řekl Adams a Penny teď viděla, jak se asi tvářil dnes na operačním. „Jste tu, abyste radila pacientům. Pacientům, nikoliv mně!" zdůraznil. „A co se týče sestry Langové, ať se rozhodne sama, jestli tu chce dál pracovat. Já už ji prostě na operačním nechci, a teď už prosím vás běžte!“

Penny ještě chvíli seděla jako opařená. Do hlavy se jí nahrnula krev. Pochopila ale, že další argumenty by nepadly na úrodnou půdu.

Ani se na primáře nepodívala a vyšla z místnosti, o něco později se své kanceláři zhroutila na židli a dala hlavu do dlaní, a pak zrovna tak jako sestra Langová o několik hodin dřív, začala plakat.

PÁTÁ KAPITOLA

Když ten večer Penny dorazila domů, byla docela ráda, že se Carrie někde zdržela. Potřebovala si utřídit myšlenky a to jde nejlíp o samotě. Po nějaké době na ni ale začalo všechno doléhat. Vzpomněla si na rodinu a chtěla najednou být s nimi. Mohla jim samozřejmě zavolat, tak jako každý týden, ale oni by nejspíš poznali, že s ní není něco v pořádku. Nechtěla je vystrašit, obzvlášť když vlastně o nic tak důležitého nejde. Byla to vlastně jen taková menší rozepře se šéfem. Takových ještě bude! Problém je jen v tom, že ji to dost vykojelo.

„Zatracená práce.“ řekl. „máte radit pacientům, a ne mně!“ Co na tom vlastně bylo tak hrozného? Jen to, že tím sestru Langovou vlastně odepsal.

Opravdu si to Veronika zaslouží? Možná ji měl vykázat ze sálu, ale nemusel dávat najevo takové opovržení a vztek, je hrozný, říkala si Penny našťavaně. Arogantní, sobecký a najednou se ji vybavila Larryho slova necitelný.

Larry měl pravdu. „Kdo se mu postaví do cesty, toho převálcuje,“ říkal přece a jí nezbyvá než souhlasit.

Myslela, že Adams má děti opravdu rád a oni jeho taky, ale on ten svůj vztah nejspíš jen předstírá. Usnadňuje mu prostě práci, když je k nim milý. Ve skutečnosti jsou mu lhostejné, jako všichni.

Když došla Penny ve svých úvahách až sem, zarazila se. Možná to sama trochu přehání. Takový nelida snad zase není. Děti by poznaly, že s nimi někdo manipuluje. Může se v něm mylit třeba Jess? A co ty obědy, které pro ni zařídil?

Položila si tuhle otázku a hned se jí vybavila jeho slova: „Musíte přece někdy přijímat potravu.“ A zklamaná část její mysli to hned viděla jako důkaz obžaloby. Nestaral se o její zdraví. Šlo mu jen o to, aby nepřestala podávat patřičný výkon. Jeho stroje prostě musejí pracovat bez chyby, to je všechno, co ho zajímá. Larry. Veronika, sestry a ona sama jsou jen součásti soustrojí, které je potřeba udržovat v chodu.

Penny si povzdechla. V tom člověku se zmýlila. Spletla se právě ona, která měla dobrý psychologický odhad v popisu práce. Dokonce Adamse bránila před Larrym. Až ji Larry potká, bude právem na koni.

„Neříkal jsem ti to?“ bude se jí posmívat.

No co, člověk se prostě pořád učí, pomyslela si Penny hořce.

Ten večer se pro Veroniku Langovou vyvíjel docela příznivě.

Právě se uklidňovala cigaretou v společenské místnosti a měla náladu pod psa, když ji jedna ze sester zavolala k telefonu. Sestra Langová neměla nejmenší chuť se s někým bavit, snad kromě Penny, ale hovor si přece jen vzala.

Moc toho nenamluvila. Volal ji primář a už jen tahle okolnost jí dokázala vzít všechnu odvahu.

Ale i když prakticky jen mlčela a poslouchala, měl na ni ten telefonát účinek docela obdivuhodný. Položila roztřesenou rukou sluchátko, vrátila se jako automat k ostatním sestrám a na její tváři se objevil výraz nesmírné úlevy a pak taky slzy.

„Co se děje, Ronnie?“ zeptala se jí starostlivé mladá kolegyně. „Waltersová říká, že chceš z nemocnice odejít!“

Veronika se na ni usmála. „Asi si to rozmyslím.“ odpověděla.

Když Penny přijela ráno do práce. Larry na ni čekal v její kanceláři. Neměla z toho radost. Dveře nikdy nezamykala, ale tím snad ještě nedávala najevo, že si tam každý může chodit, jak se mu zachce, ani Larryho přivítání ji náladu právě nezvedlo.

„Dobré ráno, srdíčko,“ řekl a chystal se ji obejmout.

„Nejsem tvoje srdíčko.“ řekla pevně Penny a posadila se za svůj stůl.

„Drahá Penelopo.“ usmíval se Larry kajícně. „pořád se na mě zlobíš? Promiň, že jsem té včera tak vytočil, ale pochopila už jsi snad sama, že Adams není hrdinou tvých snů.“

Larry vyslovil něco, s čím musela souhlasit, ale přesto jí to rozhořčilo.

„Nechci o tom mluvit, Larry,“ řekla pokud možno odměřeně.

„Dobrá.“ odpověděl, „mluvme tedy o nás.“

„O to taky nestojím.“ odsekla.

Cítila se bídě. „Je mi líto. Larry, ale nějak na to nemám náladu.“

„Chápu. No, třeba se to během dne zlepší,“ řekl Larry vesele a odešel. Penny doufala, že se ji už nebude pokoušet oblažovat. Měla Larryho Stevensona zrovna dost nejméně na několik příštích týdnů.

Potom šla s těžkým srdcem navštívit Jessicu, ale byla nakonec ráda, že se k tomu odhodlala. Jessie ji už zoufale očekávala. Smutné zprávy ze včerejška už trochu strávila a měla dost času nad tím přemýšlet a teď se chtěla ptát dál.

„Jak budu ještě dlouho žít?“ zeptala se přímo. Penny zaslechla od lékařů jejich odhady: od tří do šesti měsíců, ale tohle Jessice říct nemohla, nehledě na to, že se taky mohli mylit.

Penny se zamračila. „Nevím to jistě. Jessie.“ připustila.

„Rok?“ zeptalo se dítě s nadějí v hlase.

„Možná,“ odpověděla Penny a pak se rozhodla. „Zeptám se doktora Nicholase, ale nikdo to neví jistě. Do určité míry to záleží i na tobě.“

Penny úzkostlivě sledovala, jestli jí ta dvanáctiletá dívka porozuměla, a oddychla si, když na její tváři spatřila určitou úlevu.

Jessie pokývla hlavou. „Aha, to jsem chtěla vědět. Penny, ještě si chci totiž pár věcí zařídit.“

Penny se na ni usmála, je báječné, že to tak dokáže brát. Jessie je statečnější, než byla kdysi její malá sestřička Meg, a tenhle rozhovor rozhodně měl svůj smysl. Bylo by hrozné, kdyby smrt Jessicu přepadla nepřipravenou a ona si nestačila „zařídit své věci“.

Penny slíbila, že se zeptá doktora Adamse ještě týž den. V duchu z toho sice nebyla právě nadšená, ale neměla jinou možnost.

Začala Jessicu česat, protože měli přijít její rodiče. Jessie si s tím dělala starosti. „Vědí, že já to vím?“ zeptala se.

„Jestli chceš, řeknu jim to.“ nabídla Penny.

Dívka chvíli přemýšlela „Ne,“ prohlásila nakonec. „Udělám to sama.“

Penny přikývla a uvědomila si, co to znamená. Snad to pro ně všechny nakonec bude lepší.

Penny si odskočila do návštěvní místnosti připravit setkání Jess s rodiči, když se vrátila zpátky k Jessice, měla pro ni novinu: na oddělení právě přijali dívku se stejnými symptomy, jako má ona.

Jessie posmutněla: „Proč to tak musí být?“ zeptala se.

Penny potřásla hlavou. „Nevím. Jess, z nějakých nepochopitelných důvodů to Bůh takhle chce.“

Jessica tohle tvrzení přijala s plachým úsměvem. „Ona taky umře?“

„Možná ne.“ odpověděla Penny. „To ještě nevíme.“

„Nechci, aby umřela,“ řekla Jess. „Musí to být bezva, žít třeba do šestnácti. Pak bych se mohla malovat a chodit s klukama a vůbec.“

Penny dostala nápad. „Spousta holek se maluje, ještě než je jim šestnáct.“ poznamenala a tázavě se na Jessie podívala.

Dívka pochopila, co to znamená, a posadila se na posteli.

„Penny!“ vykřikla vzrušeně. „Myslíš, že bych mohla?“ V těch slovech byla ohromná naděje. Penny to chytlo za srdce.

„Tvoji mámu určité přesvědčíme,“ odpověděla. „Spolehni se.“

„Díky, Penny! To bude bezva!“

Penny se raději rychle rozloučila, aby před tou malou nezačala brečet. Rozplakala se až ve své pracovní a znovu a znovu sama sobě i světu kladla tytéž otázky jako Jessica: proč to takhle musí být? A proč zrovna má umřít tohle krásné dítě? To se asi nikdy nedozví. Jen jediný dotaz malé Jess měl šanci dočkat se odpovědi a tu může dát pouze doktor Adams. Musí za ním zajít ještě dnes.

Penny náhle napadlo, že udělala chybu, a srdce se jí divoce rozbušilo. Měla se nejdřív s Adamsem poradit, než si promluvila s Jessie o tak závažných věcech.

Vzpomněla si na jejich rozhovor, který vedli hned první den. „V některých případech bych s vámi souhlasil,“ řekl tehdy primář, je případ malé Jessie jedním z nich? A měla si Penny opravdu vyžádat jeho výslovný souhlas? Začala mít nepříjemný pocit, že ano. Sakra! Dělá jednu pitomost za druhou.

Nakonec se ale za svou malověrnost zastyděla. Primář jí přece řekl, že ji nikdo nebude vodit za ručičku a rozhodovat za ni. Ostatně pokud jedná s lidmi tak, jak to předvedl včera, nemůže se divit, že s ním neradi konzultují své problémy.

Penny napsala na lístek papíru prosbu, aby ji doktor Adams laskavě na pár minut přijal, a vzkaz předala slečně Fosdykeové. Kostky byly vrženy.

Čekala, že ji k slyšení u primáře vyzve jeho samozvaná sekretářka, ale nakonec všechno proběhlo jinak. Pozdě odpoledne se ozvalo zaklepání na dveře a vstoupil doktor Adams osobně.

Sotva se Penny vzpamatovala z překvapení, uvědomila si, že ji včerejší zlost ještě nepřešla.

„Dostal jsem váš vzkaz,“ řekl Adams.

Penny se vyhnula jeho pohledu.

„Díky, že jste přišel.“ řekla trochu strnule. „Ale nemusel jste se obtěžovat sem, mohl jste pro mě poslat.“

Na chvíli nastalo ticho: Penny se donutila pohledat Adamsovi do tváře, ale hned toho litovala. Díval se na ni tak upřeně, že jí srdce zase začalo vyvádět.

Penny se rozhodla, že víckrát už se od něj zastrašit nedá. Zdvořile nabídla příchodzímu židli.

„Děkuji.“ řekl a posadil se.

„Chci s vámi mluvit o Jess. Ptala se mě, jak dlouho bude ještě žít.“

„Ona ví, že umírá?“ zeptal se Adams pomalu.

„Ano. Probrala jsem to s ní.“ Penny si uvědomila, že v jejím hlase je vzdor. Byla připravena k útoku stejně jako k obraně.

Adams dlouze vydechl. Jeho další slova ji překvapila: „To asi pro vás nebylo snadné. Muselo to moc bolet. Jsem vám vděčný, že jste to udělala za mě.“

Soucenný tón v jeho hlase Penny překvapil. To snad ani nebyl ten Adams ze včerejška. Jenže Penny si vzápětí uvědomila jiné nebezpečí, v žádném případě nesmí dát Nicholasi Adamsovi najevo své city k Jessice. Vždycky si před představenstvím dávala pozor, ale v Adamsově případě musí být bdělá dvojnásob. Musí být silná. Určitě by jakékoliv hnutí mysli považoval za projevy slabosti, nezralosti a neschopnosti.

Tohle všechno si říkala a stejně to nebylo nic platné. Starost a soucit v Adamsově hlase nakonec způsobily to, čeho se bála. Celá její pracně zbudovaná obrana se zhroutila a ona opět podlehla tíze tragédie malé Jessicy. Hrdlo se jí sevřelo a do očí jí vrhly slzy.

Tak to ne, zděsila se v panice. Před tímhle mužem nesmí plakat!

Rychle se otočila, aby zakryla své rozpoložení.

„To je v pořádku.“ řekla s obtížemi. „Je to moje práce.“

Rozhodla se přejít k meritům věci. „Já vím, že jí dáváte zhruba tři měsíce, ale nemohl byste uvést nějaké rozpětí?“

„Ano,“ slyšela ho říci. „Tři měsíce, ale to jenom odhad. Nikdy to nemůžeme vědět přesně, a nikdy nesmíme brát všechnu naději.“ povzdychl. „Řekl bych“, tři měsíce až jeden rok.“

Penny se odvrátila od okna. „Díky,“ řekla trochu prkenně. Pokusila se mu opět pohlédnout do očí, ale nebylo to snadné. Tenhle výraz v jeho tváři dosud spatřila jen tehdy, když těšil některého z pacientů. Byl chápavý, skoro něžný.

Jen to předstírá, řekla si polekaně a raději se sklonila k papírům na svém stole.

„Dobře.“ řekla. „Tohle jsem potřebovala vědět, doktore Adamsi. Víím, že máte spoustu práce, nechci vás víc zdržovat.“

Adams možná chtěl ještě něco říct, ale rozmyslel si to. Unaveně vstal a odešel.

Penny pocítila cosi jako triumf. Zvládla to. Nedala se, a dokonce se před ním ani nečervenala a nekoktala. Chovala se velice profesionálně. Stroze a věcně, když se to tak vezme, vlastně ho svou poslední větou milostivě propustila ze svých služeb. Na to asi od mladších členů týmu není zvyklý, ale od ní to snesl. Po včerejšku opravdu nemohl čekat bůhvíjaké zdvořilosti. Patřilo mu to.

Penny šla znovu navštívit Jessicu. Má pro ni odpověď: nejvýš rok, pokud se nestane zázrak. A zázraky, jak si Penny trpce uvědomila, se v téhle době nedějí.

Byl to smutný rozhovor. Vysvětlila Jessie, že naděje umírá naposled a že budou všichni dělat, co bude v jejich silách. Jenže Jessie nejspíš cítila sama, jak chabá to je naděje. Možná to cítila lépe, než kdokoliv jiný.

Když skončila, byla Penny vyprahlá a vyčerpaná. Den se příšerně vlekl, jak procházela oddělením, viděla, že ostatní na tom nejsou o mnoho lépe, ti stolu sester byla dokonce svědkem ostré hádky, ale nepostřehla přesně, o čem jde. Penny musela mimoděk vzpomínat, jak kamarádské vztahy vládly na jejím bývalém pracovišti, a přišlo jí trochu líto, že tady na sebe lidi dokáží takhle nevraždit.

V její pracovně už se zase uvelebil Larry.

„Je to už lepší, zlato?“ zeptal se bez okolků: Penny se posadila. „Ne.“ řekla bez přemýšlení, „a jak tak koukám, hned tak nebude.“

Larry chvíli mlčel a Penny viděla, že ho tím ranila. Bylo jí ho trochu líto, co řekla, byla pravda a nic než pravda, ale mohla si ji nechat pro sebe. Nemusí pokaždé plácnout, co jí slina na jazyk přinese.

„Promiň. Larry.“ řekla nakonec. „Byl to hrozný den. Nemyslela jsem to tak.“

Larry se vzpamatoval. „Když mi uděláš hrnek čaje, možná moje zraněné city ukonejšíš.“ navrhl vzápětí. Penny souhlasila, i když by ze všeho nejraději už vypadla.

„A teď se na mě usměj.“ požádal Larry a ona mu trochu křečovitě vyhověla.

„Není to ono“ konstatoval Larry. „Víš co, povím ti jeden fór, který jsem slyšel na mužském oddělení.“

Larry ze sebe vysypal pochybný vtip a Penny se zasmála, aby učinila povinnosti zadost, kdyby už radši zmizel!“ přála si z hloubi srdce.

V téže chvíli si kupodivu totéž přál Nicholas Adams. Právě šel Penny navštívit, aby se dozvěděl, jak dopadla její druhá návštěva u Jessicy. Pootevřenými dveřmi její kanceláře ale zaslechl hurónský smích Larryho Stevensona a to ho odradilo.

Otočil se a zase odešel.

ŠESTÁ KAPITOLA

Penny byla ráda, že je tu konec týdne. Doufala, že si konečně pořádně odpočine, a dokonale tomu podřídila své víkendové plány. V neděli si od přítelkyně půjčila malou plachetnici a s Carrie se vydaly na vodu.

Ten den byl prostě jako vymalovaný. Slunce svítilo jako o závod a vál lehký, příjemný větřík. Dívky moc zkušeností s plachtěním neměly, ale voda byla klidná, a tak se jim docela dařilo. Zdatně se vyhýbaly trajektům, remorkérům i lodím ostatních svátečních jachtařů.

Okolo poledního zakotvily v chráněném zálivu, sedly si na sluníčko a spokojeně se pustily do jídla, které si přinesly z domova. Řeč se brzy stočila na pracovní problémy a na doktora Adamse zvlášť. Po tom, co se od Penny dozvěděla, byla Carrie tímhle člověkem skoro posedlá. Penny to dneska ani nevadilo. Tady, na lodi jemně se houpající v modrých vodách zálivu, se cítila dostatečně nad věcí.

Carrie byla sama zdravotní sestra a dobře chápala, jak asi bylo nedávno Veronice Langové. Ted' se k tomu tématu znovu vrátila.

„Je to prostě neuvěřitelné.“ řekla, „že takhle mladou sestru nechají v takovém průšvih.“

Penny souhlasila. „Upřímně řečeno,“ pokračovala Carrie. „je skoro zázrak, že tě tam při takovém nedostatku personálu najali jako psychologickou poradkyni. Mám pocit, že by daleko radši brali obyčejnou sestru, co říkáš?“

„Je tam pro mě spousta práce.“ odpověděla Penny. „Ale v podstatě máš pravdu. Proto mě asi sestra Berensenová nemá ráda.“

Tímhle si Penny byla v poslední době čím dál jistější.

„A co Adams?“ zeptala se Carrie. „Ten tě chtěl přijmout jako poradkyni?“

Penny si hned vzpomněla, že primář ani nepovažoval za nutné přijít na její přijímací pohovor a při jejich prvním setkání neustále mluvil o kritickém nedostatku klinických sester a lékařů.

„Nechtěl.“ řekla po chvíli. „Skoro určité nechtěl, když o tom tak přemýšlím.“ Nepříliš vesele se zasmála.

„Kdybych to jen tenkrát věděla! My jsme vlastně byli nepřátelé ještě dřív, než jsme se potkali.“

Carrie na ni pohlédla. „Ty a nepřítel? Nesmysl. Nikdy jsi žádné neměla, Pen!“

„Tak ted' už mám.“ odpověděla Penny lítostivě.

„Vypadáš našťavaně, a to už tedy něco znamená! Vždycky jsi všem dokázala hned odpustit.“

Penny chvilinku mlčela. „Hmmm. Prostě to ted' nedokážu.“

„Pokus se chápat, jak hrozné musí být Adams přetažený.“ navrhla Carrie.

„To je u nás každý. Carrie. Podle mé“, podle mě nestačí být jen dobrý chirurg, když má někdo vést takového oddělení. Musí mít taky nějaké pochopení pro druhé. Musí být schopen nějakých citů.

Myslím tím opravdové city. Adams sice dokáže být milý, sama jsem to viděla, ale obávám se, že je to jen maska. Nic lidského za tím není“

„Chápu, co tím myslíš, Pen. Spousta těchhle lidí maskuje své city. Možná to jinak nejde.“

Penny smutně přikývla. Bylo jí vlastně Adamse líto.

„Myslím, že bys na něj neměla tolik myslet, holka.“ řekla rozhodně Carrie. „Soustřed' se radši na Larryho Stevensona.“

Penny na svou přítelkyni nevěřicně pohlédla, to snad jen žertuje!

„Neblázni. Carrie!“ vykřikla a zasmála se. „Kašlu na ně na oba, rozumíš?“

Do práce se Penny v pondělí vrátila opálená a docela svěží. Víkend ji přišel opravdu vhod. Na oddělení byl zmatek jako snad nikdy. Během volných dnů zase přivezli několik úrazů. Jedno dítě dokonce do nemocnice dopravila helikoptéra. Bylo z venkova a nešťastnou náhodou se dostalo pod traktor.

S chlapcem byl na jednotce intenzivní péče Adams a ještě několik dalších lékařů, jak Penny zahlédla, pacient už byl spoustou hadiček připojen na mimotělní oběh a dýchal za něj respirátor.

Penny právě uvažovala, zda tohle není jeden z těch případů, kdy by byla smrt lepší než přežít, když ji zavolal doktor Adams.

Přistoupila k lůžku a pokoušela se čelit nijak přátelským pohledům sestry Berensenové.

Doktor Adams byl plně zaujat pacientem. Penny sotva zaregistroval. Klidně a odměřeně komentoval případ.

„Osmiletý chlapce následkem úrazu utrpěl frakturu lebky se subdurálním krvácením. Případ vyžaduje.“ tady se primář na moment odmlčel a zamračil se. „okamžitý rozsáhlý zákrok. Kromě poškození mozku je tu ještě natržená plíce a selhání ledvin a možná také poškození sleziny. Při operaci bude přítomen také doktor Knight.“ Tady Adams jmenoval jednoho z nejlepších operátorů z oddělení všeobecné chirurgie.

Penny stále čekala, co bude jejím úkolem. Adams dal pacientovi injekci a pak se na ni obrátil: „Jsou tady jeho rodiče a potřebují pomoc. Měl jsem hrozně málo času si s nimi promluvit. Upřímně řečeno, nevím, jak to s pacientem dopadne.“

Penny musela obdivovat, jak věcně se Adams chová. V té chvíli viděla, že si své povolání vybrala dobře. Nemohla by být chirurgem. Považovat tuhle malou, smrtelně bledou osůbku na operačním lůžku za pouhou sbírku orgánů, které po operaci snad zase budou fungovat“, to by nikdy nedokázala.

„Podívám se po nich,“ zamumlala a odešla ze sálu.

Brzy zjistila, proč ji Adams o tohle žádal. Chlapcovi rodiče byli v stavu blízkém zhroucení. Celou noc pochopitelně nezamhouřili oka. Penny s nimi promluvila jen krátce, aby je zcela nevyčerpala, a pak jim našla tichý kout v ústraní, kde by si mohli pár hodin odpočinout.

Kritických případů bylo tolik, že atmosféra na oddělení zase náležitě zhoustla. Malí pacienti to patrně vycítili a jako z uděláním dost zlobili.

Sestry byly pochopitelně nervózní a Penny nezbývalo, než se občas kromě dětí zabývat i uklidňováním personálu.

Místo sehraného týmu tu najednou byl zmatený houf osamělých běžců. Jeden druhému překážel, odporoval, nadával a mrzutě odsekal.

"Proč primář s morálkou na oddělení něco neudělá?" zlobila se Penny. Připadalo jí, že odpověď zná. Jemu je to prostě jedno. Stroje nepotřebují žádnou morálku, loje ten důvod.

Měla na něj vztek větší než kdy předtím, je to blázen. Pokud nechápe, že bez dobrých mezilidských vztahů oddělení nemůže fungovat, měl by odejít. Věnoval vůbec někdy těmhle problémům aspoň pět minut? Sotva! Ostatně není sám. Za celou dobu, co tu Penny je, ještě neslyšela, že by se těmhle věcmi někdo pořádně zabýval. Nikdo se druhému nesvěřoval. Všichni si své deprese a strach a nesnesitelné napětí, vyplývající z každodenního styku s těžce nemocnými dětmi, nechávali pro sebe.

Penny dostala nápad. Uspořádá pro sestry semináře, které se budou zabývat speciálně těmito záležitostmi. Mohly by být jednou za čtrnáct dní, třeba během oběda. U jídla se všichni víc uvolní. Jde jen o to, jestli si všichni najdou čas.

A taky pochopitelně o to, co na to řekne doktor Adams. Musí to navrhnout jemu, ať se jí to líbí nebo ne. Penny se pokoušela odhadnout, co na to primář řekne. Nejspíš zavrčí, že se ctěná psychologická poradkyně zase pokouší radit těm, kdo o to nestojí, a že by to zkrátka byla jen další ztráta drahocenného času, a vůbec, všichni mají svých starostí dost, řekne asi.

Tohle všechno si Penny uvědomovala a pomalu už se se svou myšlenkou loučila. Sotva za hodinu si ale celou věc znovu připomněla, když se stala nechtěným svědkem ošklivé hádky mezi dvěma staršími sestrami. Šlo o maličkost: jedna ze sester uložila jakýsi rozprašovač do jiné poličky, než bylo zvykem.

Jak to tak při hádkách bývá, na původní předmět sporu se brzy zapomnělo a propíralo se špinavé prádlo všeho druhu, a nejen to, mizerná nálada se po oddělení šířila dál jako požár. Mezi personálem stejně jako mezi pacienty.

Penny se rozhodla, kdyby ji teď mohla vidět Carrie, hned by poznala, co se děje: Penny se pevně rozhodla, že takhle věci nenechá.

Zatracený Adams! Když jemu je to jedno, jí tedy rozhodně ne!

Nejdřív se ale poradí s paní Durhamovou, šéfovou sociálních pracovníků nemocnice. Mělo by ji to zajímat. Všechno spolu proberou a třeba Penny podpoří.

Teď se ale Penny raději rozhlížela, kde by mohla být užitečná. Všimla si, že když jsou sestry přetížené. Často zapomínají dávat pacientům analgetika. Léky obhospodařovala Berensenová. Pokud pacienti museli určitý medikament brát pravidelně, ke zmatkům obvykle nedocházelo. Sestra proti podpisu odebrala příslušný lék a o všem byl přijatelný přehled. Analgetika ale byla ve většině případů ordinována „podle potřeby“. Často se pak musel sám malý pacient ozvat, že má bolesti, aby dostal prášek nebo injekci.

Penny zašla za Berensenovou a navrhla jí, že si vezme distribuci analgetik na starost. Ke svému překvapení zjistila, že Berensenová horlivě souhlasí. Sama měla asi starostí až nad hlavu.

„Nezapomeňte ale, že všechna narkotika je třeba evidovat!“ varovala sestra Berensenová. „Zapisuje se to sem do téhle knihy. Pokud možno přesně, nebo se dostanete do podezření, ani nebudete vědět jak.“

Systém evidence narkotik už Penny znala ze svého dřívějšího působiště. Slíbila, že bude opatrná, a hned ze skříňky odebrala jednu dávku morfinu pro malého chlapce, který ležel hned vedle Timmyho.

Penny s uspokojením konstatovala, že s Timmym je to mnohem lepší. Zdraví se mu vracelo stejně rychle jako chuť k jídlu. Hlavní příčina příznivého vývoje byla nasnadě: nedávno si Penny a někteří lékaři promluvili s Timmyho rodiči. Rodina měla vleklé finanční problémy a k tomu ještě nemocné dítě a nebylo ani divu, že občas někomu ujely nervy, když matka jednou vyřkla zoufalá slova o tom, že už dál nemůže a opustí rodinu, byl to jen takový výkřik do tmy. Timmy ale matku tenkrát slyšel, v tom byl ten problém. Teď už byla krize zažehnána a chlapec to cítil nejlépe.

O něco později se Penny setkala s paní Durhamovou, vedoucí sociální pracovníky kliniky, a předeštlá jí svoji myšlenku.

„Já myslím, že je to výborný nápad.“ řekla paní Durhamová. „Něco takového už tady mělo být dávno.“

„Problém je, že by tam měly být všechny sestry, jinak to nemá smysl.“ přemítala Penny. „A to si naše oddělení nemůže dovolit.“

Paní Durhamová vypadala zamyšleně. „Třeba to půjde nějak zařídit. Šlo by přece jen o hodinku. Mohou u vás zaskočit sestry z jiného oddělení, a vy zase na oplátku jindy zaskočíte za ně. Pokud vím, na úrazové ambulanci chystají nový seminář pro vyšší vzdělání sester, můžete se střídat.“

Penny byla potěšena. Třeba to opravdu není nesmysl!

„Ještě jsem o tom nemluvila s doktorem Adamsem,“ svěřila se. „A se sestrami taky ne.“

„Nevadí. Nejlepší bude, když se o tom nejdřív zmíním na úrazovce.“ řekla Enid Durhamová. „Pak se uvidí.“ Když ten týden v pátek večer Penny opouštěla nemocnici, říkala si, že by všechno koneckonců mohlo být ještě mnohem horší. Práce nebyla vždycky příjemná, ale člověk mohl najít i světlé stránky. Děti byly kouzelné a Penny si už našla mezi sestrami několik dobrých kamarádek.

Problémy pořád byly jen s Adamsem a Berensenovou, s posledně jmenovanou kupodivu Penny ještě vždycky nějak vyšla, a tak zbýval Adams. Vyhýbala se mu, jak mohla, a pokud byli občas odsouzeni pracovat společně, snažila se Penny chovat s ledovou odměřeností. Zatím to docela fungovalo.

Adams si od ní zachovával stejný odstup jako první den. Byl chladně zdvořilý a nikdy se už k jejich nedávné roztržce nevrátil, ani ho nenapadlo se omluvit. Třeba si ve své bohorovnosti myslí, že už mu dávno odpustila, napadlo ji hořce.

Přesto mezi nimi k určitému konfliktu přece jen došlo.

Penny právě převazovala jedno dítě, když se na pokoji objevil Adams.

„Sestro Andersonová, nikdo vás přece nenutí.

abyste dělala i tohle,“ řekl primář. „Není divu, že tu pak musíte být od rána do noci.“

Sedl si vedle ní na lůžko.

„Já to dělám ráda, doktore Adamsi.“ řekla Penny krátce.

Právě se pokoušela hotový obvaz zafixovat lepicí páskou a musela si při tom pomáhat zuby.

Adams se k ní naklonil a nabídl jí pomoc.

„To je v pořádku, doktore Adamsi. Zvládnu to sama,“ řekla a znělo to docela našťavaně.

Neodešel ihned. Chvilí na ni zíral, jako by nevěřil svým uším. Dokonce měla pocit, že zrudl.

Penny zatajila dech. Jestlipak si Adams na ni dovolí i tady před pacientem?

Primář se ale jen zvedl a v jeho výrazu byl v té chvíli spíš smutek než podrážděnost. Beze slova se vytratil.

Penny si oddechla. Nejspíš se jí teď bude vyhýbat ještě víc, než dřív.

A pak přišla událost, která zase obrátila všechno vzhůru nohama. Celé dva týdny předtím Penny na operačním nebyla, ale tohle ráno nastaly potíže s jedním děvčátkem, které odmítalo opustit pokoj, protože tušilo, co je čeká. Penny se na operační vypravila s ní a po cestě ji tišila.

Na sálech měli jako obvykle zpoždění. Sestry nevěděly kam dřív skočit. Jedna z nich, vezoucí jakýsi přístroj na sál číslo jedna, byla Penny nějak povědomá.

Jasně, vždyť je to Veronika Langová, uvědomila si potom.

Překvapení vzápětí vystřídal úleva a radost. Takže Veronika toho nenechala a dokonce dál pracuje na sále! Skvělá holka!

Nejspíš pracuje s některým jiným chirurgem, když ji Adams tehdy tak striktně vyhodil.

Když ale Penny s malou pacientkou dorazila na jedničku, zjistila, že se v tomhle předpokladu velice mýlila. Pohled, který se jí tu naskytl, byl prostě ohromný.

Operační tým už byl skoro připraven. Veronika Langová si ještě umyla ruce a postavila se vedle sálové sestry. Nicholas Adams zaujal pozici na opačné straně stolu.

Penny byla u vytržení. Na chvíli se ji podařilo zachytit primářův pohled, ale len hned sklopil oči a patrně studoval stav a čistotu své obuvi. Škoda. Ráda by mu úsměvem vyjádřila své díky.

Když šla potom chodbou, usmívala se alespoň pro sebe. Hned si toho všimla jedna ze sester.

„Tady se obvykle lidi nesmějí, jestli to nevíte,“ zažertovala a Penny se zasmála nahlas.

„Viděla jsem na sále sestru Langovou,“ vysvětlila důvod své radosti.

Kolegyně přikývla. „Je to prostě úžasné,“ řekla. „Víte, co se stalo?“

Penny zavrtěla hlavou.

Sestra ji spiklenecky odvedla do místnosti pro medikace. „Neměla bych to šířit dál. Ronnie si to nepřála, ale vy byste to měla vědět. On ji vzal na milost! Dokonce se omluvil!“

Penny pořád nechtěla věřit svým uším.

„Řekl, že druhý den ji čeká na sále,“ pokračovala sestra. „To už je tedy něco!“

Penny těžce polkla, to tedy opravdu bylo něco! Na odpověď se v té chvíli nezmohla a snad se to od ní ani neočekávalo.

Došla do kanceláře. Bylo jí všelijak. Seděla na židli a hlavu měla v dlaních, tak Adams Langovou nejenom vzal na milost, ale dokonce se omluvil!

Penny zasténala. Proč jí to nikdo neřekl? Všechno mohlo být jiné! Poděkovala by mu, nebo... nebo by se k němu alespoň chovala úplně jinak.

Penny si vybavila poslední týdny. Pokud si vzpomíná, nevynechala opravdu jedinou příležitost, aby se k Adamsovi chovala s krajní odměřeností. Dokonce byla často vyloženě útočná a drzá.

Zatímco on svou lítost Veronice vyjádřil hned následující den. Chtěl asi všechno napravit, ale Penny se zakopala na ukřivděné pozici a rozhodla se ho potrestat.

Možná mu to ani nevadí, zadoufala Penny na moment, ale hned jí přišla na mysl scéna, kdy se jí snažil pomoci s převazem.

Ba ne. Vadí mu to. Pamatovala si, jak tehdy zčervenal a překvapeně strnul. Dala mu tehdy zabrat jaksepatří, a to úplně neprávem!

Penny znovu zasténala.

Zároveň se v ní ale znovu ozvaly pochyby.

Tak moment! Možná se Veronice omluvil, ale nejprve se zachoval jako prvotřídní sprostáček, to se nedá popřít.

Soukromý soud nad obviněným doktorem Adamsem pokračoval.

Zachoval se sprostě, ale byl příšerně přetažený a unavený tak, že si to Penny sotva dokáže představit.

Může ho soudit ten, kdo se nikdy neocitl v jeho kůži? Vzpomeň si na ten dnešní případ, řekla sama sobě Penny. Pamatuješ, jak jsi byla ráda, že nemáš tu nekonečnou zodpovědnost pokusit se to zubožené dětské tělíčko přivést zpátky k životu?

Pak ale zavolal jiný vnitřní hlas: to všechno ho neomlouvá. Byl k Veronice příliš krutý.

Penny zavrtěla hlavou, jako by chtěla zaplašit své zmatené myšlenky. Jedna věc je jasná, řekla si, s tímhle chlapem člověk nikdy neví na čem je.

„Muže nyní před tento slavný soud předstoupit skutečný Nicholas Adams?“ zvolala Penny v duchu, ale její výzva zůstala nevyslyšena.

SEDMÁ KAPITOLA

„Tak vidíš." řekla Penny své kamarádce Carrie. „Byla jsem na něho zlá a on si to možná ani nezasloužil."

Carrie si rozpačitě přičísla vlasy. „Tys tomu dala, Penelopo."

„Já vím." vzdychla Penny.

„Copak ti to nikdo nemohl říct?"

Chvilí bylo ticho.

„A co si vlastně o něm myslíš teď?" zeptala se pak Carrie.

Penny potřásla hlavou. „Nevím o něm o moc víc než dřív, jestli se v něm vyznám, ať se propadnu."

Carrie se zasmála.

Když Penny přišla v pondělí do práce, začala se věnovat přípravě semináře sester. Věc se zatím vyvíjela docela příznivě. Paní Durhamová jí hned po ránu zavolala a řekla, že už mluvila s hlavní sestrou na úrazovém oddělení. Prý se jim ta myšlenka zamlouvá, když se budou s dětskou neurologií střídat, podaří se jim konečně uskutečnit jejich vlastní seminář. Možná dokonce i jednou týdně.

To všechno znamenalo, že Penny bude muset navštívit Nicholase Adamse. Nezbyvalo, než se k tomu postavit Čelem, a pokusit se i napravit něco z toho, co pokazila. Odváží se promluvit s ním o Veronice? Třeba o to vůbec nestojí. Tam na operačním sále se jejímu pohledu vyhnul. Nejspíš se pořád ještě zlobí.

Penny se za primářem vypravila po dopoledních operacích. Slečna Fosdykeová dnes kupodivu nedělala důležitou a hned stiskla tlačítko interkomu. Vida, řekla si Penny, zřejmě mě ta dáma konečně začíná brát vážně. Třeba je to dobré znamení.

Nicholas Adams seděl za stolem bez kravaty a s vyhrnutými rukávy a právě obědval, Takhle ho Penny ještě nespatriła. Šlachovité, vypracované ruce vypovídaly o jeho povolání chirurga hodně. Vybálil jídlo a zmačkaný papír s neomylnou bravurou vhodil do koše.

Penny si svou řeč důkladně připravila. Dokonce si ji předchozí noc přeříkala, ale bylo jí jasné, že teď, v palbě jeho pronikavých pohledů, to bude daleko těžší.

Zhluboka se nadechla a začala trochu překotně a zmateně. Pak se ale přece jen uklidnila a přešla k meritu věci.

„Víte, myslím, že by to pomohlo zlepšit morálku, ještě jsem o tom ale s ostatními sestrami nemluvila. Říkala jsem si, že budete třeba zásadně proti.“

Nicholas Adams hned neodpověděl. Bedlivě si Penny prohlížel a bylo jako obvykle těžké uhodnout, co si asi myslí. Jestlipak postřehl, že Penny vlastně kritizuje, jak on vede oddělení? Snažila se, jak mohla, aby to tak nebral.

„Není to špatný nápad." řekl pomalu.

Penny mimoděk s úlevou vydechla. Pak se usmála.

A potom uviděla, že i on se usmívá. Ten jemný úsměv mu moc slušel a změnil strohé rysy jeho obličeje k nepoznání. Penny se roztlouklo srdce a nemohla popadnout dech.

„Musíme jen zařídít, aby to neodnesly běžné povinnosti na oddělení," přemýšlel Adams. „Proberu to s primářem úrazovky, a vy si promluvíte se sestrami.“

Penny přikývla. Tohle si vezme na starost ráda.

Nicholas Adams si ji znovu přeměřil. „Musím vám poděkovat. Penny. Není to první váš nápad, který jsme měli realizovat už dávno.“

Po téhle nečekané pokloně Penny zrudla jako rak a cosi nezřetelného zamumlala. Nejlíp bude, když teď odejde, řekla si.

jenže Adams měl ještě něco na srdci. „Penny, jsem opravdu tak stravný?“ řekl najednou hlubokým hlasem.

Dech se v ní zatajil a nezmohla se na odpověď.

„Nebo“, odporný?“ dodal tak tiše, že tomu bylo sotva rozumět.

Penny dvakrát polkla a trochu se sebrala: „Ne.“ „Já, prostě jsem měla vždycky potíže s autoritami.“

Neuhnul pohledem. „Aha. Takže takhle vy mě vidíte?“

Penny si nebyla jistá, jestli se ptá nebo to jen konstatuje.

„Ale ne. Ne docela,“ řekla a uvědomila si, že je jí najednou podivně horko. „Já, totiž vy.“

Začalo jí zvonit v uších a cítila se trochu jako opilá. Zatřásla hlavou, jako by se tím mohla těchhle pocitů zbavit, ale všechno se s ní najednou zatočilo. Musela se chytit opěradel křesla.

Jeho hlas jako by přicházel z velké dálky, ale ona věděla, že je to jen klam, protože se jí dotýkal.

„Pomalů." slyšela ho říkat. „Dýchejte pomalu, ještě pomaleji, tak je to dobře.“

Jednou rukou ji držel za zápěstí a druhou tlačil její hlavu dolů ke kolenům. Zároveň jí temeno hlavy rytmicky třel prsty. Pomáhalo to. Bylo to moc příjemné. Penny se tomu rytmu poddala a postupně přestával jak třes v prstech, tak bzučení v hlavě.

Uvědomila si, že Adams klečí u jejího křesla. Otočila hlavu a viděla, jak ji stále drží za zápěstí a zkoumá její pulz.

Zhluboka se nadechla. „Dostala jsem závrať.“ pokusila se vysvětlit.

„Dýchala jste moc rychle. Hyperventilace,“ řekl Adams. Jeho ruka zanechala předešlé terapie a jemně spočinula Penny ve vlasech. „Byla to moje chyba. Promiňte. Měl jsem si ty hloupé otázky odpustit.“

Penny se pohodlně opřela v křesle. „Koukám, že jsem pěkná padavka.“ řekla.

Nicholas Adams na ni pohlédl. „V tom to není. Za pět minut budete v pořádku, ještě chvíli sed'te.“

Penny poslušně přikývla.

„Promluví si s primářem úrazovky ještě dneska,“ řekl Adams. „Nevidím důvod, proč bychom s těmi semináři nemohli začít už příští týden.“

Penny věděla, že se teď Adams pokouší změnit téma, aby jí nepřitížil. Byla mu za to vděčná. Ze všeho nejvíce teď ale potřebovala být sama a on to pochopil. Když se ocitla zpátky ve své kanceláři, pohodlně si sedla a snažila se srovnat zmatky v hlavě.

Proč se jí tak divně ptal? Nejspíš se v jejím chování nemůže vyznat stejně jako ona v jeho. Zpočátku byla nemožně ostýchavá a pak zase až příliš smělá a on je z toho na rozpacích. Na jeho otázky ale mohla těžko odpovědět tak, aby ho to uspokojilo.

Jste opravdu tak strašný. Nicholasi Adamsi? Ano, jste. Neustále dáváte najevo svou převahu a křičíte na lidi, a když se vám někdo nelíbí, pěkně ho setřete. Jste nepříjemně náročný a netrpělivý a k tomu ještě ten váš pronikavý pohled. Možná jste atraktivní chlap, ale to všechno jenom zhoršuje, když se to tak vezme, bojím se vás tak, že ve vaší přítomnosti sotva dýchám a buší mi srdce.

Ale to není vaše chyba. Prostě jsem taková ustrašená od přírody.

Penny si představovala, jak odpovídá na Adamsovy podivné otázky, a náhle se jí ulevilo. Vrátil se jí smysl pro humor. Dokonce se musela usmát.

Pak ji napadlo něco jiného. Náhle věděla, proč mu děti tak věří a on je dokáže utišit jako málokdo. V jeho osobě bylo něco úžasné uklidňujícího. Ruce měl jemné a přitom silné. Penny si vzpomněla na dotyk jeho prstů na svém zápěstí a na temeni hlavy. Bylo to tak příjemné, a ona se v té chvíli cítila v bezpečí. Vůbec jí najednou nevadilo, že pár dní před tím na ni křičel. Ta starostlivá ruka jako by všechno, co bylo dřív, smetla stranou.

Penny si povzdychla. Jedna věc byla jistá.

I když k ní byl dnes doktor Adams docela milý, nijak jí to vlastně nepomůže. Jen ji to teď uvedlo do ještě větších rozpaků a ona v tom bude pěkně plavat i nadále.

„Co mě štvě je fakt, že vždycky umírají ty nejsladší děti,“ řekla Joanna Wallaceová a ostatní sestry souhlasily.

Seděly v zasedačce, ale atmosféra se najednou od běžných seminářů zásadně lišila.

Začátek byl všelijaký. Sestry se nemohly uvolnit a nevěděly, co se od nich čeká.

Samozřejmě nejdřív docela vřele souhlasily s tím, že se společně naobědvají, zatímco jejich povinnosti převezmou kolegyně z úrazovky. Dokonce i sestra Berensenová. i když trochu špičkovala, s tím byla rychle srozuměna. Nikdo však přesně nevěděl, o co půjde.

Penny jim vysvětlila, že během těchto seminářů může každý mluvit, o čem se mu zachce, o rozpisu služeb, o provozních problémech, o pacientech, o čemkoliv.

A protože dobře věděla, jak je těžké začít, ujala se toho sama.

Promluvila o malé Jess, je škoda, řekla, že Jessica musí strávit všechen čas v nemocnici. Její rodiče bydlí tady ve městě, i když až na opačném konci, a možná by šlo zařídit, aby se alespoň na chvíli vrátila zpátky domů.

Nemohla začít lip. Všechny sestry Jessicu milovaly.

Á potom se to rozběhlo. Nebyl problém, který by se tu neprobral.

A ke konci, když se Penny rozhlédla kolem, viděla, že něco se zásadně změnilo. Všechny sestry byly uvolněné u povídaly si a některé si dokonce udělaly vyložené pohodlí a zuly se.

Byl to kolosální úspěch.

Nicholas Adams ji potkal o něco později na chodbě a hned se jí zeptal, jak to šlo.

„Docela dobře.“ řekla.

„To rád slyším.“ prohlásil. Znělo to upřímně. Pak pohlédl na Penny: „A jak se máte?“

Penny zčervenala tak, že si toho nemohl nevšimnout. „Taky docela dobře.“ odpověděla a naprázdno polkla.

„Promiňte, už mi to zase trochu vynechává.“

Nastalo krátké ticho. „Nemáte se zač omlouvat.“ ujistil ji primář a spíš pro sebe dodal: „To já bych měl.“

Penny o tom později přemýšlela, tak teď si Nicholas Adams málem nasypal popel na hlavu a omluvil se za případ „Veronika Langová“. Výborně. Víc z něho asi nikdo nedostane a Penny vlastně ani víc slyšet nechtěla, když se to tak vezme, nejraději by na celou aféru zapomněla. Totální amnézie by přišla docela k duhu.

O několik dní později přišla do nemocnice máma malé Jess a v ruce držela spoustu zajímavě vypadajících balíčků.

Byly v nich krabičky s make-upem. Jessie byla u vytržení.

Paní Brandová se tentokrát nemohla zdržet dlouho a tak zůstalo všechno na Penny. Seděly s Jessicou v rohu Denní místnosti a rozbalovaly dárky. Užasle komentovaly každý nový objev, každou lahvičku a etuji a kelímek a spoustu dalších věcí.

Penny byla unesena stejně jako Jessie. Trvalo jim pěkně dlouho, než se dokázaly rozhodnout pro tu pravou barvu očních stínů, rtěnky a pudru.

Pak začala Penny Jessicu líčit, aby jí ukázala, jak se to dělá. Jess držela v ruce zrcátko a zvědavě sledovala každý pohyb své starší kamarádky. Obě při tom obřadu pořád klábosily a hihňaly se, až Penny nakonec nebyla schopná namalovat Jessii pusu rtěnkou.

„Drž chvílku.“ zasmála se. „nebo ti namaluju i uši!“

„Já už nemůžu!“ volala Jess. „Myslíš, že se na mě doktor Nicholas přijde podívat, až budu hotová?“

„Doktor Nicholas právě přichází,“ zazněl nezaměnitelný hlas ode dveří.

Obě se chystaly protestovat.

„Ještě ne! Ještě ne, doktore Nicholasi! Až Penny skončí! Já nechci.“ začala Jess, ale primář ji přerušil.

„Dobrá, dobrá. Já se na tebe nebudu dívat. Budu se koukat jen na sestru Andersonovou, slibuju.“

Penny nevěděla, co se s ní děje. Zčervenala až po kořínky vlasů a snažila se pokračovat v načatém díle. Třásl se jí ruce. Zkoušela na něj nemyslet. Dokončovala poslední tahy rtěnkou a pak vzala maskaru a začala se věnovat řasám. Sehnula se k Jessii ještě blíž. Usmála se, když viděla, jak jí září oči, ale pořád si byla až příliš vědoma Nicholase Adamse, který stál opřený o zeď o dva metry dál.

Nakonec se zdálo, že je dílo hotovo. „Už!“ vykřikla Penny a narovnála se, aby lépe posoudila celkový dojem.

„Vlastně ne!“ zavolala. „Ještě ne! Zapomněla jsem tě učesat!“ Sáhla pro kartáč a pustila se do Jessičiných kudrn, které v poslední době konečně trochu povyrostly.

Cítila, že je pořád ostře sledována jeho pronikavým pohledem.

„Vypadá to, že vás to baví stejně jako Jess,“ uslyšela hluboký hlas.

Penny se pokoušela soustředit na účes. „Vždycky jsem se ráda líčila.“ řekla zkusmo.

„Vždyť nejsi vůbec namalovaná!“ namítla Jessie.

Penny se zatvářila lítostivě. „Musela jsem toho na nějakou dobu nechat. Trochu jsem to přeháněla a zničila si pleť.“

„Aha, chápu.“ řekla Jess. „Na to si musím dát pozor.“

„Můžu už se podívat?“ zeptal se Adams.

Penny se usmála.

„Hotovo. Penny?“ zjišťovala dívka.

„Hotovo,“ přisvědčila Penny a Nicholas Adams přistoupil k lůžku.

Penny doufala, že bude uznalý. Make-up byl docela povedený a nijak křiklavý, ale na jemné tváři malé dívky vypadal přece jen nepatřičné. Málo platné. Jessie byla pořád ještě dítě.

Nicholas Adams se s neobyčejnou vážností zadíval na Jessii a ta se mimoděk zachichotala.

„Tedy Jessie,“ řekl Nicholas Adams. „vypadáš prostě fantasticky.“

Jessica se znovu zahihňala a zatleskala rukama.

„Opravdu? Nevymýšlíte si?“

„Vypadáš božsky.“ potvrdil primář slavnostně, „Řeknu ti, být o deset let mladší.“

Penny si pomyslela, že si trochu ubírá. Měl říct o dvacet let, ale na tom teď nezáleželo. Musela se usmívat.

„To by bylo bezva,“ řekla Jessie. „protože bych si s vámi dala rande.“

Její hlas teď zněl toužebně a Penny to přišlo líto. Tak, řekla si v duchu, dáma je naličená a krásná a nikdo nepřichází se ucházet o její ruku, a už nikdy nepřijde.

Nicholas Adams myslel asi v tu chvíli na totéž.

„Víš, jsem trochu starý.“ řekl pomalu. „ale byl bych neobyčejně potěšen, kdybys ode mě přijala pozvání na schůzku.“

Penny na něho pohlédla, to je od něj opravdu hezké.

Jessica se nadechla a podívala se na Penny.

„Můžu?“ zeptala se jí. Pak se obrátila k primáři. „Vám košem nedám, doktore Nicholasi, a nic si z toho nedělejte, že jste starý a tak,“ řekla dvanáctiletá Jess muži, který tu lámal srdce nejmíň stovky sester.

„Kam vyrazíme?"

„Totiž." řekl doktor Nicholas, poněkud vyveden z míry. „co byste navrhovala vy, sestro Andersonová? Vlastně ani nevím, kam dnes mladé dámy nejraději chodí. Už jsem dlouho neměl příležitost to zkoumat."

Penny přemýšlela.

„Co takhle do kina?" navrhla a doufala, že měl primář na mysli výlet mimo zdi nemocnice. Jedna taková procházka snad té malé nemůže ublížit.

Naštěstí souhlasil.

„Slečno Brandová." řekl škrobeně, „vyznamenala byste mé laskavě svou společností a šla se mnou do kina?"

„Jasně!" zvolala Jess nadšeně. „Co takhle na Supermana? To je." trochu zaváhala, „máte rád Supermana, doktore Nicholasi?" „Ano." ujistil Jessii doktor Nicholas neobvykle statečně. „Už celé roky ho strašně toužím spatřit!"

Penny se shýbla a začala balit papíry od make-upu. Nechtěla, aby ji v té chvíli bylo vidět do tváře, protože se smála.

Když ten večer seděla Penny v autobuse, ta scéna se jí stále vracela a ona se pořád musela usmívat, je to od něj báječné, říkala si. Byl prostě skvělý.

Kdo se v něm má vyznat? Je to ďábel nebo anděl? Nejspíš ani to, ani ono. Prostě jako každý.

OSMÁ KAPITOLA

Brzy nadešel den, na který si Jess a Nicholas domluvili rande.

Penny, která Jessice pomáhala s přípravami, chvílemi nevěděla, jestli má plakat nebo se smát. Pro tu malou to zjevně znamenalo hrozně moc, bude mít první schůzku. Asi jí příliš nezáleželo na tom, že zrovna s doktorem Nicholasem. Ona prostě bude mít rande.

„Penny," zašeptala. „myslíš, že mé políbí?"

Penny se usmála, když se to tak vezme, mohl by, co by mu to udělalo? Tahle záležitost od něj bude vyžadovat krajní takt a vrcholnou diplomacii, ale když jde o děti, většinou si ví rady.

„Možná, Jessie." řekla Penny. „A ty bys to chtěla?"

„Jenom jednou Jen abych věděla, jaké to je.“

Obě se zasmály.

Jess měla nové šaty. Koupila jí je máma, ale Penny se tenkrát na hodinku uvolnila z práce a pomáhala je vybírat. Pro matku bylo docela obtížné nevidět náhle Jessicu jako mrně, ale jako slečnu, co jde na rande. Nakonec společně objevily šaty, které byly pro danou příležitost jako stvořené.

Jess se hrozně líbily. Pomalu a důkladně se vyparádila a Penny jí pak zase udělala make-up.

Vlasy jí sepnula sponou ve tvaru mušle. Oči malé Jess svítily radostí.

Po chvíli přišel Nicholas. Penny byla ráda, že je nenechal dlouho čekat, protože v ní smíšené pocity každou chvíli sílily.

Teď tu byl a Penny jenom zírala. Měl na sobě světle šedé kalhoty, bílou košili a námořnické sportovní sako, které mu padlo jako ulité. Vypadal výborně.

Penny zaplavil zvláštní pocit očekávání a polilo ji horko. Uvědomila si, že je i toho všeho stejně vzrušená, jako Jess.

„Chtěl bych si svoje děvče vyfotit." prohlásil Nicholas Adams a vytáhl aparát. „Můžu. Jess?"

Jessie byla polichocena a obratem vyhověla.

„A teď vás obé, co říkáte, sestro Andersonová?"

Penny nesměle předstoupila před fotoaparát a objala Jessii kolem ramen. Cvakla spoušť.

„A můžu si vyblejsknout teď já vás, doktore Adamsi?" zeptala se Penny.

„To nepůjde, sestro Andersonová," řekl primář. „Tenhle aparát byl příšerně drahý.“

Jess se zasmála a Penny s ní, a pak už ty dva nechala o samotě.

Je zvláštní sdílet osudy těchto dětí, říkala si Penny tu noc, když se převalovala v posteli, a je skvělé, že existují lidi jako Adams, kteří pro ty malé dokáží tolik udělat.

Stále o něm přemýšlela. Odpoledne byl moc milý. Jednou je prostě nesnesitelný a jindy docela fajn.

Nakonec usnula a zdálo se jí o Jessice a Nicholasovi Adamsovi. Tančili spolu v jakémsi zářícím sále a on ji potom políbil. Jenže, najednou to nebyla Jess. Podivná, nevysvětlitelná logika snu způsobila, že tam náhle stála Penny sama a cítila jeho rty na svých a tělo jí jenom hořelo a ona se tomu zcela poddávala.

Trhla sebou a probudila se. Prudce oddechovala. Ten sen byl jako živý. Srdce jí pořád divoce tlouklo, úplně stejně jako v té vidině. Podvědomí si s ní pěkně hraje, jen co je pravda.

Penny se posunula na posteli a upravila si polštář. Tep jí stále bušil ve spáncích. No dobrá, zívla. Nevadí, a čekala a čekala, dokud se jí podařilo znovu usnout.

Ráno se hned Penny vypravila za Jessicou, z vlastního dětství věděla dobře, že sdílená radost je dvojnásobná radost, a nemýlila se v tom ani tentokrát.

„Penny, bylo to prostě bezva," řekla Jess a oči jí svítily jako nikdy. „Doktor Nicholas byl hodný a byla s ním legrace, a Superman byl taky senzační.“

„Nejsi unavená?" zeptala se Penny.

Jessie pokrčila nos. „Docela jsem, ale nikomu to neříkej. Stejně mi to vůbec nevadí.“

Penny dobře rozuměla. „A co jinak?" zeptala se.

„Totiž." usmála se Jess nesměle a pak zašeptala: „On mě políbil!"

Obě se zahihňaly.

Výborně, Nicholas, řekla si Penny. Výborně.

„Bylo to bezva." řekla Jess. „ale dost legrační.“

Tomu se musela Penny zasmát nahlas, jak by se asi doktor Adams tvářil, kdyby se dozvěděl, že jeho polibek byl oceněn jako „dost legrační"?

Ten den byl zase seminář, když Penny dorazila do zasedačky. Adams tam už byl. Vyměnili si úsměvy. Ať je jaký chce, napadlo Penny, vždycky mu bude vděčná za to, co udělal pro Jess.

Zkoumala jeho tvář, když mluvil se svým sousedem, doktorem Langleym. Rysy obličeje, nos, čelisti, klenuté obočí, byly strohé a nekompromisní, ale ústa celkový dojem trochu zjemňovala. Jeho pusa jako by se pořád trošinku usmívala a měla moc pěkný tvar. Tedy pokud se nemračil.

Jak pokračovala ve studiu Adamsova obličeje, náhle se jí vrátil s neobyčejnou intenzitou sen z dnešní noci. Teď to znovu všechno cítila: tahle ústa ji divoce líbají a ona je jak v jednom plameni. Penny najednou nemohla popadnout dech.

„Jsi v pořádku. Pen?“ zeptala se Jeanna Wallaceová a Penny sebou škubla. Náhle byla zpátky v realitě.

„A“. Ano.“ zakoktala. „Je mi fajn.“

„Nevypadáš dobře. Nejdřív jsi nějak zbledla, pak zase zrudla.“

Penny se pokusila zasmát. „Nic mi není, fakt, Jeanno. Prošlé jsem se jen lekla, že jsem na něco důležitého zapomněla.“

Seminář vzápětí začal, ale Penny se nemohla soustředit. Pocity měla všelijaké. Nikdy nic takového nezažila a nechápala, co to znamená. Nicholas Adams je atraktivní chlap, to je pravda. Snad je tedy normální, že ji pronásledují takové myšlenky. Nejspíš je za tím jen ten dnešní bláznivý sen. Byl neuvěřitelně živý. Jenže sny nic neznamenají, je to vždycky jenom taková bláznivá sbírka ztřeštěných obrázků.

Jeanna náhle Penny poklepala na zádech. Penny poplašeně vzhledla a viděla, že se Nicholas Adams dožaduje její pozornosti.“ Sestro Andersonová,“ řekl jemně. „Dobry den!“

Zrudla. „Promiňte, doktore Adamsi, mluvíte ke mně?“

„Už nějakou dobu,“ odvětil.

„Omlouvám se.“ řekla znovu. „Nějak jsem se zamyslela.“ Trochu nepřirozeně se usmála.

„Vidím, že jste se zamyslela opravdu hluboce.“ komentoval primář a několik lidí se zasmálo.

Penny se cítila jako blázen.

„Probíráme právě případ Sary Williamsově.“ pokračoval Adams. „Víte o něm něco, sestro Andersonová?“

Penny se pokoušela sebrat, o Sáře něco věděla. Bylo jí jedenáct a na oddělení jí dovezli na pozorování. Podléhala prudkým změnám nálady a záchvatům zuřivosti a psychiatři ji raději poslali sem na neurologii. Nikdo přesně nevěděl, co si o případu myslet. Možná je za tím nějaký nádor nebo jiná mozková příčina.

„Sára bude vyžadovat speciální zacházení.“ řekl doktor Adams. „Bude mou pacientkou a vy mi s ní doufám pomůžete.“

Penny byla ráda, že ji o to žádá, ale nebyla si tak docela jistá, jak to zvládne.

Ukázalo se, že případ zabere spoustu času. Vyšetření byla zatraceně náročná, protože dítě bylo neustále zlostné a nechťelo spolupracovat. Adams se úzkostlivě snažil ji k ničemu nenutit, ale nic tím nedosáhl. Sára propadla dalšímu záchvatu zuřivosti a musela být připoutána k lůžku, ještě před tím ale stačila rozbít okno a ublížit jednomu z dětí.

Berensenová byla bez sebe. „Tohle dítě musí odsud.“ zavrčela a Sára to musela slyšet. „Takové případy patří do blázince.“

Penny strnula. Byla to svým způsobem pravda, to dítě je nebezpečné. Jenže co když má opravdu nádor? Jak mu potom na psychiatrii pomůžou? A jak to může Berensenová říct nahlas, když ji to dítě slyší?

Doktor Adams odešel a měl se vrátit v půl páté, aby udělal Sáře EEG. Pak ji asi budou muset uklidnit medikamenty.

Penny si k ní sedla. Pohled na to dítě byl navýsost smutný. Připoutali ji tak pevně, že se skoro nemohla hnout, a jenom její oči v bledém obličeji horečnatě tékaly po okolí. Vypadala jako posedlá ďáblem. Penny se mimoděk zachvěla. Zkoušela k ní mluvit. Sára místo odpovědi jenom zavrčela. Penny to zkusila znovu, ale dítě na ni plivlo. Penny už nevěděla co dělat. Pokoušela se představit, co ta malá asi cítí. Musí to být strašné. Ona se asi něčeho bojí.

Zkusila svou myšlenku vyslovit nahlas. „Bojíš se něčeho. Sáro?“ zeptala se jemně.

Sára na ni na chvíli pohlédla a vypadalo to, že má slzy na krajíčku. V tu chvíli je ale vyrušil Adams a všechno bylo rázem při starém.

„Já tě nenávidím.“ křičela Sára. „Já chci umřít!“

Doktor Adams přistoupil k lůžku a Penny vstala ze židle.

„To je mi líto, že mě nenávidíš.“ řekla smutně a chystala se k odchodu. Udělala ale sotva tři kroky a uslyšela znovu dětský křik.

„Nechod!“

Nakonec se jim podařilo EEG změřit. Trvalo to skoro do šesti, a protože Sára se v přítomnosti Penny přece jen dala zvládnout, stihli udělat ještě tomogram mozku.

Okolo osmé byli hotovi. Doktor Adams chtěl už Penny propustit, ale ona si řekla, že teď nemůže odejít. Mohla tu ještě být užitečná.

Zůstala tedy a počkala až do chvíle, kdy převezme službu noční směna. Potom si šla do kanceláře vzít své věci a zamířila k výtahu. Čekal tam na ni doktor Adams.

„Byl to pro vás perný den,“ řekl. „Jsem rád, že jste zůstala. Díky za všechno. Bez vás bych ta vyšetření vůbec nezvládl.“

„To je v pořádku.“ odpověděla Penny. „Ráda jsem pomohla.“

Byla pořád plná smíšených pocitů. Měla ještě v čerstvé paměti, jak dnes dopoledne na semináři vyváděla. Vyváděla kvůli tomuhle muži, s nímž pak strávila skoro čtyři hodiny ve službě, a teď potřebovala jen jediné: být sama a všechno si v klidu probrat.

Na druhé straně mu ale ještě něco dluží. Nemůže ještě odejít. Chtěla mu na oplátku poděkovat za to, co udělal pro Jess.

„Doktore Adamsi.“ řekla Penny. „Jess byla hrozně šťastná.“

Podíval se jí do očí a trvalo to snad věčnost. Pak najednou zvedl ruku a uchopil pramínek jejích vlasů a odhrnul jí ho za ucho. Na chvíli tam tu ruku nechal.

V Penny se zatajil dech. Nemohla se od jeho pohledu odtrhnout a bála se, že si to vyloží bůhvíjak.

Potom na patře hlučně zastavil výtah a otevřely se dveře.

„Jsem rád, že byla šťastná.“ řekl Nicholas Adams a jeho hlas zněl najednou vzrušeně.

Penny vklopýtala do výtahu a Adams vešel za ní. Cestou dolů chtěla říct něco nezávazného, ale jako z udělání ji nic nenapadlo, a tak jeli mlčky, když pak výtah dorazil do přízemí, stejně mlčky prošli vestibulem. Adams jí otevřel hlavní dveře kliniky.

„Můžu vás svézt?“ zeptal se venku.

Spěšně zavrtěla hlavou. „Ne, díky. Já, jsem v pořádku.“

Pomalou pokývl. „Tak dobrou noc. Penny,“ řekl a zvláště se na ni usmál. Pak odešel směrem k parkovišti.

Cestou k autobusové zastávce se Penny zdálo, že až teď vlastně normálně dýchá. Dějí se s ní divné věci. Moc divné věci! Pak viděla přijíždět autobus a rozběhla se, aby jí neujel, a tenhle krátký večerní sprint jí přišel vysloveně vhod.

Carrie už byla najedená, a tak Penny jen hodila do hrnce pečené fazole a její večeře byla hned hotová. Přítelkyně jí mezitím uvařila hrníček čaje.

„Tak jak bylo?“ zeptala se Carrie.

„Hmmm,“ řekla Penny neurčitě. „Ušlo to.“

Carrie přinesla čaj a sedla si ke stolu.

„Penelopo, dávej si pozor!“

Penny se trochu kající usmála. „Snad mě znáš dobře, nebo ne?“

„Možná.“ řekla Carrie.

Penny se napila Čaje a zhluboka se nadechla. „Byl to divný večer.“

Carrie zvědavě čekala.

„Nevím, jak ti to mám vysvětlit.“

„Zkus to,“ řekla Carrie.

„Vlastně to začalo už předešlou noc, ale nejsem si jistá.“

„Jsem jedno ucho,“ upozornila Carrie.

Penny se zasmála a cítila se trochu lépe. „Měla jsem sen o Adamsovi.“

Carrie byla čím dál zvědavější, ale Penny se odmlčela.

„Pěkný sen? Nebo snad hrozný?“ zeptala se Carrie.

„Totiž“ Penny zdvihla obočí, „ty bys asi řekla, že pěkný.“

„Pokračuj,“ vybídla Carrie.

„Po tom snu jsem se v jeho přítomnosti dneska cítila dost divně, a pak jsme večer spolu čekali na výtah. Totiž on tam na mě počkal, abys rozuměla. Dost jsem mu předtím pomohla s jedním případem. U toho výtahu se choval podivně. Odhrnul mi vlasy za ucho. Bylo to asi jen takové přátelské gesto, ale“. Poslyš, říkala jsem ti už, že se mi nedávno udělalo špatně a on mě vlastně vykurýroval?“ Penny povídala trochu překotně a zmateně. „Hladil mě po hlavě a měřil pulz“. Bylo to docela příjemné.“

Carrie cítila, že by měla Penny trochu víc vyzpovídat.

„Jaké on má vlastně oči?“

„Šedé. Proč?“ zeptala se Penny překvapeně.

„A na kterou stranu si češe vlasy?“

„Co“. Cože?“ zakoktala Penny. „Co to s tím má společného? On“. On si češe vlasy dozadu.“

Carrie se zakřenila. „A jaké oči má Larry?“ pokračovala ve výslechu.

Penny si pomyslela, že její přítelkyně projevuje lehké známky šílenství.

„Nevím. Asi modré. Nebo zelené?“

„Několikrát jsi s ním přece večeřela,“ připomněla jí Carrie.

„Jo.“ přisvědčila Penny a už ji to trochu rozčilovalo.

„Jak to tedy přijde, že to nevíš?“
 „Prostě nevím,“ připustila Penny. „Nepamatuju se.“
 „Opravdu?“ zajímala se dál Carrie.
 Penny raději mlčela.
 „Usmál se na tebe někdy?“ zeptala se Carrie.
 „Ano.“
 „A jak ses při tom cítila?“
 Penny se podívala na kamarádku a lehce zčervenala.
 „Ach jo. Carrie!“ zasténala.
 „Promiň, Penelopo.“ řekla Carrie. „Ale pozoruju u tebe symptomy závažné choroby. Ty ses zamilovala.“
 Když už byla diagnóza vyřčena. Penny věděla, že nemá smysl nic popírat. Spousta důkazů svědčila pro. Třeba to, jak se cítila, když Adams bral Jess na „rande“, nebo zmatky, kterým propadala, když mu pohlédla do očí, o tom podivném snu ani nemluvě.
 Ještě před nedávném se jí vysloveně nelíbil. Štval ji. Měla z něj hrůzu, a teď najednou tohle. Jak se to mohlo stát? A kdy to vlastně začalo? Když přišel na rande s Jessicou a tolik mu to slušelo? Nebo tenkrát, když obdivoval první make-up malé Jess? Nebo ještě dřív?
 Možná už tehdy, když jí v kanceláři pokládat ty hloupé otázky. Možná.
 Tenkrát si ho poprvé pořádně všimla. Fascinovala ji křivka jeho úst, způsob, jak se dokázal usmívat očima, silné paže a hezké ruce a vůbec všechno. Jeho si všimla dobře, ale vůbec si nevšímal toho, co se děje s ní. Myslela si... myslela si, že jí jen jde na nervy a vyvádí ji z míry. Ale teď je to jasné. Všechny ty divné pocity a bušení srdce a chvíle, kdy sotva popadala dech, mají rázem vysvětlení.
 „Ach jo!“ zaúpěla Penny. „Čemu se směješ. Carrie?“
 „To se prostě občas stává.“ řekla její přítelkyně. „Je snad něco v nepořádku? Mám pocit, že on se o tebe taky zatraceně zajímá.“
 „Nesmysl. Carrie. Měla bys vidět Berensenovou, je to opravdová hvězda. Pořád mu je v patách. Proti ní nemám šanci!“
 „Jen se nepodceňuj. Hádám, že Berensenová má na tebe vztek.“ zamyslela se Carrie. „Už si nejspíš všimla, že jsi na něj dokázala zapůsobit a jak mile se teď k tobě ten děsný tyran chová.“ „Carrie! Co to povídáš? On je“. On je prosté.“
 Carrie se zasmála. „Zlatíčko, ty si nechceš připustit, že on na tebe taky bere, že ano?“
 „Jo.“ řekla Penny popravdě.
 „Neblázni. Penny, je to přece taky jenom obyčejný chlap.“
 Penny pomalu zatřásla hlavou. „Ba ne. Carrie. On není jenom obyčejný chlap. Ty ho neznáš.“

DEVÁTÁ KAPITOLA

Ráno Penny všechno viděla přece jen trochu střízlivějšíma očima.

Třeba to s tou láskou nebude tak horké, řekla si. Trochu se do něj zakoukala, no a? Tohle se stává hodně mladým holkám, když se jim zalíbí nějaký učitel nebo doktor nebo třeba i farář, prostě kdokoliv, na koho by správně neměly ani pomyslet. Penny se to tedy přihodilo se šéfem. Banální nehoda. Stačí se trochu kontrolovat a celá věc se snadno zvládne.

Penny připadalo ještě víc než dřív, že zůstane pro Adamse vždycky jen bezvýznamnou položkou služební hierarchie. V nemocnici jsou přece tucty skvělých lékařek, ze kterých si může vybírat. Stačí mu na nějakou ukázat prstem. Na tohle pořád myslela a pokoušela se zapomenout, jak jí předešlý večer odhrnul vlasy z čela. Jenže jí to vůbec nešlo. Neblázni, říkala sama sobě. Děláš hroznou chybu, že v tom gestu vidíš bůhvíco! Chtěl ti prostě jenom poděkovat, chápeš?

Nakonec se trochu sebrala a pustila se do práce.

Jako z udělení ji ale brzy vyrušil Nicholas Adams. Chtěl si s ní promluvit o výsledcích vyšetření malé Sárý.

„Je to nádor.“ řekl. „V čelním laloku. Proto ty záchvaty zuřivosti. Podle tvaru bych řekl, že je operabilní.“

„Aspoň nijaká dobrá zpráva.“ podotkla Penny.

„Ano. Doufám, že se nemýlím. V každém případě bych byl rád, kdybyste za ní zašla se mnou. Musíme ji přesvědčit, aby spolupracovala.“

Penny věděla, že to nebude snadné. Udělat tomogram je jedna věc, ale operovat něco úplně jiného.

Adams ji vyrušil z přemýšlení, „Nerad vás do toho zatahuju, ale pokud jí někdo může pomoci, jste to určité vy.“

Penny to samozřejmě polichotilo. Snad až příliš, jak si vzápětí uvědomila.

Sára se dostala na sál okolo oběda. Bylo s ní tentokrát docela dobré pořízení. Nejspíš ji do jisté míry uklidnilo, když se dozvěděla, co se s ní vlastně děje. Jen si vymínila, aby s ní Penny zůstala po celou dobu před operací a byla u ní taky, až se probudí.

Po nějaké době zvonil u Penny v kanceláři telefon. Byl to sám Adams a chtěl, aby přišla na operační sál.

„Šlo to obdivuhodně snadno,“ řekl jí. „Podle mé jsme mozek prakticky nepoškodili.“

„To je skvělé, Nicholasi!“ vykřikla Penny a hned zrudla, když si s hrůzou uvědomila, že ho mimoděk oslovila křestním jménem.

On to ale přešel bez komentáře: „Zaplaťpánbůh. Penny, že vyhrajeme aspoň občas.“

Penny byla u Sárý za několik minut. Dívka se ještě neprobudila z narkózy. Penny na ni mluvila, říkala stále znovu její jméno, až otevřela oči. „Penny?“ řekla slabě.

„Jsem tady. Sáro.“ odpověděla Penny. „A ty jsi v pořádku. Uvidíš, že se ti uleví. Všechno šlo báječně.“

Sára se slabounce usmála. „Chce se mi spát.“ zašeptala jenom a zase zavřela oči.

„Jen spi,“ řekla Penny. „A nedělej si starosti. Přijdu se na tebe zase ráno podívat.“

„Bezva.“ řekla Sára a bylo ji už sotva slyšet.

Penny vyšla z pokoje pro resuscitaci a hned potkala Nicholase Adamse, právě si svlékl operační úbor a ležérně se opíral o stůl, když uviděl Penny, narovnal se a přivítal ji úsměvem.

Penny mu úsměv oplátila: „Zdá se být v pořádku.“

Nicholas Adams přikývl, „zlato vy vypadáte unaveně, a hladově. Skoro bych řekl, že vás vaše přítelkyně včera večer zapomněla nakrmit.“

Penny se zasmála. „Náhodou na mé zbyly pečené fazole.“

Adams udělal obličej: „Proboha, a tohle já mám na svědomí! Tak takhle to nenechám. Jsem vám moc vděčný, že jste tu včera se mnou zůstala. Zvu vás teď na večeři.“

Penny zrudla: „Já“, to opravdu není třeba, doktore Adamsi. Vy víte, že jsem tu zůstala ráda.“

„To je možné.“ řekl a přistoupil k ní blíž. „A šlechti vás to, ale nemůžete se pořád živit pečenými fazolemi. Na to jste příliš cenná. Kousek odsud dělají skvělé steaky.“

Tohle nešlo odmítnout, jako u vytržení kráčela Penny s Nicholasem Adamsem k výtahu. Cestou poslouchala, jak líčí dnešní operaci, a sama rozpačitě mlčela.

Na chladném vzduchu blízko parkoviště konečně přišla trochu k sobě, co se to s ní děje? Neříkala si právě dneska ráno, že si od něj bude udržovat odstup? Příliš dlouho ji tedy to předsevzetí nevydrželo.

„Doufám, že omluvíte strašidelný stav mého vehiklu.“ řekl. „Koupil jsem ho už před první atestací a nějak se s ním pořád nemůžu rozloučit.“

Penny se usmála a podívala se na poněkud otlučený mercedes. „Mně se líbí,“ prohlásila. „Vypadá... vypadá docela fajn.“

Vůbec poprvé ho uslyšela zasmát se nahlas. „Většinou je docela fajn, ale občas projevuje špatný smysl pro humor.“

Právě jako jistý Nicholas Adams, pomyslela si Penny a nasedla. „A jak to pak řešíte?“

„Prokleju ho do poslední součástky a zavolám si taxi,“ odpověděl s úsměvem.

V téhle restauraci Penny nikdy předtím nebyla. Podnik byl malý, ale útulný. Ideální místo k odpočinku. Penny se pohodlně uvelebila v křesle a teprve teď si uvědomila, jak je utahaná. Dokonce se nezdržela úlevného povzdechnutí a on si toho hned všiml.

„Jste asi unavená.“

Zavrtěla hlavou. Nesmí to dávat tak najevo. Rozhodně ne před ním, který většinou pracuje od rána do noci. Po očku se na něj podívala. Vypadá teď spokojeně. Pod očima má sice kruhy, ale jeho tvář je klidná a uvolněná.

Vzhlédl od jídelníčku a ona viděla, jak se mu v šedých očích odrážejí plameny svíček, které osvětlovaly stůl. Jejich pohledy se setkaly.

A pak přišlo to, co už Penny dohře znala. Srdce jí divoce tlouklo a úžil se jí dech a cítila sladkou, divnou tíseň. Neměla sem vůbec chodit. Takhle svoje problémy se šéfem rozhodně nevyřeší. Trochu otřesená se donutila podívat se do svého jídelníčku. Trvalo jí ale dobrou minutu, než dokázala vnímat, co je tam napsáno. Rychle vypila drink, to jí trochu pomohlo. Nicholas Adams se konečně rozpovídal. Mluvil o práci a ona se vzpomínala a začali spolu probírat služební věci. Zajímal se o seminář sester. Vyličila mu, jaké problémy tam posledně probíraly.

Trochu se zamračil: „O téhle věcech jsem němči tušení. Asi jsem to dost zanedbal.“

„Nemůžete stihnout všechno.“ namítla. „Kdybyste to totiž svedl, byla bych naráz bez práce.“

Nicholas Adams se usmál způsobem, který ji vždycky odzbrojil. Smály se i jeho oči a ona si znovu přísahala, že se bude chovat rozumně. Teď a už pokaždé.

„A co vlastně děláte ve volném čase?“ zeptal se najednou.

„Totiž“, když můžu, tak vyrazím na vodu. Mám ráda plachtění.“

„Opravdu? A na jaké lodi?“

„To je jedno. Na každé, co se mi dostane pod ruku. Většinou jezdím s přítelkyní, s Carrií.“

„Taky jsem se tomu dřív věnoval.“ řekl tiše.

„A na čem jste brázdil vody vy?“

„Mám malý kutr, ale teď bohužel jen hnije v přístavu.“ V jeho hlase byl najednou smutek.

„To je škoda.“ řekla Penny. „Nemáte asi čas, co?“

Nevesele se usmál. „Asi bych si ho měl udělat.“ pokrčil rameny. „Jenže nemocnice je trochu náročná dáma, a já nemám žádnou Carrie, aby mé donutila chovat se rozumně a občas vypnout.“ Penny přikývla. „To chápu. Jsem ráda, že mám Carrie. Moc mi to pomáhá.“

Nastalo dlouhé licho. Pak Nicholas Adams promluvil a jeho řeč zněla poprvé dost nejisté.

„Kdybyste si někdy udělala čas“, je to pěkná plachetnice. Nebo, můžete vzít s sebou svou kamarádku. Loď nemá zahálet. Potřebuje na vodu.“

Penny na Nicholase Adamse jenom zírala, tak on ji pozval na loď! Nevěděla, co hned říct. Byla tou nabídkou nadšena, ale zároveň cítila, že by měla, že musí odmítnout.

Nebo by měla říct, že by dala přednost plavbě se svou přítelkyní? To ne, to by bylo hrozně nezdvořile. Penny se topila v rozpacích.

Nakonec se odhodlala k trochu neurčité odpovědi. „To... to je od vás neobyčejně milé. Až bude víc Času“. V každém případě díky, ale musím vám říct předem, že nejsem právě mistryně světa v jachtingu.“

Nicholas Adams hned neodpověděl. Pak se trochu posmutněle usmál. „Dejte mi včas vědět, až si to rozmyslíte.“ řekl stručně a věnoval se dál svému talíři.

Když dřív večeřela s Larrym, Penny jeho nabídky k svezení odmítla. Jenže Nicholas Adams nebyl Larry. Jen se tak na ni podíval a řekl: „Já vás prostě nenechám jet autobusem.“ a bylo to. Nedokázala vzdorovat ani chvíli a nechala se zavést k jeho autu.

Jeli mlčky. Potom dorazili před dům. Nicholas vystoupil a pomohl jí z auta. Vzal ji dvorně za ruku a pak ji dovedl až ke dveřím.

Jak se jí dotýkal, byla Penny zase celá zmatená. Nevěděla, jestli ho má pozvat nahoru na kávu. Naštěstí to vyřešil za ni.

„Potřebujeme si oba odpočinout.“ řekl. „Jde se na kutě, a ne abyste ještě teď do noci psala nějakou zprávu!“

Penny se nervózně usmála. „Slibuju.“ řekla. Ve dveřích se ještě otočila a chtěla mu poděkovat. Měla úplně vyschlé v ústech. „Moc děkuju, doktore Adamsi.“ slyšela se říkat. „Díky za večeři, byl to příjemný večer.“

Na moment se zastavil a pořád ji ještě držel za ruku. Do obličeje mu neviděla, skrýval jej stín, ale ten dotyk cítila každou buňkou svého těla.

„Bylo mi potěšením.“ zamumlal hlubokým, chraplavým hlasem. Pak pustil její paži a vykročil k autu.

Penny vešla do domu, zavřela dveře a opřela se o ně. „Carrie!“ volala svou přítelkyni a kousala se do rtů.

Penny si povzdychla nad hromadou spisů, která se tyčila na jejím stole, a pak vzala materiály Jessicy Brandové, ještě štěstí, říkala si, že si Nicholas Adams tenkrát pro tu malou našel čas a vzal ji na „rande“. V poslední době byli totiž zase všichni hrozně přetíženi. Penny si všimla, že týdny poměrného klidu a zběsilého vypětí se tu střídají jako příliv a odliv.

A taky si všimla, že v hektických časech, jako je tenhle, potkává víc Larryho než Nicholase.

Larry její společnost nepřestal vyhledávat a vytrvale ji zval na večeri. Snažila se ho neurazit a vždycky zdvořile odmítla. Larry dokázal být zábavný, to oceňovala, jenže nijak netoužila trávit s ním. Ještě večery. Prostě ho má přes den dost, s Nicholasem to nemá nic společného, přesvědčovala sama sebe, a málem se jí to podařilo.

Na oddělení pomáhala, kde se dalo. Měla teď na starosti analgetika a taky jiné léky a bylo s tím dost běhání, když jí zbyl čas, trávila ho s Jessicou.

Často si s ní povídala o svém vlastním dospívání, o tom, jak chodila na rande a jaké to bylo.

Jessica do jisté míry žila teď svůj život skrze Penny a ta byla ráda. Moc dobře věděla, jak málo času té malé zbývá. Odpovídala jí úplně na všechno.

„Zamilovala ses někdy?“ zeptala se Jess.

Penny zdvihla obočí. „Vlastně ne. Ne opravdu. Párkrát se mi něco podobného přihodilo, když mi bylo šestnáct nebo sedmnáct, ale nebylo to doopravdy“

„A jak jsi poznala, že to není doopravdy?“ zajímala se dívka.

„To je jednoduché. Zkrátka jsem na kluka dokázala zapomenout hned, jak se objevilo něco jiného. Jednou mi táta daroval poníka a já jsem svou tehdejší lásku pustila z hlavy během vteřiny, to se asi nedělá, když je člověk zamilovaný.“

„A teď jsi zamilovaná?“ vyzvíдалa Jess.

Penny by moc zajímalo, kde je v tom okamžiku doktor Adams. Před chvílí ho zahlédla na chodbě a hrozilo, že může každou chvíli vejít. Rychle odpověděla: „Ne. Teď ne.“

Jessica se zatvářila zklamaně. „Ani trošinku?“

„Ne, ani trošinku.“

„Ani do doktora Larryho?“

„Do doktora Larryho už vůbec ne.“ odvětila Penny pevně. „Přeju ti, aby ses zamilovala.“ řekla Jessica. „A pak mi o tom povíš.“

Penny se za tu lež styděla. Ona přece trochu zamilovaná je a Jessice to mohla klidně říct. Snad by si to ta malá nechala pro sebe. Pravý důvod, proč si Penny vymýšlela, byl vlastně jiný: bála se, že ten, do kterého je trochu zamilovaná, může být v doslechu.

A byl. Doktor Adams právě v tu chvíli stálo několik lůžek dál za zástěnou a vyšetřoval pacienta, jehož zranění mu dělalo starosti. Přes všechno soustředění ale nemohl neslyšet, co si povídají Penny s Jessicou. Pustil se do převazu a něco si tiše zamumlal, o něco později ho potkala sestra Drewová a připadalo jí, že šéf je ten den v neobvykle dobrém rozmaru.

Pro chirurgy opět nastaly zlé časy. Přibýly nové případy a u několika pacientů se objevily komplikace, které nesnesly odklad.

Penny úzkostlivě pozorovala chování sester a pokoušela se odhadnout, jestli semináře, které vymyslela, mají nějaký kladný vliv. Připadalo jí, že ano. Spolupráce byla teď přece jen o poznání lepší.

Na příštím semináři se jí to potvrdilo.

„Je škoda, že tyhle schůzky nemůžeš uspořádat pro doktory, Pen,“ řekla Janet Drewová. „Mají to daleko těžší než my.“

Penny věděla, že Janet má pravdu. Potkala dnes doktora Adamse a ten vypadal stejně vyčerpaně jako tehdy, když vyhodil ze sálu Veroniku Langovou.

Smutně přikývla.

„Adams už zase prakticky nespí.“ řekla Janet.

„A děcko, které operoval včera v noci, musí znovu na sál. Stoupá mu tlak.“

Penny dobře věděla, co to pro to dítě znamená. Lékaři mu musejí udělat vývod, aby se nitrolební tlak uvolnil.

„Myslím, že by ve městě téhle velikosti mělo být ještě jedno dětské neuro. Sami na to prostě nestačíme.“

Všechny sestry souhlasily.

Penny s nimi všemi cítila a nejvíc s Nicholasem. Najednou si vyčítala, že se mu vlastně vyhýbá, i když to v poslední době ani nebylo třeba. Povinnosti je svedly dohromady jen málokdy.

Kolem šesté zavolala Penny do nedalekého hotelu, a zařídila ubytování pro dva nešťastné manžele z venkova, jejichž dítě přivezli na oddělení.

Jen co položila sluchátko, ozvalo se zaklepání na dveře. Sakra, řekla si Penny, to je určitě zase Larry.

Ale spletla se. Byl to Adams. Takhle zbědovaného ho ještě nikdy neviděla. „Pojďte dál.“ řekla honem a přisunula mu křeslo. Vděčně do něj usedl. Vypadal všelijak. Pokud se ráno holil, dost to odbyl, a po operaci se nejspíš vůbec nečesal. Byl pořád v operačním úboru. Penny chvíli čekala, jestli řekne, co má vlastně na srdci, ale on pořád mlčel, aby přerušila ticho, nabídla mu čaj. „To je od vás hezké, díky.“ řekl a slabě se usmál. Penny přinesla čaj a taky talířek sušenek, které tu měla pro rodiče pacientů a které pro ni byly často zdrojem pokušení. Nicholas Adams patrně neměl vůbec chuť do řeči. Jen tak seděl a civěl na podlahu. Penny ho najednou bylo líto a kupodivu z ní trochu opadla nervozita. Tenhle člověk pro ni teď neznamenal ani hrozbu, ani idol. Byl prostě jen odevzdaný a příšerně utahaný. Penny by mu ráda pomohla. „Tak jak to šlo?“ zeptala se jemně. „No, něco jsme vyhráli.“ řekl s nekonečnou Únavou v hlase, „a něco projeli.“ Potřásl hlavou. „Mám ten dojem, že mi sestry na sále začnou za chvíli kolabovat.“ Vypadalo to, že mluví spíš sám se sebou. Penny mu dolila čaj a pak se postavila k jeho křeslu. „A já mám ten dojem, že za chvíli zkolabujete vy.“ řekla. Pohlédl na ni a než se Penny stačila vzpamatovat, vstal a objal ji. Vzal ji do náruče a díval se jí zblízka do očí a šeptal její jméno. S Penny Andersonovou se zatočil svět. Chtěla takhle zůstat už pořád. Chtěla hladit jeho vlasy a tišit jeho bolest a ve všem mu pomáhat. Věděla, že ho miluje. Opětovala jeho objetí a toužila přitom, aby poznal, že ho konečně někdo chápe. Srdce jí bušilo tak divoce, že se najednou lekla, aby to nepostřehl. Udělala krok zpátky, ale jeho ruce si ji přitáhly ještě pevněji. Vychutnávala blízkost jeho těla. Bylo horké a svalnaté a žádoucí tak, že sotva popadala dech. Potom trochu povolil sevření a začal ji něžně hladit. Zůstali tak snad věčnost. Pak se jí podíval do tváře a chtěl něco říct, ale sotva otevřel ústa, ozvalo se zaklepání na dveře. Na moment strnul, ale klepání se ozvalo znovu a hlasitěji a Nicholas pomalu pustil Penny z objetí. Byla to Berensenová. „Je tam doktor Adams?“ ozvalo se zpoza dveří. „Drewová řekla, že.“ „Co se děje?“ zeptal se krátce. „Je mi líto, že ruším, doktore Adamsi, ale obávám se, že pacientův vývod se ucpal.“ Nicholas si povzdechl. „Dobře, už běžím.“ Otevřel dveře a před sestrou Berensenovou podal Penny ruku. „Díky.“ řekl jemně a odešel. Penny jednou týdně volala svým rodičům. Andersenovi měli doma stále ještě na krku pět dětí, a tak se tyhle meziměstské hovory vždycky dost prodražily: Penny si chtěla popovídat nejen s mámou a tátou, ale taky se všemi sourozenci. „Vypadá to, že pomáháš, kde se dá.“ řekl otce. „To jo,“ řekla Penny. „Ono nic jiného nezbývá. Všichni toho mají po krk, hlavně Nicholas Adams.“ „Je to nejspíš fajn člověk, co?“ „Ano, to je.“ Když Penny zavěsila, uvědomila si, jak moc v poslední době změnila své názory. Ještě před měsícem by odpověděla něco úplně jiného. Musela se tomu mimoděk usmát, je v tom až po uši. Co se vlastně ten zvláštní večer stalo? Poznala, že Nicholas Adams je prostě jen člověk: citlivý, zranitelný, chápavý, možná víc, než kdokoli jiný, a jeho mnohokrát tak chladne a někdy až příkrém chování je jen způsob, jak zvládnout problémy, terč by jiného už dávno položily. Penny pocítila nával něhy. Byla ráda, že konečně sňal svou masku. V té chvíli nejspíš nic nepředstíral. Přinejmenším jí dal najevo, že se mu líbí, a že jí věří. Najednou se Penny zamračila. Měla by být ve svých soudech opatrnější. Třeba jen podlehl momentální slabosti a pocítil potřebu lidského tepla. Choval se spíš jako malý kluk než jako milenec. Dal jí najevo sympatie, a tím to pro něj možná skončí. K lásce to má ještě daleko. Ale naděje v ní pořád zůstávala.

DESÁTÁ KAPITOLA

Naděje zůstávala, ale pro Penny bylo stále těžší ji v sobě živit. Oba měli spoustu práce. Viděli se teď častěji, než dřív. Mnohokrát ho potkala na operačním i na pokojích a obdivovala, co všechno dokáže stihnout. Vyšetřoval pacienty, hovořil s rodiči a našel si i čas jen tak posedět s některým z nemocných dělí.

Toužila po něm, ale kdykoliv se objevil, topila se v rozpacích, s povděkem si všimla, že ji teď alespoň vždycky zdraví s úsměvem.

A taky zaznamenala, že s ní často mluví o psychických problémech pacientů. Penny jen stěží zakrývala, jak složité v těch chvílích bojuje sama se sebou.

To ráno mluvili o Sáře.

„Bojím se, že její předoperační stavy zanechají následky na rodinných vztazích.“ řekl Nicholas Adams. „Pro rodiče to muselo být hrozné, ať ji mají rádi, jak chtějí. Bude asi chvíli trvat, než dokážou zapomenout.“

Penny zavrtěla hlavou. „Já si to nemyslím.“ řekla tiše. „Pokud někoho opravdu milujete, je lehké odpustit nebo zapomenout.“

Když konečně promluvil, jeho hlas byl hluboký a bylo v něm zvláštní napětí. „Doufejme,“ řekl jenom. Penny byla nakonec skoro ráda, že je vyrušila Berensenová.

„Můžete se teď podívat na toho chlapce, jestli chcete. Penny.“ řekla sestra.

„A... ano, díky,“ vykoktala Penny.

Berensenová se zaskvěla oslnivým úsměvem, který vlastně patřil spíš Nicholasi Adamsovi, než Penny, ale když se to tak vezme, musela Penny připustit, byla Belinda Berensenová v poslední době celkově daleko příjemnější a zdvořilejší, než dřív.

Bylo to zvláštní. Po tom, jak ji Belinda „nachytala“ s Adamsem v kanceláři, by Penny čekala spíš nově problémy, ale žádné nenastaly. Nejspíš Belindu tehdy na začátku špatně odhadla. Berensenová měla patrně důvod na ni dřív nevražít: místo další sestry tenkrát přijali psychologickou poradkyni, což přetíženou tým při běžné práci nijak neposílilo, když je teď zřejmé, že Penny dokáže být užitečná opravdu všestranně, Belinda se se situací smířila.

Larry to ovšem viděl s notnou dávkou cynismu.

„Dej si na ni pozor,“ radil. „Ona je moc dobrá sestra, ale ty taky, a to se jí zajídá, a to není jediný důvod, proč tě nemá ráda. Já tě varuju! Jak bude moct, s radostí ti to tady osladí, uvidíš.“

Penny se zakabonila: „Trochu to dramatizujete, pane doktore. Opravdu nechápu, co by mi mohla tak hrozného udělat.“

„Ledacos. Třeba ti znechutit tvoje vzkvétající“, řekneme přátelství s Nicholasem Adamsem, zlatíčko.“

Penny sebou trhla, a co hůř, nejspíš se pořádně začervenala.

Než stačila něco říct. Larry se zasmál: „Dobře.“

dobře, беру to zpět. Vidím, že na tom není špetka pravdy. Jen si tak trochu cvičím mozkové závitky.“ Tvářil se dost divně. „Ale ostatní vážené kolegyně a kolegové to třeba vidí jinak.“

„Co tím myslíš?“ vyděsila se Penny.

„Prostě se nestačí divit, jak moc si toho máš se šéfem co povídat, a jak je k tobě milý! O tom se nám ostatním smrtelníkům, nemůže ani zdát. Ne že by sis to nezasloužila.“ dodal rychle. „Jsi prostě báječná. Někdy tak moudrá a jindy zase rozkošná jako dítě. Neodolatelná kombinace! A k tomu ještě ta tvoje tvářička“. Musím ti ovšem říct, že se v ní dá číst jako v knize.“

Penny strnula. Panebože! Cožpak je to opravdu tak vidět? A všiml si toho i Nicholas Adams?

Koneckonců, Larry má pravdu. Poslední dobou se s Nicholasem skutečně vídá často a dalo se těžko přehlédnout, že se na ni vždycky usměje a prohodí s ní pár slov.

A jejich pohledy se setkávají déle, než velí pouhá zdvořilost, uvědomila si Penny náhle a vzrostla v ní znovu bláznivá naděje.

S nemalým úsilím se donutila do klidného tónu. „Nechápu, co lidi vidí na tom, že jsme přátelé.“

Larry mlčel.

„Nicholas Adams se mi líbí. Dost se mi líbí, a já jemu možná taky, ale to je prostě všechno, rozumíš? Nic jiného za tím není.“

Larry se zašklebil. „Já tomu rozumím až příliš dobře.“ řekl pomalu. V jeho hlase byl najednou smutek.

Vlastně ho chápala. Věděla, proč je smutný. Ona mu prostě lže. Musel by být opravdu natvrdlý, kdyby neviděl, že mezi ní a Nicholasem něco je. Larry se o ni dlouho pokoušel, a teď vidí, že je beznadějně odsunutý na vedlejší kolej.

Odpoledne se s Nicholasem znovu setkala, tentokrát v přítomnosti Brandových. Potřebovali s nimi prodiskutovat pár věcí.

Jess se chystala z nemocnice. Ne samozřejmě navždycky, ale aspoň na chvíli. Přítelkyně paní Brandové, která bydlela slabou půlhodinku cesty od nemocnice, odjížděla na cesty a nabídla rodičům Jess, že u ní mohou měsíc bydlet. Mohli tak být s Jessicou na nějakou dobu v normálním prostředí a zároveň dostatečně blízko lékařské pomoci.

Jessie byla nejdřív v rozpacích. Bála se té změny, ale když jí Penny slíbila, že ji bude navštěvovat, uklidnila se, a navíc jí to slíbil i doktor Nicholas. Penny sice nechápala, jak si na to chce udělat čas, ale věřila, že své slovo dodrží.

Loučení bylo těžké. Ty dvě si na sebe hrozně zvykly, vždyť se vídaly každý den, a stále tu visel stín nemoci a neradostné vyhlídky, které má Jess před sebou.

Když Brandovi odešli, Nicholas Adams ještě na chvíli zůstal s Penny.

„Já vím, že to pro vás není snadné. Penny.“ řekl. „Máte ji moc ráda.“

„To ano,“ přisvědčila a usmála se.

„Je mi líto, že vás to tak vzalo.“ řekl krátce a ona viděla, jak upřímně to myslí.

Penny zavrtěla hlavou. „Tohle není tak hrozné. Hrozně bude, až... až umře, ale nějak to zvládnou. Myslím, že jsem dost silná. Už mám jednu takovou ztrátu za sebou. Tyhle věci se prostě stávají. Musím na ně být připravena.“ Podívala se na něj a trochu se usmála. Nicholas Adams se zamračil. „Já vím, že jste silná, ale až to přijde, možná vám to připomene, co se vám stalo dřív.“

„To já vím. Však už s tím nějakou dobu bojuju.“

„Nemám žádné právo vyzvídat, ale.“ Neodhodlal se tu otázku vyslovit.

Ale Penny věděla, že mu může věřit, řekla mu o Meg, o své nejmilovanější sestřičce, která jí zemřela před očima, a pak se rozbřečela a nijak své slzy neskrývala a muž, který seděl naproti, měl v očích účast a dojetí.

„Pořád tomu nerozumím.“ řekla Penny po chvíli. „Proč to takhle musí být? Proč je život takový? Nechápu to.“

Přikývl. „Já taky ne. Vlastně, možná pak dokážeme být silnější a víc se zajímat o své bližní, jako to umíte vy, ale jinak v tom taky žádný smysl nevidím.“

V jeho hlase byl hluboký smutek. Penny ho najednou bez přemýšlení uchopila za ruku, tak jak to často dělala s rodiči pacientů.

Nicholas Adams stisk opětoval s nečekanou silou. „Penny“. Já, možná to není vhodný okamžik, ale chtěl bych vám něco říct.“ Podíval se na ní se zvláštním svitem v očích a nejspíš přemýšlel, jestli má pokračovat.

Penny se nemohla mýlit: v tom pohledu spatřila touhu.

Několikrát se přerývaně nadechl a sevřel její ruce ještě pevněji. „Jste tak krásná“ řekl a asi to pro něj nebylo snadné. „Jste krásná a půvabná a milá.“

Najednou vzal její hlavu do dlaní a políbil ji.

Penny zalapala po dechu, a pak se poddala jeho ústům a vychutnávala okamžik, v němž se její bláznivý sen přeměnil ve skutečnost. Cítila, jak se v ní rozhořívá sladký oheň.

Pak se rozezněl signál Nicholasova pageru. Penny s leknutím uskočila zpátky a Nicholas vydal cosi jako zaúpění. Pak se zlostným gestem uchopil pager a zmáčkl tlačítko.

„Doktor Adams se má urychleně dostavit na operační sál,“ řekl hlas v reproduktoru.

Nicholas zaklel. Vstal a prudce Penny objal. Bylo to jen na moment. Na malý okamžik, ale ona cítila každý sval v jeho těle. Potom ji pustil a beze slova odešel.

Penny sotva stála na nohou, když odcházel, uviděla v jeho očích, najednou skoro černých, vášně, jakou si dosud ani nedovedla představit.

Musela si sednout. Srdce jí vyvádělo jako zběsilé. Dala si hlavu do dlaní.

Takže on o ni stojí. Řekl jí, že je krásná a půvabná a milá a políbil ji. On ji chce. O tom už se nedá pochybovat. Byla bez sebe radostí.

Trvalo snad půl hodiny, než se trochu uklidnila. Dobrá, řekla si pak. Možná ji chce, ale má ji opravdu rád? V hlavě si promítala všechna jejich setkání z poslední doby. Byl možná příjemný a někdy skoro něžný. Jenže je to třeba jen chlap, který si chce užít.

Byla najednou zase plná pochyb. Pochybovala o sobě i o něm, jestli ji prostě jen chce dostat do postele, ona to snad nepřežije. Už ho nikdy nebude chtít vidět.

On ji prostě musí milovat, rozhodla najednou. Musí ji milovat stejně jako ona jeho.

Zbytek dne prožila jako ve snách. Pracovala jako automat. Jen jednou na chvíli zpozorněla: to když na chodbě mimoděk zaslechla, že doktor Adams zůstane na operačním nejmén do půlnoci.

Potom jela autobusem domů a dívala se okýnkem do temnoty venku a v duchu si pořád opakovala podivné zaklínadlo: „Mám ho ráda. Mám ho ráda, a on mě musí mít taky rád.“

Ráno bylo nádherně svěží a slunečné, a Penny se cítila skvěle, jak jela do práce, nedokázala si představit nic, co by jí mohlo zkazit náladu.

V nemocnici se hned vydala shánět sestru Berensenovou. Potřebovala si s ní promluvit o Sáře. Chtěla Sáru přechodně přestěhovat na uvolněné lůžko malé Jessicy. Byl z něj hezký výhled do nemocniční zahrady, a i když se Sára zotavovala docela dobře, občas ji přepadaly chmurné nálady. Tahle změna jí možná psychicky trochu pomůže.

Penny se dozvěděla, že Berensenová je u vrchní sestry. Neviděla na tom nic divného, a tak se rozhodla, že si s ní promluví až při obědě. Jenže za chvíli byla k vrchní sestře předvolána ona sama.

Když přišla do kanceláře, viděla, že je tam nejen vrchní sestra, ale taky několik dalších ošetřovatelek a Nicholas Adams. Byla ráda, že ho vidí. Jenže Nicholas se tvářil tak zamračeně, že ji hned radost přešla.

Penny začala tušit problémy.

„Sedněte si, sestro Andersenova,“ řekla vrchní sestra.

Penny poslechla.

„Víte, proč jsme si vás zavolali?“ zeptala se vrchní sestra.

Penny zavrtěla hlavou. „Nemám tušení.“ Pohlédla krátce na Nicholase, ale z jeho tváře nic nevyčetla. Jenom vážně pokývl hlavou, tak tady se děje něco moc divného, řekla si Penny a vzápětí se jí to potvrdilo. Vrchní sestra začala mluvit klidně, beze zloby. Dokonce s jistými sympatiemi, ale to, co říkala, bylo hrozné. Obvinila Penny, že ukradla nějaké drogy.

Penny zůstala jako opařená. Zbledla jako křída a vyschlo jí v puse. Nezmohla se v té chvíli na jediné slovo a jenom zavrtěla hlavou.

„Popíráte to?“ zeptala se vrchní sestra.

Penny se konečně vzpamatovala. „Samozřejmě!“ dostala ze sebe a v hlase měla úzkost.

Vrchní sestra si povzdychla. „Dobře.“ řekla a chvíli rozvažovala, jak pokračovat. „Situace je následující. Sestry Berensenová a Douglasová včera večer jako obvykle provedly inventuru narkotik a trankvilizérů a množství vydaných léků nesouhlasilo se záznamy. Lékárník doplnil zásoby včera po obědě a vy jste jediná, kdo od té doby až do večera léky odebíral.“

Penny znovu prudce zavrtěla hlavou. „Dala jsem je pacientům!“ zvolala. „Přesně podle předpisu!“

„My víme, že pacienti od vás léky dostali, sestro Andersonová, ale nějaké stále scházejí.“

Penny zamrazilo až do morku kostí.

„Máte pro to nějaké vysvětlení?“ naléhala vrchní sestra.

Penny se pokoušela přemýšlet. Dala tu lahvičku opravdu zpátky? Samozřejmě, že dala, a určité nic neztratila. Odebrala z ní dvě tablety a znovu ji pečlivě zavřela a pak vrátila do skříňky, a tu zamkla a klíče vrátila sestře Berensenové. Žádnou chybu neudělala.

Fakt je, že sestra Berensenová je jediná, kdo kromě Penny má do skříňky s narkotiky přístup.

Sestra Berensenová. Odjakživa nemá Penny ráda. Navíc si dělá zálusk na Nicholase Adamse a přistihla ho, jak drží Penny za ruku“.

Ale ne, tohle je absurdní. Nemožné. Tohle by žádná sestra druhé neudělala, kdyby se to provalilo, znamenalo by to okamžitý konec její kariéry.

Jenže Penny se zároveň vybavilo, s jakou záští a zlomyslností na ni kolikrát Berensenová pohlédla.

Penny nevěděla, co dělat, když to obvinění vyřkne, nikdo jí neuvěří. Nemá vůbec žádné důkazy.

Nebyla schopná pohybu. Stála tam, bledá jako smrt, a zuby jí cvakaly jako v horečce.

Nicholas Adams seděl v křesle a hleděl na podlahu. Nejhorší na téhle noční můře je fakt, že ji obvinili a ponížili právě před tímhle mužem. Penny najednou prudce zatoužila, aby se na ni podíval a ona mohla v jeho očích přečíst alespoň stopu důvěry.

Jenže on se jejímu pohledu vyhýbal a seděl jako mramorová socha. V Penny se cosi zlomilo. On si nejspíš myslí, že to opravdu spáchala. On tomu věn a nemůže Penny nijak pomoci. Zůstala sama. Hrozně sama.

Podívala se na vrchní sestru. „Nemám žádné vysvětlení,“ řekla skoro šeptem. „Prostě popírám, že bych to udělala, a budu to popírat až do smrti.“

Jako ve snách vnímala, že jí vrchní sestra říká, aby už šla, a ukládá jí ještě jakési úkoly pro dnešní odpoledne. Vyklopýtala z místnosti a oči jí zalily slzy, ale hlasitě se rozplakala až tehdy, když našla opuštěný, skrytý kout v nemocniční zahradě.

Jak to že tomu Nicholas věří? Co jí to dělá? Zoufala si, to obvinění je strašné, ale ještě horší je děsivá skutečnost, že on je o její vině přesvědčen. Vždyť ani nesebral odvahu pohlédnout jí do tváře.

V následujících dnech našla Penny jen jediný kladný moment: Jessie tu nebyla a nemohla tak být svědkem, jak moc to Penny ranilo. Nedokázala by se před tou malou přetvařovat. Jednou po obědě jí vrchní sestra doporučila, aby raději zůstala doma, dokud se věc pořádně neprošetří. Penny bylo tak mizerně, že tuhle víceméně milosrdnou nabídku bez většího přemýšlení přijala.

Kolegyním se raději vyhnula. Rozloučila se jen s dětmi, kterým řekla, že si bere dovolenou a neví přesně, kdy se vrátí. Nějak to nakonec zvládla a rozbrečela se až tehdy, když ji malá Sára objala a dala pusu na rozloučenou.

Domů k rodičům se jí nechtělo, ještě ne, dokud se alespoň trochu nedá dohromady. Zůstala s Carrií a brzy viděla, že udělala dobře,

Carrie ji těšila, jak mohla. Nevěřila tomu obvinění ani za mák a nechápala, jak tomu může věřit někdo jiný, když slyšela, že o Penny pochybuje i Nicholas Adams, úplně se rozzuřila. Její účast a důvěra byly pro Penny jako balzám.

Jenže ani nejlepší balzám by teď nedokázal zázraky. Penny to bylo všechno hrozně líto. Nejspíš přijde o místo a už nikdy neuvidí své malé pacienty. Zklamala se ve vrchní sestře, o které měla vždycky jen to nejlepší mínění, ale nejvíc se zklamala v Nicholasi Adamsovi. Neřekl na její obranu ani slovo, to by přece nikdy neudělal, kdyby měl nějaké pochybnosti. Prostě ji úplně odepsal.

„Nemůžu si pomoci, ale v tom člověku není špetka charakteru,“ rozčilovala se Carrie.

Penny musela souhlasit. On ji přece zná docela dobře. Lépe, než kdokoliv jiný v nemocnici, jak si tohle o ní může myslet?

Nejspíš mu na ní vůbec nezáleží. Jen se mu svého času líbila jako ženská. Chtěl ji do postele, to je všechno. Lituje ji teď aspoň trochu? Nebo je jenom rád, že si s ní nic opravdového nezačal? Ze se s tou zlodějkou drog nezapletl?

Ale vždyť je to nakonec jedno. Stejně ho už nikdy neuvidí. Skončili spolu. I kdyby chtěl, s lidmi, kteří mají na krku takovéhle obvinění, se prostě nemůže stýkat.

Tohle bylo na tom všem nejhorší. Ať je jaký chce, bude jí hrozně scházet.

Hned první noc volal Larry. Penny si alespoň myslela, že to byl Larry. Jen co zazvonil telefon, věděla, že nedokáže s nikým mluvit.

„Nejsem doma. Carrie. Odjela jsem k rodičům.“ řekla přítelkyni. „Nechci mluvit ani s Larrym, ani s kýmkoliv jiným.“

Carrie udělala, o co ji Penny poprosila, a na druhé straně linky se ozval hlas plný lítosti: „Aha. Dobře, děkuju. Nezlobte se, že jsem rušil.“

Jenže druhý den Larry volal znovu. Nejspíš Carrii moc nevěřil. Penny raději vytáhla aparát ze zásuvky. Zůstávala celé dny sama a brzy na ni všechno začalo padat. Nejrozumnější by přece jen bylo, kdyby odjela k rodičům, říkala si.

Byl tady ale jeden problém. Slíbila přece Jess.

že ji bude navštěvovat. Nemohla se jen tak sebrat a utéct z města.

Zavolala svým rodičům a se vším se jim svěřila. Byl to pro ně šok, hlavně pro otce.

Ale souhlasil se svou dcerou, že se nemohla zachovat jinak.

„Mně je jasné, že jsi nemohla tu Berensenovou obvinít. Penny,“ řekl jí do telefonu. „Nemáš žádné důkazy, je to hrozná situace, to ti tedy řeknu.“

Penny cítila, že rodiče jí věří, a moc jí to pomohlo.

Dalo jí to sílu, aby zavolala číslo, které jí dala paní Brandová. Promluvila si s Jessicou a slíbila, že ji druhý den navštíví.

„Máš nějaké zprávy z nemocnice?“ zeptala se Carrie, když se večer vrátila z práce.

Penny jí beze slova ukázala telefonní zástrčku, kterou po hovoru s Jessicou zase vytáhla ze zásuvky.

„Jestli ti to nevádí, zase ten telefon zapnu.“ řekla Carrie s úsměvem. „Když bude někdo volat, vezmu to sama. Třeba pro tebe v nemocnici mají nějaké novinky. Možná vyšetřování nějak pokročilo.“

V něco takového Penny nedoufala. „Bude tu vždycky tvrzení proti tvrzení,“ poznamenala. „Nevidím jediný způsob, jak dokázat, že v tom nejedu.“

Carrie nalila čaj a posadila se. „Víš, trochu jsem o tom přemýšlela. Možná... možná, že jeden způsob existuje.“

Penny strnula.

„Dobrá.“ pokračovala Carrie, „řekněme, že ty drogy sbalila Berensenová, aby se té zbavila, ale co když je to tak, že je narkomanka?“

Penny se zamračila. „Je to možné. Hodila by na mě špínu a ještě by si užila. Ze svého hlediska by tak vlastně spojila příjemné s užitečným.“

Carrie přikývla.

„Ale nechápu, jak mi to může pomoci.“ řekla Penny. „Nakonec je úplně jedno, co s těmi prášky udělala.“

„To bych neřekla,“ prohlásila Carrie. „Uvědom si, že zmizely typické návykové drogy, jestli je na nich Berensenová závislá, těžko s tím dokáže přestat.“

Penny se ohromeně podívala na svou přítelkyni. „To máš pravdu, sakra! Jestli je závislá.“ „Bude potřebovat další,“ dokončila Carrie. Penny pomalu zavrtěla hlavou. „Na to těžko můžu spoléhat, Carrie. Není to moc pravděpodobné, a i kdyby Berensenová drogy brala, dá si teď zatracený pozor. Byla by blázen, kdyby se teď nechala nachytat.“

„Hmmm,“ zamyslela se Carrie. „nejspíš bude opatrná. Spočítá si na prstech, že ji asi sledují, ale jestli je opravdu závislá, nějaké cestičky si najde. Může například pacientům dál jenom půl tablety a zbytek sbalit do kapsy.“

Penny se zamračila. „Tohle by neudělala. Carrie, to by bylo hrozné. Ať je jaká chce, přece by nenechala děti zbytečně trpět bolestmi.“

„Měla by sis uvědomit. Pak, že tahle dáma zřejmě nemá žádné skrupule, a navíc, když je někdo závislý na drogách, udělá všechno, aby je sehnal. Prostě všechno, rozumíš?“

„To je pravda. Carrie,“ vzdychla Penny, „ale jak jí to chceš dokázat? Někdo by ji musel sledovat vysloveně minutu od minuty.“

„Jo, to tedy ano.“ „A kdo, prosím tě? Proč by se obtěžovali, když už mají viníka?“

Carrie přimhouřila oči. „Uvidíme.“ řekla jenom.

Penny tomu všemu příliš nevěřila, ale přece jen to v ní vzbudilo jistou naději. Byl to bohužel Larry Stevenson, kdo ji asi za hodinu o tu naději zase připravil. Ozvalo se zaklepání na dveře a Larry se dovnitř vhrnul jako velká voda. Posadil se na pohovku vedle Penny a jakoby nic ji políbil na tvář.

„Díky. Larry.“ řekla Penny, úplně vyvedená z míry. Nezbyvalo, než se s jeho návštěvou smířit a představit je vzájemně s Carrie.

Carrie nakonec sebrala odvalu a zeptala se Larryho, co se děje v nemocnici.

Larry chvíli mlčel. „Podívej. Penny, nechci to dělat ještě horší, než to je, ale výsledky vyšetřování ti nejspíš moc nepomůžou.“

Penny na něj pohlédla. „Já jsem si to myslela.“ řekla. „Víš. Larry, tady Carrie dostala nápad, co když ty drogy ukradl někdo, kdo je na nich závislý?“

Larry se podivně usmál. „Milá Penny, já vím, kdo ty léky šlohl, a nejen já, jestli je dotyčná osoba závislá, to ovšem netuším. Jasně je jen to, že se nikdo nepřetrhne, aby jí tu krádež dokázal, je tu totiž problém. Penny: nemáš na své straně ty správné lidi.“

Penny o poznání zbledla: „Co“, co tím myslíš?“

„Na rozdíl ode mě ti primář nevěří.“ řekl Larry a v jeho hlase bylo jisté zadostiučinění. „Viníka má a tím to pro něj končí, a pro sestry tím pádem taky. Zapomínáš, že Adams má v rukou moc.“

Ted' byla Penny bílá jako mrtvola a Larry si toho nemohl nevšimnout.

„Jsi v pořádku. Pen?“ zeptal se. „Já, nechtěl jsem tě rozčilit, opravdu, ale musíš vědět, jaký Nick opravdu je. Tváří se jako bůhvíjaký humanista a dobrák, ale přitom nemá s nikým slitování. Každému přece musí být jasné, že bys nebyla ničeho takového schopna. Jenže on.“ Larry pokrčil rameny. „Nedělej si iluze, že ti nějak pomůže, srdíčko.“

„Nedělám si žádné iluze.“ zamumlala Penny a bylo tomu sotva rozumět.

Když tu noc Penny ležela v posteli, uvědomila si, že se vlastně cítí zahanbeně, i když je úplně nevinná.

Dodneška pořád doufala, že Nicholas o její vině není úplně přesvědčen, tak teď je to tedy jasné. Považuje ji za zlodějku, lhářku a možná i fetišačku, a ona s tím nemůže vůbec nic dělat.

Zabolelo ji u srdce. Už ho nechce v životě vidět. Už jí nesmí přijít na oči, říkala si, a najednou pocítila podivný, ledový klid.

JEDENÁCTÁ KAPITOLA

Druhý den ráno se Penny vydala za Jessicou. Autobus se dobrou půlhodinu vlekl přes předměstí, ale naštěstí měl zastávku hned naproti místu, kde teď Brandovi bydleli. Penny s uspokojením viděla, že dům má příjemnou zahradu a že tu vládne klid a mír.

A ještě víc ji potěšilo, že ji paní Brandová srdečně přivítala a hned ji zavedla do zadní části zahrady plné sluníčka a jarních květů. Jess tam seděla na zahradním lehátku a když uviděla Penny, měla ohromnou radost.

„Není to tu bezva?“ řekla, když se objaly.

„To tedy je,“ souhlasila Penny.

„Máme tady kocoura. Penny, je paní Ingramové, co nám půjčila tenhle dům, ale teď někam zmizel. Jmenuje se Sooty.“ Zvedla se na lehátku a volala: „Čičí, kde jsi? Kde jsi. Sooty?“

Penny si všimla, že i tahle nepatrná námaha Jess dost vysiluje. V nedalekém kroví se objevila šedivá kočičí hlava. Sooty byl nejspíš zvědavý, jestli dostane žrádlo.

Na trávníku u lehátka byly rozložené nějaké knihy a na stolku hra, kterou Jess před chvílí hrála se svou mámou. Bylo to tady opravdu nekonečně lepší, než v nemocnici.

Bylo by skvělé, kdyby se v nemocniční zahradě zařídilo takovéhle místo pro pacienty a jejich rodiče, řekla si Penny. Skoro už začala přemýšlet, že se toho ujme, když si uvědomila, že ve špitálu vlastně skončila.

„Máš v nemocnici hodně práce. Penny?“ zeptala se Jess. „Vypadáš utahaně.“

„Totiž“, ani ne,“ řekla Penny. „Je tam blázinec, ale já jsem si vzala dovolenou.“

„To je dobře, ale ty máš nejspíš fofr i o dovolené, co?“

Penny se usmála. „Ani ne. Prostě odpočívám, a jestli mě tu občas sneseš, budu tu sem tam odpočívát s tebou.“

Penny najednou byla ráda, že má tolik času a bude moci k té malé docházet.

Na druhou stranu se ale nemínila Brandovým vnučovat. Věděla až příliš dobře, jak málo Času jejich dceři zbývá a nechtěla tu překážet. Naštěstí to vypadalo, že jim Penny vůbec nevadí. Po obědě si všichni přímo na zahradě společně zahráli byznys a docela se při tom vyřádili.

Když se na trávníku prodloužily stíny a Sooty se důrazně začal hlásit o večeri. Penny se sbírala k odchodu. Slíbila ale, že se zase objeví nazítří odpoledne.

„Neměla byste si takhle vyplýtvat všechnu dovolenou. Penny.“ řekla jí Ellen Brandová ve dveřích. „Je to od vás hezké, ale máte určité na starosti spoustu dalších věcí.“

Penny potřásla hlavou. „Ani ne. Ellen. Nemám na starosti vůbec nic, a vaši dceru mám moc ráda, ale jestli vás otravuju.“

Ellen ji nenechala dokončit. „Ani náhodou! Kdybyste věděla, jak rádi ji vidíme se smát“, a občas máme strach, kdyby se s ní něco stalo, nevěděli bychom co dělat, když jste tady, cítíme se daleko jistější.“

V autobuse si Penny znovu uvědomila, že už brzy nebude mít příležitost poznávat lidi jako Brandovi. Všechno je pro ni ztracené.

Jak slíbila, navštívila Jess hned další den. Pak byla sobota a tak se vydala s Carrií zase na loď. Ráno bylo hezky, ale pak se zatáhlo a začalo být pěkně bouřlivě. Brzy byl boj s vlnami pěkně vzrušující.

Carrie byla ráda, že Pen na lodi přišla na jiné myšlenky. Vypadala docela šťastně a nic na tom nezměnila ani skutečnost, že je jedna ohromná vlna zmáčela až na kost a ony jen tak tak dokázaly přistát a ještě pěkně dlouho drkotaly zuby.

Příští den o tom vyprávěla Jess. Historku samozřejmě náležitě opepřila. Jessicu obzvlášť pobavilo, když slyšela, jak Pen s Carrie zapadly do tlusté vrstvy bahna u mola.

Ale Jess měla taky něco na srdci.

„Byl tady včera doktor Nicholas. Penny. Obědval s námi, a taky si s námi zahrál karty. Bylo to od něj bezva.“

Penny musela souhlasit. Zázrak, že si udělal čas. Při jeho profesi ho často z nemocnice volali o víkendu.

„Doktor Nicholas je moc hezky, co říkáš?“ řekla Jessie.

Penny pocítila svírání u srdce. „Jo, to je.“

„Opravdu si to myslíš?“

Penny se usmála. „Jasně. Nemohla sis dát rande s hezcím chlapem.“

„A taky je hodný, co říkáš?“

Penny přikývla a přemýšlela, proč se asi Jess takhle ptá. Nejlepší bude tuhle diskuzi o přednostech doktora Nicholase rychle utnout.

„Řekla jsem doktoru Nicholasovi, žeš tu byla,“ řekla Jess po chvíli. „Docela ho to překvapilo. Myslel si, že jsi u svých rodičů. Nezůstáváš tady ve městě jen kvůli mně, že ne?“ Vypadalo to, že to Jess dělá starosti.

Penny rozhodně zavrtěla hlavou. „Prostě tady chci být. Jessie. Teď stejně není vhodná doba, abych jela k rodičům. Sestry a bráchové jsou celé dny ve škole.“

Dostaly se zase k jejím sourozencům a Penny si vzpomněla na další historky, které s nimi zažila. Čas utíkal tak rychle, že málem zmeškala svůj autobus.

Takže Nicholas Adams si myslel, že odjela z měst a. Asi to měla udělat. Jaký to má smysl, tvrdnout tady a čekat na zázrak? Pro něj je nejspíš případ uzavřen. Penny nechápala jenom jedno: jak si může myslet, že by ona zapomněla na Jess? To ji zná tak málo?

Umínla si, že z města vypadne, jak nejdříve to půjde.

Když přijela domů. Carrie hned vykoukla přes zábradlí schodiště: „Volal Larry. Prý se ozve znovu.“

Penny zasténala. Nestála o Larryho. Nestála o nikoho. Chtěla být sama jen s Carrie a se svým smutkem.

„Možná by ti trochu zvedl náladu.“ řekla Carrie, ale viděla, že šlápla vedle. „Dobře, až se ozve, zapru tě.“

„Řekni mu, že mám migrénu.“ řekla Penny. „Vlastně je to skoro pravda.“

Za chvíli v hale zvonil telefon.

Ale nebyl to Larry Stevenson. Na drátě byl Nicholas Adams a chtěl mluvit s Penny.

Carrie na chvíli strnula a nevěděla co dělat. Penny seděla vedle v obýváku a nic netušila.

„Totiž“, právě jsem přišla domů a nevím, jestli tady je. Počkejte vteřinku, já se podívám.“ Položila sluchátko a spěchala do obýváku.

„Penny, to není Larry, je to Nicholas.“ řekla a viděla, jak bledý obličej její kamarádky zrudl.

„Řekni mu, že jsem mrtvá.“ prohlásila Penny a Carrie se musela usmát.

„Neblázni. Penny. Třeba má nějaké novinky. Může to být důležité.“

„Ne!“ vykřikla Penny. „Kdyby pro mě něco měli, zavolala by mi vrchní sestra. Já“. Carrie, prostě s ním nedokážu mluvit.“

Carrie ji docela chápala. „Fajn, řeknu mu, že máš migrénu.“ řekla měkce a odešla k telefonu. Lhala docela zdatně.

„To je mi líto,“ řekl hluboký hlas.

Carrie postřehla, že Adams tomu moc nevěří. „Můžu něco vyřídit?“

Zase okamžik mlčení. „Ne, díky. Doufám, že jí brzy bude líp. Postarejte se o ní, ano?“

Carrie se zamračila a zavěšila.

„Já si myslím, že jsi s ním měla mluvit, Pen,“ řekla kamarádce. „Takhle nevíš, na čem jsi.“

„To je jedno. Považuje mě za zloděje drog a to stačí.“

„Já bych řekla, že měl v hlase lítost. Ten hlas vůbec nebyl zlý.“ Vzápětí se lekla toho, co řekla. Penny se rozplakala.

„Třeba to vidíš zkresleně. Pen, a Larry taky. Třeba ti Nicholas věří.“

Penny jenom vzlykala, ale o chvíli později si řekla, že to všechno není samo sebou, proč volal on a ne hlavní sestra? Možná o její vině přece jen pochybuje.

Jenže Penny by nestačilo, kdyby jen pochyboval. Dokud není o její vině skálopevně přesvědčen, nechce ho ani vidět.

„Proč jenom volal?“ vrtalo jí hlavou, a pak ji to napadlo. Chtěl si promluvit o Jessice. Třeba jenom chtěl, aby ji už víckrát nenavštěvovala, když už v nemocnici vlastně skončila, to je dost možné, ale to se tedy pan Adams pěkně plete! Jejím návštěvám u Jessie nedokáže zabránit nic. Vůbec nic a nikdo! Ani Nicholas Adams!

Když Penny druhý den opouštěla Jessii, už se smrákalo. Jess vypadala dost unaveně a Penny viděla, že by nebylo dobré návštěvu protahovat.

„Povídáme tady a Sooty už nejspíš padá hlady,“ upozornila Penny a Jess se trochu smutně usmála.

„Chudák kocourek.“ řekla. „Ale když já chtěla, abys tady zůstala co nejdýl.“

Touha v jejím hlase vzala Penny za srdce.

„Opravdu, princezno? Vždyť já zase přijdu, neboj.“

Jess pomalu přikývla a natáhla ruce, aby Penny objala. Najednou se ale vzrušeně posadila v křesle.

„Někdo jde!“ zavolala. „To je určitě doktor Nicholas!“

V Penny by se krve nedořezal.

Na trávníku se ozvaly dlouhé kroky a Nicholas Adams byl za chvíli u nich. Pozdravil a krátce pohlédl na Penny.

Jess naštěstí ze začátku obstarala konverzaci suma. Řekla, jak ji těší, že ho zase vidí, a vyprávěla, jak strávila odpoledne. Za moment přišla paní Brandová přivítat nového návštěvníka a nabídnout mu šálek Čaje. Penny si nemohla pomoci: její pohled se kratičce zastavil na jeho tváři a ona pochopila, že v tom lítá pořád. Prostě ho miluje.

Pak se slyšela, jak něco říká. Hlas měla nepřírozený a strnulý. „Budu muset jít. Ujede mi autobus.“

„Ted' nemůžeš, Pen!“ vykřikla Jessie. „Zůstaň ještě chvíli!“

„Vemte si s námi ještě čaj.“ poprosila Ellen. „Už se nese na stůl.“

Penny se pokoušela nějak to zvládnout. Nesmí dát najevo, jak je rozrušená. Ztěžka usedla zpátky do křesla. „Dobře. Já“, když myslíte.“

Nedokázala větu dokončit, ale nikdo si snad ničeho nevšiml. Jess zatleskala.

„Mami, táta už přijede brzo, vid'?" Třeba by odvezl Penny domů.“

„Jasně že jo.“ řekla Ellen Brandová, ale Penny protestovala.

Jess a Ellen ji začaly přemlouvat, až se do toho vložil Nicholas Adams. „Já Penny odvezu.“ prohlásil.

Penny bojovala sama se sebou. Byla ráda, že se v té chvíli objevil Sooty a třel se jí o nohy. Penny se sklonila, aby ho mohla pohládit.

„To je od vás milé, doktore Adamsi, ale opravdu není třeba. Za půl hodiny mi jede další autobus.“

„Prostě vás odvezu a basta,“ řekl.

Penny se sevřelo srdce. Nebylo pochyb, že si s ní chce promluvit.

Příští půlhodina se příšerně vlekla. Nicholas Adams trpělivě odpovídal na Jessičiny zvědavé otázky, co je nového v nemocnici. Občas projevil svůj smysl pro suchý humor a Jess to vždycky dokázala ocenit.

„Určitě vám Penny chybí.“ řekla Jess. Chvilí bylo ticho. Penny nedokázala na ty dva pohlédnout. Soustředěně hladila kocoura, který jí seděl na klíně.

„To jo.“ slyšela říkat Adamse. „Všem nám schází.“

Penny už pokolikáté kradmo pohlédla na hodinky a s radostí viděla, že do odjezdu jejího autobusu zbývá pět minut. Rychle vypila čaj, který jí připadal úplně bez chuti, a donutila se promluvit pár slov s Ellen. Pohledu na Nicholase se dokázala úspěšně vyhnout, ale to nejhorší měla teprve před sebou.

Penny vstala. „Díky, Ellen. Už opravdu musím běžet. Máme něco domluveného s Carrií.“ Obrátila se k Jess a objala ji.

„Přijdeš brzo?“ zeptala se Jessie.

„Jasně že jo.“ odpověděla Penny. „Ať se děje, co chce, přijdu brzo.“

Pokud Nicholas Adams v jejích slovech postřehl určitou výzvu, nedal to nijak najevo. Vstal a přistoupil k ní blíž. „Mám auto hned tady za rohem,“ řekl tiše.

Penny se pokoušela bleskově vyhodnotit situaci. Neměla by udělat nic, čím by poplašila Jess a Ellen.

„Děkuju.“ řekla pokud možno bez váhání.

O chvíli později se spolu ocitli na ulici. Nicholas Adams dosud neřekl ani slovo a Penny mu za to byla vděčná, s nadějí a úzkostí se rozhlížela, jestli nejede autobus. Pak si úlevně oddychla: právě se objevil na obzoru.

Otočila se k Nicholasovi. „Tamhle je autobus. Takže nashle.“

„Já vás chci svězt. Penny.“ řekl Adams. „Potřebuju si s vámi promluvit.“

Penny zavrtěla hlavou a o krok ustoupila.

„Penny!“ V jeho hlase bylo cosi naléhavého.

„Ne!“ vykřikla a překročila obrubník.

„Penny, prosím!“

„Ne a ne!“ napůl vzlykla a než stačil něco udělat, vydala se skoro naslepo přes ulici. Div ji nesrazilo projíždějící auto.

Nastoupila do autobusu a hodila pohledem ven. Nicholas Adams se právě otočil a vydal se ke svému autu.

„Penny, udělala jsi pěknou pitomost.“ vyčítala jí Carrie. „Chtěl s tebou mluvit, co když se v něm pleteš? Víš, já o tom pořád přemýšlím a nějak se mi to všechno nezdá.“

Penny sebou praštila do křesla.

„Já prostě nemůžu. Carrie. Nejspíš mu jde jen o moje návštěvy u Jess, a stejně s nim nechci mluvit. Nesnesla bych to. Moc to bolí.“

Carrie vzdychla. „Něco ti povím. Penny, jestli ti ještě zavolá, obtěžuj se ho vyslechnout. Může to být důležité.“

V šest ráno se ozval telefon. Byl to Nicholas Adams. Carrie už byla vzhůru a chystala se do práce. Šla do ložnice a zatřásla s Penny.

„Adams je na drátě, a to ti povídám, že si s ním promluvíš, a hotovo.“ prohlásila.

„Ne!“ vzpouzela se Penny.

„Jo!“ vykřikla Carrie a tahala Penny z postele.

Nakonec se Penny doploužila do haly k telefonu a Carrie jí podala sluchátko.

Penny těžce polkla. „Dobré ráno,“ vzmohla se na pozdrav a srdce se jí rozbušilo.

To, co jí Nicholas Adams říkal, ale vůbec nebylo, v co doufala.

Šlo o Jess. Byla zpátky v nemocnici a umírala.

DVANÁCTÁ KAPITOLA

Ted' Penny nesměla váhat. Nicholas Adams považoval za samozřejmost, že přijede okamžitě k Jess. Překvapilo ji to a vlastně i potěšilo, a bylo jí najednou jedno, co si kdo v nemocnici o ní myslí.

Když spěchala chodbou, skoro nevnímala udiveně a někdy i sympatizující pohledy ostatních sester. Záleželo jí jenom na tom, aby byla včas u Jessie.

V jednolůžkovém pokoji byli už její rodiče. Beze slova jim potrásla rukama. Jejich tváře mluvily za všechno.

Jess ležela se zavřenýma očima a ranní světlo ozařovalo její skoro průsvitný obličej. Na moment se Penny lekla, že už přišla pozdě, a zůstala bez dechu. Pak ale dítě promluvílo.

„To jsi ty. Penny?“ řekla pomalu a nezřetelně. „Poznala jsem té podle chůze.“

Penny usedla na lůžko a uchopila Jess za ruku.

„Neopouštěj mě. Penny. Já se bojím. Nechci být sama.“

„Však nejsi sama, miláčku,“ odpověděla, jak nejkliďněji dovedla. „Jsme tady všichni s tebou.“

Jak slunce stoupalo bezmračným jarním nebem, upadla Jessie do lehkého kómatu. Pak se zase vzpamatovala a pokoušela se vnímat přítomnost nejbližších, jejich hlasy a doteky.

Nádor se rozrostl do dalších částí mozku a napadl oblasti nezbytně pro udržení životních funkcí. Dýchání začalo být nepravidelné. Pak najednou přestala vidět. „To je dobré.“ dokázala říct. „Já vás stejně všechny vidím, tady uvnitř.“

Brandovým umíralo jejich jediné dítě, když umřela Meg, bylo to taky hrozné, ale její rodiče alespoň měli spoustu dalších dětí. Tohle bylo prostě příliš kruté. Příliš zlé. Příliš nesmyslné.

Ta záležitost s drogami byla najednou úplně zanedbatelná, proč kvůli tomu ještě včera v noci brečela? Tady umírá dítě a je milionkrát statečnější, než kdy byla ona sama.

Penny ani nevadilo, že se odpoledne objevil Nicholas Adams. Byl ještě v operačním úboru, protože právě dokončil nějaký těžký zákrok. Trochu je všechny uklidnil. Dokonce i smrt se v jeho přítomnosti lépe snášela.

Jess to cítila taky. Povedlo se jí promluvit a poprosit ho, aby ji držel za ruku. Udělal to.

Ztěžka vyslovila jeho jméno.

„Jsem tady s tebou. Jessie.“ zašeptal. „Poslouchám tě.“

„Dávejte pozor na Penny.“ řekla Jess sotva slyšitelně. „Mám ji ráda.“

Nicholas Adams měkce odpověděl: „Já taky. Neboj, dám na ni pozor.“

Penny vynechalo srdce a krev se jí nahrnula do tváří, ale přes všechno rozčilení a zmatek, které cítila, mu byla vděčná, že teď právě dokázal potlačit svou nedůvěru k ní a nezklamal umírající dítě.

Nemohl zůstat dlouho. Za chvíli se sbíral k odchodu a Jessie se s ním chtěla rozloučit. Penny raději vyšla na chodbu a nechala ty dva spolu.

Po chvíli ji Ellen Brandová volala na pokoj. „Chce si s vámi ještě promluvit.“ řekla tiše. Oči měla celé červené, ale pořád se snažila před svojí dcerou nepodlehnout svým citům.

Jess už nic říct nedokázala a jenom stiskem ruky dala najevo, že stále vnímá Pennyinu přítomnost, a pak se malinko, skoro neznatelně usmála.

A když se pak slunce blížilo k obzoru. Jessie se ponořila do stínu a do prázdnoty.

Penny zůstala s Brandovými. Pokoušela se je utiřit, jak se dalo, a krotila své vlastní hoře a fyzickou bolest, kterou cítila na prsou. Tiše si povídali a pokoušeli se moc neplakat a potom zase dlouho mlčeli. Penny jim slíbila, že je ještě navštíví. Třeba tady v nemocnici končí, ale tuhle povinnost musí splnit.

Byla už skoro tma, když odešli. Penny se vrátila do pokoje k Jess a mlčky seděla na jejím lůžku.

Za chvíli ji tak překvapil Nicholas Adams. Vešel a najednou stál vedle ní.

Penny po něm hodila pohledem a pak se její zrak opět upnul k mrtvému dítěti.

Nicholas Adams si klekl vedle Penny. Pomalu ji vzal za ruce. Nebyla schopná odporu a poddala se tomu dotyku jako vosková figurína. Pak ji s nekonečnou něhou objal.

Penny položila hlavu na jeho rameno a stále nemohla odtrhnout svůj zrak od tváře mrtvého dítěte, a pak se rozbřečela. Nejdřív jen potichu naříkala, ale potom vzlykala čím dál hlasitěji, až jí škubala ramena, a zdálo se jí, že už nikdy nepřestane.

V pokoji už byla úplná tma. Penny se trochu uklidnila. Nicholas uvolnil objetí. Penny se posadila a on pustil její ruce.

„Mohl byste rozsvítit?“ požádala Penny.

Šel a rozžal noční tlumené osvětlení.

Pennyina tvář byla najednou prázdná a bez výrazu. „Jste hodný,“ řekla. Pak vstala a na chvíli se setkala s jeho pohledem. „Už půjdu.“ skoro zašeptala.

„Počkejte“. Chtěl jsem.“ začal ten muž, ale ona jen zavrtěla hlavou a přistoupila ještě jednou k lůžku. Políbila bledou tvář dítěte.

„Ahoj. Jess,“ šeptla a zvedla z podlahy svou kabelku.

Nicholas Adams ji znovu vzal za ruku.

„Penny, musím vám říct, že.“

Rezolutně potřásla hlavou. „Nechci nic vědět.“ zamumlala a odešla.

Nyní si na lůžko zemřelé dívky tiše sedl Nicholas Adams. Byl zcela ponořen do svých myšlenek a nejspíš s čímsi v nitru bojoval. Pak jako by se rozhodl, vstal a rychle vyšel na chodbu. Chvíli hledal Belindu Berensenovou, a když ji našel, vydal se s ní do své pracovny.

TŘINÁCTÁ KAPITOLA

Útěchu Penny našla až v kruhu své rodiny, řekla jim o Jess a taky vzpomínali na malou Meg a smutek, který společně prožívali, byl pro její bolavou duši jako léčivá lázeň, když se vrátila do města, Carrie si všimla, že je teď přece jen klidnější a všechno si méně bere. Penny byla dokonce schopná navštívit Brandovi a trochu jim pomoci překonat bolest.

„Úplně se s tím nevyrovnej nikdy,“ řekla své kamarádce. „Ale Jess byla statečná po nich. Začínají chápat, že se nedá nic změnit.“

Penny podala Carrie topinku, kterou právě opekla, a napíchla na dlouhou rožnici vidličku další krajíček chleba. Poslední dny jako by se vrátila zima. Obě se choulily zimomřivě u krbu.

„Vůbec bych se nedivila, kdyby za rok nebo za dva adoptovali dítě,“ pokračovala Penny. „Neil se o tom zmínil.“

„To by bylo skvělé.“ řekla Carrie. „Myslím, že to jsou výborní rodiče.“

Penny přikývla.

„Vem si tu topinku.“ řekla Carrie a vnutila jí toast, který právě namazala máslem, s uspokojením viděla, že její kamarádka se pustila do jídla. Od smrti Jessie skoro nejedla. Nebo za to mohl spíš ten průšvih s drogami?

„Pen, ty se v těch vzpomínkách nepřestaneš hrabat, vid’?“ zeptala se Carrie.

„Asi ne, ale už to tolik nebolí. Totiž bolí, ale... víš přece, jak to myslím.“

„Naprostě ti rozumím.“ řekla Carrie. „Už tě nějaký ten pátek znám.“

Poprvé po mnoha dnech se Penny usmála.

Obě pocítily jistou úlevu, ale právě v té chvíli zazvonil zvonek u dveří.

„Kdo to může být?“ uvažovala Carrie. „Je deset dopoledne.“

„Já nikoho nečekám, a navíc jsem ještě v noční košili.“ řekla Penny.

„Nejspíš někdo z ulice ucítil vůni topinek.“ poznamenala Carrie. „Neboj, ať je to kdo chce, vyhodím ho.“

Jenže když otevřela dveře, trochu se zarazila. Nicholas Adams totiž rozhodně nevypadal na to, že by se nechal jen tak odbýt.

„Vím,“ řekl, než měla Carrie čas otevřít pus. „Penny spěchá na autobus neboje u rodičů, případně dostala spálu. Nicméně s ni musím mluvit. Prostě musím.“

Carrie poznala, že s tímhle člověkem nic nesvede. Dlouze se na něj podívala. „Myslím, že má momentálně malérů až nad hlavu. Nejsem tak silná, abych se tady s vámi začala rvát, ale jestli jí jdete přidělovat starosti, asi to zkusím.“

Nicholas Adams vykouznil úsměv, kterým už zmámil srdce pěkné řádce sester.

„Jste skvělá.“ ocenil její snahu. „Lepší přítelkyni bych pro Penny sám nevybral.“ Potom pokročil dopředu, jemně odstrčil její ruce, protáhl se dveřmi a nohou je za sebou zavřel.

„Jak jste správně řekla.“ řekl klidně, „nejste dost silná, abyste se se mnou prala.“

„Pen!“ zvolala slabě Carrie, ale její varování už nemělo valný smysl. Nicholas Adams se rychle vydal halou do obývacího a vešel dovnitř. Zavřel za sebou dveře a zanechal Carrii jejím úvahám.

Penny seděla u krbu a opékala další topinku.

„Vyhodila jsi ho?“ zeptala se přes rameno.

„Totiž“, ne docela,“ odpověděl Nicholas rozpačitě.

Penny se prudce otočila na stoličce a vidlička s topinkou jí vypadla z třesoucích se prstů. Beze slova zírala na muže před sebou.

„Ona to zkusila,“ vysvětloval, „dokonce mé vybídla k pěstnímu souboji, což vysoce oceňuju, ale využil jsem obratně momentu překvapení, a tak jsem tady.“

Penny těžce polkla a všechno se s ní zatočilo.

Po smrti malé Jessie jí připadalo, že ostatní problémy ztratily na důležitosti, ale teď, když se už z té rány trochu vzpamatovala, ji přítomnost tohoto muže znovu úplně vyvedla z míry. Opět pocítila stejnou zlost a lítost a zklamání, jako když ji tenkrát před ním obžalovali.

Tváře jí jen hořely. Ukázala na sebe a zakoktala: „Já... já nejsem oblečená.“

„Všiml jsem si.“ řekl. „Kdybych byl galantní, určitě bych okamžitě vypadl. Jenže, jak oba dobře víme, občas nejsem galantní ani za mák.“

Jako na potvrzení svých slov přesunul nízký taburet ke krbu a klidně se na něj posadil.

„Chci, aby bylo jasné, že je mí zatraceně jedno, co máte na sobě, a že odsud neodejdu, dokud neřeknu, co mám na srdci.“

Penny na něj ohromeně zírala, co po ni chce? Potřebuje se vyzpovídat?

„Jste v pořádku?“ zeptal se vážně a skoro něžně.
 Odvrátila tvář. „Jasně“. Nevím, proč si děláte starosti.“
 „Vážně, kamarádka mi řekla, že jste odjela za rodinou.“
 „A kdy vám to říkala?“
 „Poslední dny jsem telefonoval snad stokrát, ale raději jsem se nepředstavil. Připadalo mi, že tak třeba budu mít větší šanci.“
 Penny na to nic neřekla.
 „Pomohlo vám to?“ zeptal se jemně. „Pomohlo vám, že jste odjela domů? Myslím,“ kvůli Jess.“
 Odvážila se na něj krátce pohlédnout. „Jo, pomohlo. Tady bych na ni moc myslela“. Teď už jsem se s tím trochu smířila. Myslím, že smrt k ní nakonec byla milosrdná. Šlo to rychle a snad moc netrpěla.“
 „Navštívila jste Brandovi?“
 „Ano, a vy prý taky, to bylo od vás pěkně.“
 „Já na lidi nekašlu. Penny.“ řekl hlubokým hlasem. „Ať si říká kdo chce, co chce, záleží mi na nich.“
 „díky, že jste přišel.“ odpověděla Penny prkenně.
 „Nepřišel jsem, abych vám řekl jenom tohle,“ prohlásil. Penny stále hleděla do ohně. „Jsem tu, abych vám něco vyřídil od vrchní sestry.“
 Penny konečně vzhledla. Skoro nedýchala.
 „Jste nevinná. Penny.“
 Penny zavřela oči a nechala se unášet vlnami úlevy, které ji zaplavily. Dala si hlavu do dlaní a nevěděla, co samou radostí dělat. „Děkuju.“ řekla nakonec.
 „Udělala to jiná sestra. Už se přiznala a dostala okamžitou výpověď. Zítra ráno vám zavolá vrchní sestra, abyste se vrátila do nemocnice.“
 Penny se stále nedokázala pohnout. Může se vrátit! Význam těch slov jí docházel jen pomalu.
 Jenže najednou věděla, že se vrátit nedokáže. Byla očištěna, a to je báječné. Víc, než báječné. Znamená to, že smí dělat práci, která ji baví a která pro ni znamená životní výzvu, ale ne už v nemocnici svátého Matouše. Dokud je tam Nicholas Adams, nevrátí se tam.
 Dokud ho miluje, nemůže. Příliš jasně jí dokázal, že o ni nestojí, jinak by nemohl uvěřit tomu obvinění.
 „Možná byste si měla ještě chvíli odpočinout. Vezměte si dovolenou a třeba.“
 „Já se nevrátím.“ přerušila ho.
 Na okamžik nastalo ticho. Penny se mu zpříma dívala do očí.
 „Proč ne?“ zeptal se nakonec.
 „Nechce se mi o tom mluvit. Prostě je to tak. Vezměte prosím na vědomí, že dávám výpověď.“
 „Penny,“ řekl měkce a ona, pocítila jeho ruku na své.
 Pokusila se odtáhnout. „Nebudu o tom mluvit.“
 Jeho stisk zesílil. Stále se kontroloval, ale v jeho hlase ucítila potlačované vzrušení. „Pokoušel jsem se s vámi spojit víc než týden. Nechtě mě to všechno konečně vysvětlit.“
 Neodpověděla. Hodiny na stěně tikaly najednou neuvěřitelně hlasitě.
 „Podívejte se na mě,“ přikázal.
 Ani se nepohnula.
 „Proboha, tak podíváte se na mě konečně?“ skoro vykřikl.
 Najednou ji popadl vztek, který se v ní tak dlouho hromadil. „Nechte si ty svoje řečičky!“ odsekla. „Byla jsem pro vás prostě zlodějka a narkomanka. Víc říct nedokázala. V krku jí vyrostl knedlík a do očí jí vhrkly slzy.“
 S tím obviněním se nedokáže jen tak vyrovnat, a co hůř, nedokáže se vyrovnat ani s přítomností Nicholase Adamse, proč se tak pitomě zamilovala?
 „Vždycky jsem věděl, že jste to nebyla vy,“ řekl jednoduše.
 Překvapeně se na něj zadívala, co jí to tu vykládá? Vždyť lže!
 „To prostě není pravda,“ prohlásila. „Od začátku jste mi nevěřil. Nedokázal jste se mi ani podívat do očí, a všude jste rozhlašoval, že jsem to udělala já. Moje štěstí je, že se ta osoba přiznala, kdyby to bylo na vás, nikdy bych se toho obvinění nezbavila.“
 Oči jí jenom jiskřily zlobou. Znovu se nadechla a vysypala všechno, co měla na srdci.
 „Myslíte si, že vám všichni zobou z ruky. Jen se tak podíváte tím svým kukučem a řeknete něco příšerně moudrého a kdekdo vám hned leží u nohou. Jenže mé to nebere, abyste věděl, na vrchní sestru se nezlobím. Sotva mě zná, ale vy mě znáte docela dobře a klidně jste na mně tu špínu nechal, to vám nikdy neodpustím.“
 Penny se obrátila a znovu zírala do ohně. Pustil její ruku. Asi se chystá odejít, napadlo ji.
 Výborně, všechno si jaksepatří vyříkali. Není co dodat.
 Slyšela, jak si povzdychl, a najednou, aniž se stačila vzpamatovat, ji zvedl z taburetu a vzal její hlavu do dlaní. Pokoušela se vykroutit, ale marně. Přinutil ji, aby se mu dívala do očí.

„A teď mě pěkně poslouchejte.“ řekl hlasem, který nestrpěl odporu. „A nepokoušejte se odmlouvat. Zůstanete takhle, dokud neřeknu, co chci. Obvykle nejsem takový hulvát, ale nedáváte mi jinou možnost.“ Penny divoce bušilo srdce. Nicholasův obličej měla pár centimetrů od svého. Připadalo jí, že už se dlouho bránit nedokáže, ale pokusit se o to musí.

„Říkáte úplně nesmysly,“ prohlásil. „Ani na vteřinu mě nikdy nenapadlo, že byste to udělala vy, ale věděl jsem moc dobře, že to na vás jedna sestra chce hodit. Nejlepší způsob, jak dotyčnou doslat, bylo otupil její pozornost a předstíral, že jsme o vaší vině přesvědčeni. Byla totiž na drogách závislá a já jsem spolu s vrchní sestrou věděl, že se o krádež nejspíš pokusí znovu. Sledovali jsme každý její krok.“

Nicholas Adams probodával Penny pohledem a ona se opět cítila hrozně slabá.

„Řeknu vám, že veřejně vás obvinil byl docela šílený krok. Na oddělení to málem způsobilo revoluci. Nedokážete si představit, kolik sester vás má rádo a obdivuje vás. Penny. Pěkně jsem si s nimi užil, to vám povím. Pořád mě pronásledovaly a proklínaly do horoucích pekel.“

Na moment se v jeho očích objevil úsměv. „Nikdy jsem ostatně nebyl příliš oblíbený, takže jsem se s tím nějak vyrovnal.“ pokračoval. „Mimochodem, vrchní sestra najala zvláštní sílu, která neměla na starosti nic jiného, než podezřelou sledovat. Řešili jsme, že musí být z našeho oddělení.“ „Já vím, kdo loje.“ vyhrkla Penny. „Belinda.“

Nicholas Adams pomalu přikývl. „Když jste to věděla, proč jste proboha mlčela?“

Penny se pokusila zavrtět hlavou, ale v pevném sevření jeho rukou se jí to moc nezdařilo.

Nicholas na ni hleděl trochu nechápavě.

„Mohlo to na vás zůstat navždycky. Ta sestra, kterou jsme pověřili pátráním, totiž na Berensenovou nic nenašla.“

Penny se zamračila. „A proč se tedy Belinda přiznala?“

Nicholas Adams se zachmuřil.

„Už jsem byl dost zoufalý.“ připustil. „a tak jsem to vzal z jiného konce. Zavola jsem si ji na kobereček. Bylo to dost riskantní. Kdybych se mýlil, raději na to nemyslet. Jenže to vyšlo. Ona se přiznala.“

Penny se na chvíli pokusila představit, jak ten rozhovor asi probíhal, ale hned si to vyčetla. Nebylo to asi právě příjemné. Belinda je silnější, než ona sama, ale ty okamžiky pro ni musely být hrozné.

Najednou pocítila k Belindě cosi jako lítost. Nejspíš Nicholase Adamse milovala stejně jako ona. Proto asi podlehla a přiznala se. Tváří v tvář své lásce nedokázala lhát.

Penny dlouze vzdychla a zavřela oči. „Dobrá.“ zamumlala slabě a cítila, že Nicholas uvolnil své sevření.

„Tak to bychom měli.“ řekl. „Jestli chcete, propustím vás teď za zajetí.“

„Co myslí tím, jestli chce?“ podivila se Penny. Vymanila se z jeho rukou a sedla si na svůj taburet.

Dlouho bylo ticho. „Pokud je to ale všechno pravda.“ uvažovala Penny. „proč jste mi nedal něco najevo aspoň pohledem?“

„Byly tam tenkrát taky jiné sestry, vzpomínáte si? Nechtěl jsem, aby měl kdokoliv cizí tušení, že vám věřím.“ řekl tiše. „Musel jsem být hrozně opatrný a nezbývalo mi, než trpět vaším utrpením, ale nedalo se to vydržet věčně.“

Penny jen skoro neslyšně vzdychla.

„Chtěl jsem vám pak dát najevo mockrát, jak se věci mají, ještě tu noc, a další den taky. Jenže vy jste si to nenechala vysvětlit. Nebylo to pro mě lehké. Tam před domem Brandových jste málem vběhla pod auto, jen abyste se mě zbavila.“

Penny v duchu zasténala, to je pravda. Vyhýbala se mu, jak mohla. Nikdy ho nenechala domluvit. Vlastně se chovala nemožně. On jí celou dobu věřil a musel si taky užít své.

Najednou ho vzala za ruku.

„Promiňte.“ řekla. „Já... já, byla jsem k vám nespravedlivá.“

Usmál se. Usmál se způsobem, který ji vždycky úplně odzbrojil. Nesměle pustila jeho ruku, ale on ji hned zase uchopil.

„Nebyla.“ řekl. „Co jiného jste si o mně mohla myslet? Ale já nesměl udělat jedinou chybu, kdyby třeba Larry Stevenson postřehl, že ve vaší vinu nevěřím, hned by se to rozneslo. Máte v něm opravdu věrnou oporu.“

Penny na Nicholase překvapeně pohlédla. „Jednou sem za mnou zašel. Vlastně mě jen varoval, abych si nedělala žádné naděje.“

Nicholas se usmál. „Svým způsobem mi šel na ruku. Nebyl jsem si jistý, jestli lidi z oddělení spolknou tu historku o tom, že ve vaší vinu věřím.“

Jenže Larry měl vlastní důvody, aby je v tom podporoval. Docela je přesvědčil.“

To je mu podobné, řekla si Penny. Jeho averze k Nicholasovi ho nejspíš dokáže občas připravit o soudnost.

„Larry Stevenson je dobrý doktor.“ prohlásil Nicholas zamyšleně. „Ale těžko nese, že je pořád v mém stínu. Myslím, že by měl dostat své vlastní oddělení.“

Tohle je od Nicholase docela pěkné, pomyslela si Penny. Larry toho moc neudělal, aby ti dva spolu lépe vycházeli.

„Nicholasi,” vyhrkla rychle, než si to rozmyslí, „říkal jste už o tom všem Larrymu?”

Překvapeně se na ni podíval a lítostivě se usmál. „Ne. Měl bych? Asi bych měl, já vím.” „To tedy jo.” souhlasila Penny.

Jemně pohladil její ruce. „Jste si jistá, že se na oddělení nevrátíte, Penny? Já tam na všechno nestačím. Potřebuju vás.”

Penny se nesměle usmála. „Dobře, tak já se tedy vrátím,” řekla po chvíli.

Jako by z obou spadlo těžké závaží. Seděli spolu u krbu a dívali se do plamenů.

Najednou Penny poznala, že na ni upřel svůj pohled. Pevněji stiskl její ruku.

„Penny,” skoro zašeptal, „pamatuješ, co jsem slíbil Jess?”

Cítila, jak se jí hrne krev do tváří. „Pamatuju, ale“, to přece bylo jen tak.”

„Myslíš, že bych lhal umírajícímu dítěti?” zeptal se.

Penny nebyla schopná slova. Srdce se jí skoro zastavilo.

A Nicholas Adams ji vzal znovu do náruče.

„Penny,” zašeptal trochu chraptivě a políbil její vlasy. „Víš, já tě miluju. Já tě miluju tak moc, že to bolí. Neříkej teď, že mě nenávidíš, to bych neunesl.”

Penny pocítila nával nezvladatelné radosti.

„Ani nemusíš.” pokoušela se říct, ale cítila, že se dusí. „Nicholasi, potřebuju se nadýchnout. Už to nevydržím!”

Zasmál se a trochu uvolnil objetí.

„Promiň, láska” vyhrkl. Taký sotva dýchal.

„Já“, abys věděl, tě miluju už hrozně dlouho.” řekla Penny.

Jeho pohled vylučoval jakékoliv pochyby: má jí rád, stejně jako ona jeho.

Pak se podruhé v životě políbili. Líbali se jako zběsilí a Penny pocítila, jak se v ní rozhořel oheň vášně. Objala ho kolem krku.

„Doufám, že už ze mě nemáš strach,” řekl najednou Nicholas.

Penny se usmála. Neodpověděla, ale vzala jeho hlavu do dlaní a dala mu dlouhou pusu.

Nicholas tuhle odpověď nejspíš považoval za dostačující.

„Neměla jsem z tebe strach.” prohlásila Penny. „Prostě jsem jen měla vždycky problémy se skutečnými autoritami.”

Nicholas ji pohladil po vlasech. „Obzvlášť, když se k tobě chovají nemožně jako já, vid’?” řekl jemně.

„Ale ne,” odpověděla Penny rychle. „Několikrát jsem si o to přímo koledovala.”

„A já jsem byl slepý a hluchý. Se sestrou Langovou jsi měla úplnou pravdu. Choval jsem se k tobě příšerně, promiň. Abys věděla, já jsem vlastně taky žárlil.” Penny na Nicholase pohlédla s otázkou v očích.

„Myslel jsem... myslel jsem, že sis něco začala s Larrym. Dost mě to sebralo.”

Penny zavrtěla hlavou. „Mohls být úplně klidný. Neměla jsem s ním vůbec nic.”

Nicholas se zasmál. „To jsem později taky pochopil” musel připustit. „Choval jsem se jako pitomec.”

Penny ho znovu objala a s rozkoší vnímala, jak horké a pevné je jeho tělo.

„Celkově vzato, byla jsem pro tebe jeden velký problém.”

Cítila, jak se bezděky usmál.

„To jo.” připustil. „Ale ne tak, jak myslíš. Ze začátku mi vadilo, že jsme přijali tebe, místo sestry pro běžnou klinickou práci. Byla jsi moc mladá. Vypadala jsi hrozně nezkušeně, ale brzy jsem poznal, že Oscar má pravdu. Pochopil jsem, že jsi pro oddělení cennější, než kdokoliv jiný. Všechno jsi úplně změnila. K lepšímu, musím říct.”

Penny se k němu vděčně přitiskla.

„A pak,” pokračoval, „tu byl ještě jiný problém. Skoro od začátku ses mi hrozně líbila. Pokoušel jsem se obrnit jak se dalo, ale sotva jsem se ti podíval do očí, celá moje obrana se hned zhroutila.”

Sevřel ji v náručí ještě pevněji a oba zůstali chvíli bez dechu.

„Něco ti povím.” zamumlal potom. „Nikdy tě neopustím, rozumíš?”

Přikývla a její srdce úplně jásalo.

„Jess měla pravdu,” slyšela ho říkat. „Ona to všechno věděla.”

Penny pohlédla do jeho šedých očí a znovu v nich přečetla, že ji má opravdu rád. Políbila ho a v tom polibku byl příslib budoucích vášnivých objetí.

Najednou ji něco napadlo.

„Proboha. Nicholasi, co jsi vlastně provedl s Carrií?”

Zazubil se. „Celkem nic. Snad jsem jí neublížil.” řekl. „Ale stejně“. Myslíš, že mi někdy odpustí?”

„Já myslím, že časem ano.” usmála se.